A „NÉVTELEN SZELLEM” BÖLCSÉSZETE

EZOTERIÁK

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN AZOK SZÁMÁRA, AKIK AZ IGAZSÁG BENSŐ LÉNYEGÉNEK MÉLYSÉGEIBE BEHATOLNI KÉPESEK

I. kötet.

KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST. 1940.

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

A „NÉVTELEN SZELLEM” SZÓZATA A SZELLEMHÍVŐKHÖZ. 2
II. 10
A PÉLDAADÁS HATÁSA A SZELLEMVILÁGRA. 17
ELMÚLIK E VILÁG HIÚ ÁBRÁZATA. 21
BENSŐ IGAZSÁG ÉS KÜLSŐ FORMA. 29
A LELKIISMERETES ÉS A REST MUNKÁSOK BÉRE. 34
A KÜLSŐ ÉS A BELSŐ EMBER. 36
A FÖLDI EMBER ÉLETE ÉS SORSA AZ IGAZSÁG MEGVILÁGÍTÁSÁBAN. 42
BEPILLANTÁS A MÉDIUMI MŰKÖDÉS REJTÉLYEIBE. 57
I. 57
II. 59
III. 65
A HÍVATOTTAK ÉS ISTEN KEGYELME. 71
A LÉLEK TELJES MEGTISZTULÁSÁNAK ÚTJA. 73
KRISZTUS. 77
ISTEN ÁLDOZATA KRISZTUSBAN. 91
„NE ILLESS ENGEMET, MERT MÉG NEM MENTEM FEL AZ ÉN MENNYEI ATYÁMHOZ” 109
PÜNKÖSD. 112
A BŰN ZSOLDJA A HALÁL. 125
KORRAJZ KRISZTUS URUNK KERESZTHALÁLÁNAK IDEJÉBŐL. 136
KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELÉRE. 139
KERESZTELŐ JÁNOS, A TÖRVÉNY SZELLEMÉNEK KÉPVISELŐJE. 157
A KARÁCSONY BENSŐSÉGES ÉRTELMEZÉSE. 168
A FÖLD DUÁLIS KIEGYENLÍTŐDÉSE MÁRIÁBAN. 177
NE LEGYETEK A SZOKÁSOK RABJAI! 184
A MEGPRÓBÁLTATÁSOK CÉLJA. 190
A SZENTLÉLEK MUNKÁJÁNAK BENSŐ ÉRTELMEZÉSE. 208

A „Névtelen szellem” szózata a szellemhívókhöz.(**)

Áldott legyen az Úr, a mi Istenünk és Atyánk, aki megtekintette az ő népének nyomorúságát, és valósággá tette az ő ígéretét, amelyet azoknak adott, akik hisznek és hittek benne. Áldott legyen a mi Istenünk, aki elküldötte az ő egyszülött Fiát, aki a sötétséget széjjeloszlatta, és az emberi lélek tévelygéseibe bevilágított azzal az isteni igazsággal, az Igével, amelyet a világ megtartására küldött szent Fia által. Áldott legyen a mi Istenünk, és legyen dicséret és dicsőség neki mindörökké, amiért elhozta az időt, amikor beteljesítette az ígéretet, amelyet tett a mi atyáinknak. Ámen.

Az eljövendő testté lett Ige immár az ajtó előtt áll, hogy az idő elhozza annak az isteni ígéretnek a megvalósítását, amely e világ fundamentumának felvettetésekor kijelentetett, hogy Ő nem hagyja el megtévelyedett gyermekeit, Ő nem engedi, hogy elvesszenek, megsemmisüljenek azok, akik az övéi, akiket Ő a boldogságra, az élet megismerésére teremtett. Az eljövendő világosság, az eljövendő öröm, az eljövendő dicsőség áll az ajtó előtt, és kér bebocsátást most e késői kor emberré lett szellemgyermekei előtt is, hogy megismerjék rajta keresztül Atyjukat, Teremtőjüket. Befogadják az ő törvényét a szívükbe, hogy meghajtsák a fejüket és térdüket az ő szeretete előtt, és kövessék az ő akaratát, az ő rendelését, mígnem ők maguk is megtisztulnak, ők maguk is fölemelkedhetnek az atyai hajlékig. Áldott legyen a mi Istenünk, aki minden korban, minden időben megnyitotta az egeket, hogy a földön tévelygő, a sötétségben bukdácsoló emberlelkek felébredhessenek arra a világosságra, amely az ő atyai trónjától sugárzik alá a teremtettségbe, feleszméljenek és megtérjenek bűneikből, tévelygéseikből, és megismerjék Teremtőjüket, hogy általa megtalálhassák létük célját, a boldogságot, hogy ismét Atyjuk kebelére siethessenek. Isten ígérete beteljesedéshez közeledik, az embe-

rek világában a fény lassan áttöri a sötétséget, és az emberi lelkek készülnek valami ismeretlenre, valami nagyra, valami elképzelhetetlenül dicsőségesre, de nem tudják, honnan jön az el, mert az ő tekintetük elfordult az ő Istenüktől. Várnak, keresnek, bolyonganak, de nem találnak, bárha ez az idő régen elkövetkezett, bárha a Megváltó rég testbe öltözött, régen itt hagyta az Igét. És ti, e késői kor gyermekei, még mindig itt vagytok a sötét földön, mert az Ige előtt bezártátok a szíveteket, és az Ige nem tudott a ti lelketekben olyan erjesztő folyamatot megkezdeni, ami elválassza a tisztát a salaktól, hogy a tiszta fölemelkedhessék, és a salak lemaradhasson róla. Tárjátok ki tehát most, a mai napon, e mostani percben a szíveteket-lelketeket, hogy a Megváltó, aki a föld légkörében keres-kutat mindennap, minden percben, hogy lakozást vehessen azokban a szívekben, amelyek megnyílnak az ő befogadására, hogy munkába vehesse azokat a lelkeket és átformálhassa a bűn emberét a Menny gyermekévé. Nyissátok meg a szíveteket-lelketeket az Úr előtt, és várjátok Őt, mert közel van az őt várókhoz az ő szabadításával és fölemelő tekintetével. Tárjátok ki a lelketeket azok előtt a szellemek előtt, akik Isten dicsőségét hirdetik, és az örök jó diadaláért harcolnak, hogy felvegyenek titeket abba a munkába, amely nemcsak erre a mulandó életre, hanem az örökéletre hozzáfűz titeket ahhoz a nagy és igaz jóhoz, amely sohasem múlik el. Sohasem lesz színtelenné, kopottá, hanem mindig újabb meg újabb ragyogással hinti szét az isteni igazságot, hogy a világnak és az örökéletnek tartalmat adjon, és az életet boldogsággal árassza el.

Rajtatok áll, testvéreim, hogy mennyit vesztek ki a magatok részére abból a munkából, amely előttetek van; mert hiszen már régen megmondatott, hogy *„az aratnivaló sok, az arató munkás azonban kevés”*. Mindenkire szükség van ebben a munkában. S akinek lelkét csak egy szemernyi jó és igaz hatotta is át, kamatoztassa azt a szemernyi jót a maga részére minél hathatósabban, hogy ezeken a kamatokon megvásárolhassa

a lelke nyugalmát, békéjét és boldogságát. Amikor én közétek jöttem, és amikor nektek szóltam test szerint az által az eszköz által, aki által jelenleg is szólok, ezt mondtam: az Igazság Szelleme bizonyságot tesz arról, hogy mindazok, amelyeket én beszélek, tőle valók. Az Igazság Szelleme maga tesz bizonyságot, hogy mindaz, amit én szólok nektek, tőle való-e, avagy pedig az ellentétnek megkevert italából, amivel én a ti lelketek igazság után való szomjúságát csillapítani kívánom. Az Igazság Szelleme bizonyságot tesz, és nektek is bizonyságot kell tennetek arról, hogy azokat a beszédeket, azokat az igazságokat hová helyeztétek el a lelketekben. Szentélyt nyitottatok-e nekik, oltárt emeltetek-e nekik, mert fölismertétek, hogy azok Istentől valók, és Istenhez emelik a lelketeket. Hogy úgy vettétek-e azokat, úgy ismertétek-e meg, úgy imádkoztatok-e azért, hogy az Igazság Szelleme a ti lelketeket is felnyissa, s megadja a ti lelki szemeiteknek a látást, a világosságot, hogy megítélhessétek, hogy ezek a beszédek valóban lélek és élet. Ha én Krisztus beszédét, Krisztus igazságát, az igét adom nektek, akkor az lélek és élet. Akkor az nemcsak mulandó érték részetekre, hanem akkor erre az igazságra a ti lelketek üdvösségét építhetitek, hogy az üdvösséget a magatok lelki törekvésével, munkájával ki is érdemelhessétek, el is érhessétek.

Mert ha ezt az igazságot csak itt e mulandó világban hallgatjátok a ti testi füleitekkel és a ti testi ítélőképességetekkel, a ti értelmetekkel tesztek róla tanúságot, akkor ez elmúlik, megsemmisül, és sem nektek, sem nekünk semmiféle eredményt nem hoz; akkor hiábavaló munkát végeztünk, mert nem hoz termést az örökélet részére. Én kezdettől fogva megmondtam, hogy én nem a ti mulandó éneteket keresem, én az örökéletre előhívott énetekhez kívánok szólani; én azt keresem, ami bennetek isteni szikra, ami bennetek mennyei érték. Ahhoz akarok szólni, azt akarom fölébreszteni, hogy megértsétek az örökélet szavait. Azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus hagyott itt az emberek világában, hogy az em-

berek lelkei megigazulhassanak és megtisztulhassanak azok által az igazságok által. Hogy elhagyhassák a mulandó világ sivár, szenvedéssel teljes zarándokútját, és elérhessék azt, amit Isten az ő részükre fenntartott és tudomásukra adott abban az ígéretben, amelyet szent Fia által tett, hogy valakik hisznek Benne, *„semmiképpen el ne vesszenek, hanem, örök életet nyerjenek.”*

Mert Ő elvezeti őket az örökéletre, megbocsátja bűneiket, s felöltözteti őket mennyei ruhákba, és országlást ad nekik örökön-örökké — nem az ő érdemeikért, nem az ő igazságukért, nem az ő cselekedeteik jutalmául, hanem azért a hitért és az által a hit által, amely hittel az általa megvilágosított igazságba belekapcsolódnak. Mert akik hisznek, azok megtérnek bűneikből, és ezen a megtérésen keresztül vehetik az Isten bűnbocsátó kegyelmének ajándékát; és ebben az ajándékban, amelyet Ő ad a bűnös földi embernek, megtisztulhatnak, megerősödhetnek és fölemelkedhetnek hozzá. Én erről a bűnbocsátó kegyelemről akarok előttetek bizonyságot tenni az én beszédeimben. Erről beszéltem kezdettől fogva, és erről fogok beszélni mindvégig. *Egészen közel akarom ezt a ti lelki szemeitek elé hozni, hogy láthassátok, milyen nagy az Isten,* és milyen kicsiny az ember; milyen tökéletes és jó a Teremtő Atya, és milyen hálátlan és teljességgel érdemetlen az ember, aki Istennek minden jóságát félreteszi. Istennek minden hívogató szavát elengedi a füle mellett anélkül, hogy feléje fordulna, megbánná vétkeit, és rálépne arra az útra, amelyet ő mutat az ő törvényében, és abban az áldozatban, amelyet az ő szent Fia hozott a bűnös világért. Hogy megmenthesse azokat, akik kezdettől fogva elhívattak az üdvösségre. Én azt mondom nektek, testvéreim, ne legyetek idegenkedők ezzel az atyai hívogató szóval szemben, mert nem a kérlelhetetlen igazság szavával szól Ő hozzátok a kegyelem napjaiban, hanem az ő szeretetének hangján. Amellyel titeket megkeresett a világban, és elétek adta a bizonyságokat, amelyekkel megállított titeket az élet

útján. Hogy felfigyeljetek arra az igazságra, hogy van élet a síron túl, mégpedig tökéletesebb, igazabb élet, mint amilyet a látszatvilágban élhet az ember.

Tökéletesebb és igazabb ez az élet, mert ebben az embernek el kell számolnia földi életében végzett munkáiról és törekvéseiről; el kell számolnia mindazokról a jókról, mindazokról az ajándékokról, amelyeket mulandó földi életében kapott. És ha az Isten jósága ilyen nagy, ilyen kibeszélhetetlen, ilyen végtelen, akkor nektek, földi embereknek, meg kell értenetek, meg kell látnotok ezt, s akkor meg kell állanotok a rohanó élet árjában, hogy felfigyeljetek a szóra, amely felülről hangzik. És ha a ti lelketekben elrejtett isteni mag, isteni igazság megérzi azt, hogy a ti Atyátok szól hozzátok, hogy a szeretet Istene szól hozzátok azon a hangon, — amely bár nem közvetlenül, csak közvetve jut hozzátok, s emberi közvetítéssel isteni gondolatokat igyekszik kifejezni — akkor álljatok meg. És ti is tekintsetek magatok körül és magatokba, és lássátok be, hogy sok dologban tévedtetek, sok dolgot elhibáztatok, sok dolgot félreértettetek. Bár keresitek az igazságot, bár keresitek a kiengesztelődést, de mégsem értettétek meg minden szavát annak a nagy akaratnak. Annak a nagy szeretetnek, amely titeket megkeresett, és szólt hozzátok a szellemek hangján azokban a jelenségekben, amelyekkel többé kevésbé mindannyiótok részére meggyőződést és bizonyságot nyújtott. Én azt mondom nektek, hogy ha ez a hang a lelketekben visszhangot keltett, s megéreztétek, hogy ez csakugyan az Isten akaratából jött létre, az Isten igazságát szólja nektek, és Isten felé akar vezetni benneteket azoknak a törvényeknek megismertetése révén, amelyekkel kapcsolatban mi fáradozunk, hogy az Isten igazságát nektek felbontsuk és érthetővé tegyük: akkor ti is tegyetek bizonyságot a lelketek érzéséről, hogy mennyire hatotta át a lelketeket, menyire tett benneteket bizonyossá a felől az igazság felől, amelyre az életetekben szükségetek van.

Mert hiába beszélünk mi akár angyalok nyelvén is hozzátok, ha a ti lelketek azt meg nem érti, fel nem tudja fogni, mivel nektek arra még nincs szükségetek. Az emberhez mindig az az igazság van legközelebb, amelyet az életében fel tud használni, fel tud dolgozni, és amelyből megnyugvást, tisztulást és megigazulást szerezhet. Kezdettől fogva intettelek benneteket, imádkozzatok, hogy az Isten Lelke megvilágosítsa a lelketeket, hogy fel tudjátok ismerni, mi van Istentől, és mi van a mulandó világból. Elmondtam nektek azt a példázatot, amikor Krisztus azt kérdezte a tanítványaitól, hogy: *„Kinek tartanak engem az emberek?”* A tanítványok azt felelték, hogy az egyik Illésnek, a másik Mózesnek, és vannak, akik egynek a próféták közül. *„És kinek tartotok ti engemet?”* kérdezte tovább az Úr. Egyik tanítvány erre így felelt: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”*. Tehát ez a tanítvány vallást tett a lelkének igaz érzéséről, és ez az igaz érzés örökké tartó erősséget jelentett, örökké tartó alapkővé avatta az Úr ezt a bizonyságtételt, és ez mindaddig alapkő marad, ameddig embernek meg kell térnie, ameddig embernek az igazságot el kell ismernie. *„Nem a test és vér adta ezt neked tudtodra, hanem az Isten Lelke”* — felelt reá az Úr.

Én is erre számítok, én is erre építek, hogy mit mond az Isten Lelke a ti lelketekben, milyen bizonyságot tesztek az igaz Isten előtt, az ő szent angyalai előtt és azok előtt a szellemek előtt, akik titeket körülvesznek. Ne higgyétek, hogy közületek csak egy is el volna vetve. Nem, mindenkire szükség van, minden lélek külön érték Isten előtt és a szellemvilág előtt, mert minden lélek Istennek egy-egy gondolatát, egy-egy titkos gondolatát őrzi magában, amely gondolatnak ki kell világosodnia, és ragyogásával bele kell írnia a történések világába azt a nagy titkot, azt a ragyogó titkot, amelyet Isten véghez akar vele vinni. És így minden lélek egyformán értékes. Nincs egy sem, aki kivetnivaló volna közületek. Sőt még akik az ő gondolataikkal és érzéseikkel ma még mint ellenséges érzületű támadók vesz-

nek körül benneteket, azok sem feleslegesek, mert nincs senki, aki felesleges volna. A szeretet minden lélekért külön fájdalmat érez, aki ellene fordul, aki nem tud beleolvadni a nagy egységbe. A mi lelkünk minden egyes eltávolodott lélekért különkülön könnyeket sír, mert mindenkire szükség van. Mindegyikőtök lelkére, mint egy-egy külön drágakőre szükség van, hogy az együttesben ragyogjon mindenki a maga lelki egyéniségével, s a maga lelki egyéniségének eredetiségével mintegy értéket adjon az egésznek. De igazaknak, őszintéknek kell lennetek; a ti lelketeknek éreznie kell azokat a gondolatokat, amelyek a sokszor szegényes emberi szavak mögött vannak, hatni akarnak, és ezt a hatást a ti lelketekben akarják elvégezni.

Azért ne csak a testi füleitekkel hallgassátok az én mondanivalómat, hanem a lelki füleitekkel, hogy inkább a lelketek értse meg — ne a szavakat, hanem azokat a gondolatokat, amelyeket én a szavakon keresztül akarok kifejezni előttetek. Szükség van továbbá arra, hogy köztetek olyan egység kovácsolódjék össze, amely nem tesz különbséget ember és ember közt, mert nem szabad köztetek nagynak és kicsinynek, erősnek és gyengének, értékesnek és értéktelennek lennie. Köztetek nem szabad földi, emberi előnyöknek kidomborodniuk, hogy elhomályosítsák azoknak az egyéniségét, akiknek nincsenek ilyen előnyeik, akik talán szegényesebb külsővel kénytelenek ezt a földi életet leélni. Az a szeretet, amely a felső világból felétek árad, az erő, amellyel titeket ez a felső világ segíteni és emelni akar, tegyen benneteket eggyé. Mert szükséges, hogy ez a szeretet a ti lelketekben is kikeljen, megsokasodjék, és úgy át- meg átszője minden egyesnek a lelkét, hogy az erős a gyengét támogassa, a nagy a kicsinyt emelje, hogy köztetek különbség ne legyen.

A szeretet tegyen titeket eggyé; mégpedig nem az a szeretet, amelyet földi ember érez a másik földi ember iránt, amely érdekekhez és érdemekhez fűződik. Hanem az a szeretet, amely a ti lelketekben azt parancsolja, hogy ha Isten úgy szerette e bű-

nös világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte váltságul, akkor ezt a szeretetet lélekről lélekre tovább kell adni, mert ez a szeretet építi meg az új világot, az új eget és az új földet. Ez a szeretet népesíti be azt az új világot, ez a szeretet alakítja át és teszi boldoggá benne egyiket úgy, mint a másikat. És az a szeretet, amely új eget és földet kíván, keresse meg a másiknak lelkében azt a vágyat, amely felfelé tör, és keresi az utat. Ez a szeretet keresse meg a másik lelkében az igazság után való szomjat, és keresse meg egyúttal mindazokat a gyengeségeket is, amelyekből ő maga is gyógyulóban van, vagy már meggyógyult belőle, hogy szolgálatára lehessen a másiknak. Szolgálni ebben a szeretetben: ez legyen a jelszó! *Nem elvárni, hogy titeket szolgáljon a világ, hanem mindenki első legyen abban a törekvésben, hogyan tud többet segíteni a másikon.* Támogassátok egymást lelkileg és testileg azokban az igazságokban, amelyek titeket eggyé tesznek.

Mert mint ahogyan a testvérek egy anyától és egy atyától származnak, akiket egy anya táplált, akikről egy atya gondoskodik, olyanoknak kell lennetek nektek is, testvéreim. Míg erre a lelketekben nem vagytok megérve, addig nem is várhatjátok, hogy az a magasabb szellemvilág, amelynek tagjai a ti megsegítésetekre készek, felvegye a ti gondjaitokat, hogy a ti lelketeket feljebb és feljebb emelje. Mert ameddig meg nem érzitek, és meg nem értitek, hogy tulajdonképpen mit is akar tőletek az isteni kegyelem, és hogy nektek ki kell a kezeteket nyújtanotok, hogy segíthessenek rajtatok, addig nem is számíthattok a segedelemre. Ha pedig a kezeteket kinyújtjátok, akkor nem tudtok egyidejűleg a ti hiábavaló gondolataitokkal, a ti földi törekvéseitekkel is törődni, nem tudtok a földnek élni. Tehát vagy a szellemieknek éltek, és lélekben átadjátok magatokat Istennek, vagy a földnek éltek, és elfordultok Isten igéjétől; de akkor nem is számíthattok azoknak az ígéreteknek beteljesülésére, amelyeket Isten adott az ember részére, hogy fölemeli, megtisztítja és megigazítja őt. **Én nem mondom meg**

nektek, ki vagyok, mert az a ti részetekre teljesen felesleges; én az igazság szellemében szóltam hozzátok, és Isten, aki mindeneket lát, látja a lelkemet, hogy én Róla teszek bizonyságot előttetek. Én pusztán az ő igazságát beszélem, és az ő igazságával a ti lelketeket akarom felemelni, megtisztítani, meggyógyítani a tévelygésektől, ő látja ezt, és bizonyságot tesz rólam tielőttetek és mindenek előtt.

II. (**)

A „Névtelen szellem" önmagáról. — Az ő tanítványainak hivatása. — Az utánunk következő nemzedék haladása a kiirtott és megvilágított úton. — A békesség megszerzésének módja. — Akik az Úrnak igaz szívvel szolgálnak, azokra kiárad a kegyelem áldása. — Örökkévaló és mulandó értékek. -Az engedelmes lélek az Isten Szentlelkének közvetítője. — Akik megunták a világ csalóka káprázatát. — A lélek túlzott bizalmatlansága, mint az elszenvedett csalódások eredménye.

Ti tudni vélitek az én kilétemet, én azonban a névtelenség burkában kívánok maradni. Nektek mindnyájatoknak meg kell ismernetek engemet arról az igazságról, amely igazság a szívetekben visszhangra talál. Ezt ti az Igazság Szellemének hívjátok és hívtátok. Igen, az igazság szellemében akarok hozzátok tartozni, veletek beszélni, s mindazt átadni, amivel bírok, és amivel megbízott engemet Az, aki engem elküldött. Ti ismertek engem. Érzitek, hogy súlya van annak, amit nektek mondandó vagyok. Szükséges is, hogy érezzétek, mert ha nem ereznétek, az azt jelentené, hogy nem volnátok kiválasztva az átlagból; de mivel ki vagytok választva, azért a ti lelketekben bőven termő talajra talál az én beszédem, az én világosságom. Az Úr nevében szólok hozzátok, mindnyájatokhoz; az én Uram nevében, aki engem elküldött, hogy titeket, földi embereket, az odafent valók keresésére figyelmeztesselek. Felejtsétek el azokat a hullámzásokat, amelyek titeket érzelmileg ide-oda hajlítanak; felejtsétek el azokat a kellemetlen érzéseket, amelyek most, ezekben az időkben a lelketekben nem kívánatos hangulatokat ébresztenek, mert el

kell jönnie az időnek, amikor a legnagyobb megértéssel és szeretettel ölelitek egymást a szívetekre. El kell jönnie az időnek, amikor teljes megértéssel tekinthettek egymás szemébe, mert az egymás iránti bizalom és szeretet az a szükséges kellék, amely titeket olyan erők kifejtésére tesz képesekké, amelyeken nem vehet diadalt az ellentét hatalma. Mert minden, ami az együttest megzavarni törekszik, az ellentéttől van, attól az ellentéttől, amely sohasem volt egy akaraton Istennel, sohasem akarta megérteni Isten akaratát, mert az ő lelke be volt zárva és be van zárva az igazság előtt.

De nektek az igazságra kell törekednetek, nektek az igazságot kell várnotok. És amikor megértitek, hogy az Isten mit akar tőletek, amikor megértitek, hogy mit szándékozik veletek végrehajtatni itt ezen a földön, akkor hálával borultok le Előtte, mert fölismeritek, hogy amit nektek cselekednetek kell itt ezen a földön, a legszebb, a legnagyobb, amit Isten a testté lett szellemre bízhat. Nektek t. i. az ő nevét kell dicsőségessé tennetek, nektek az ő igazságát kell megszerettetnetek a körülöttetek élő, mozgó emberekkel, akik még nem ismerik Őt. Nektek világosságot kell szétsugároznotok a körülöttetek lévő homályos szellembirodalomba, mert tirátok millió meg millió szellem szeme tekint, akik előtt ti isteni fénybe vagytok burkolva, mivel ti többet tudtok, összehasonlíthatatlanul többet, mint akik ide anélkül jönnek át, hogy az igazságot megtalálták volna a földön, megismerhették volna Istent, s az ő szent Fiát. Anélkül, hogy megismerhették volna az örökéletet. Akiknek el kellett búcsúzniuk a testi élettől anélkül, hogy legalább reménységük lett volna egy szebb, jobb és igazabb életre. Nektek ezeket a sötét világokat a ti elfogadott világosságotokkal be kell világítanotok, ez a ti munkátok. És amikor elkövetkezik az idő, hogy levetitek a terhes földi testet, s ti magatok is átjöttök, akkor az utánatok következő nemzedéknek egy tisztára irtott utat hagytok hátra a rengetegben, amelyet ti vágtatok, amelyen ti haladtatok, hogy ők is járhassanak azon. Ezt hagyjátok örök-

ségül magatok után a földnek. És majd amikor az utánatok jövők megtalálják a lelkük vigasztalását abban a hitben, abban a világosságban, amelyet ti hagytatok hátra a ti munkátokkal és törekvésetekkel, és ti majd látjátok őket a ti nyomdokaitokon haladni, és látjátok az ő helyes és törvényes cselekedeteiket és törekvéseiket, a ti munkátok nyomán: az lesz a ti jutalmatok. Az lesz a ti kárpótlástok, amikor látni fogjátok, hogy igazat és jót hagytatok magatok után. Most mint embereknek nektek is szenvednetek kell azoktól a hullámzásoktól, amelyeket részben a magatok lelkének tökéletlensége, részben a körülöttetek zajló élet zűrzavara, meg a titeket körülvevő, titeket meg nem értő szellemvilág hozzátok csapódó fluidjai okoznak, amelyek bennetek különböző érzéseket ébresztenek, és ti sokszor nem tudjátok, mikor cselekedtek jól és helyesen, és mikor helytelenül.

Ezt mint emberek nem is tudjátok megítélni, azonban ha a lelketeket átadjátok az Úrnak, akinek szolgáltok, s a szíveteket teljesen felajánljátok neki, és egy folyton tartó összekapcsolódásban Őt kéritek, Tőle kértek tanácsot, akkor Ő elküldi az ő Szentlelkét, hogy a ti lelketekben megvilágosodjék a jó és az igaz, és akkor semmit mást nem kell cselekednetek, mint hogy ennek az akaratnak, ennek az irányításnak engedjetek. És akkor a szívetekben is, meg egymással is békességetek lesz, mert úgy érzitek, hogy Istennek Szentlelke eggyé tett benneteket a szeretetben, abban az összhangban, amely a kölcsönös megértésből árad reátok. Ti mindnyájan munkásai vagytok ennek a gondolatnak, amelyet az Úr akarata bízott reátok, mindnyájan részei vagytok annak az egésznek, amelyet egynek nevezhetünk, mert egyek vagytok a Jézus Krisztusban, akit szolgáltok, akinek engedelmeskedtek, akitől várjátok a ti megvilágosításotokat, a ti megtisztulásotokat és megigazulásotokat, és majdan a ti megszentelődéseteket is. Mert nem adatott más hit, amelyben az emberlelkek találkozhatnak, nem adatott más eszme, amelyben az emberszellem kiengesztelődhetnék, csupán az őbenne való hit és bizalom, aki Önmagát adta értünk, hogy

mindnyájan megtaláljuk az üdvösséget. Ti az ő munkásai vagytok egyenként és együttesen. És én kérlek titeket, legyetek megértéssel és szeretettel egymáshoz. Ne legyen a lelketekben széthúzás, ne érezzétek magatokat egy-egy különálló egésznek, mert csak ha megértésben és harmóniában vagytok, akkor képeztek együtt egy egészet. Tehát aki az Úrnak hittel és lélekkel akar szolgálni, az tagadja meg magát, és adja oda a lelkéből az Úr oltárára mindazt a jót és igazat, amivel csak rendelkezik. És akkor véghez mehet a nagy titok, a nagy csoda, amelyet az ember az értelmével fel nem foghat, az igazságérzetével ki nem bogozhat, aminek semmiféle törvényekkel végére nem járhat. Isten kegyelme kiárad egyformán valamennyire, eltűnik a nagy és a kicsiny, eltűnik az erős és a gyenge, mert mindnyájan egyforma áldásban részesültök. Tudniillik minden emberi lélek abban az áldásban részesül, amelyet a lelke legjobban fel tud használni, amit a lelke legjobban asszimilálni képes. Tehát, testvéreim, ne nézzétek egymásban azt, hogy ki mennyivel bír, ki mennyit adhat; mindenki a maga lényének igaz értékét tegye le a közösség oltárára, és akkor köztetek lesz az Úr az ő Szentlelkével, aki megvilágosít, megtisztít és megigazít benneteket, hogy jó és igaz munkát végezhessetek. Hiszen nélküle hiába minden emberi akarat, hiába minden emberi törekvés, gyarló és erőtlen eredményt mutathat az csak fel. Mint mondtam, az Igazság Szelleme nevében szólok hozzátok, akinek oltalma alá helyezitek magatokat. Az Igazság Szelleme csak egy fényt, egy világosságot vethet minden lélekre, és ha mindenki egyformán kinyitja a lelkének ajtaját, hogy ez az igazság szelleme besugározhasson, akkor egy fény és egy világosság tölt el benneteket, és egyformán megérzitek azt, hogy az Igazság Szelleme mit akar veletek cselekedni, hol és mikor kell neki engedelmeskednetek.

Azonban a gyarlóság a külső ember gondolatvilágában sokszor gátlóul áll oda, hogy a lélek vágyát és törekvését megakassza; gátlóul áll oda az Isten Szentlelke és az ember lelki

törekvéseinek összeolvadása közé. Ezért szükséges, hogy mindegyikőtök számot vessen magával, és tisztában legyen azzal a feladattal, amelyre a Gondviselés elhív titeket. Mert e szerint a feladat szerint nem mulandó és hiábavaló, hanem örökkévaló értékeket kell elérnetek. Ezek az örökkévaló értékek pedig nem állnak minden pillanatban a ti földi, emberi szemetek előtt, hogy láthassátok, hogy a magatok emberi értelmével megbírálhassátok, hanem csak akkor tudjátok meglátni és megbírálni, ha lelki, szellemi életet éltek, és belekapcsolódtok abba az áramlatba, amely felülről jön, és oda akar hatni, hogy mindazokat összeszedje, akik megértek az igazság megismerésére. Ha ennek eszközéül felajánlhatjátok magatokat, akkor ennek az akaratnak, t. i. az Isten akaratának tovább terjesztői lehettek a magatok akaratának Isten akaratába való bekapcsolásával; de ha engedelmesség nélkül odaálltok a ti emberi értelmetekkel okoskodni, bírálgatni, akkor nem továbbterjesztői, hanem gátlói vagytok az Isten akaratának. Ezért szükséges, hogy aki munkát vállal Isten országáért, az tagadja meg az emberi énjét, vágyát, törekvését, akaratát, hogy rajta keresztül Isten akarata sugározhasson tovább.

Mert ha meg nem tagadjátok magatokat, akkor az ár elsodor, és keres helyettetek más, alkalmasabb eszközöket, alkalmasabb lelkeket az ő akaratának hordozására és kiteljesítésére. De ha beleadjátok az önmagatok életét ennek az akaratnak a teljesítésébe, akkor emberileg kiszámíthatatlan és felmérhetetlen ajándékot hordoztok magatokban. Amit jóllehet itt még nem tudtok értékelni, de eljön az idő, amikor majd örültök és boldogok lesztek, hogy az Isten kegyelme titeket is elhívott, megkeresett és a világosság részeseivé tett, és nem kell többé a sötétségben és a homályosságban bolyonganotok. Nem kell az élet ezer meg ezer apróbb-nagyobb kérdését a lelketekben felvetnetek és hordoznotok, mert mindent megvilágít előttetek az Isten Lelke. Isten Lelke fel fogja tárni előttetek mindazokat a világokat, amelyekben ti még nem vagytok otthon, amelyeket

hiába kerestek-kutattok, nem tudtok megtalálni, ha rá nem bízzátok magatokat az ő vezetésére. Az ember az Isten céljait csak úgy szolgálhatja, ha emberi énjének igazságát félreteszi, és Isten igazságát hajlandó követni és asszimilálni, azt engedi érvényre jutni, s ő maga is azt akarja, amit Isten akar. Ezért szükséges a lélekben Istenhez való megtérés. Mert azt ne higgye valaki, hogy abban a pillanatban, amikor az igazság első lépcsőfokát megismerte, már a végcélnál, a végigazságnál van. Nem, testvéreim, csak az első lépést tette meg, márpedig minden egyes lépés, amelyet felfelé akar tenni, önmegtagadással és erőfeszítéssel jár. Azért tehát vegyetek erőt magatokon, és állítsátok félre a ti emberi éneteket. **A lelketek legbenső törekvésével igyekezzetek az Igazság Szelleméhez hozzákapcsolódni, és akkor engemet is sokkal könnyebb lesz megértenetek. Azért mondtam, hogy a névtelenség burkát nem szándékozom levetni. Akit az igazság szelleme megvilágosít, az úgyis felismeri az én beszédemben Azt, aki engem elküldött, felismeri a lelkében arról az érzésről, amelyet benne az én igazságom, az én beszédem kelt**.

Aki pedig nem ismeri fel, aki megmarad emberi mivoltában, emberi értelmében, emberi igazságánál, annál úgyis hiába minden; külső, emberi formával, okoskodással nem lehet erőszakosan megnyitni az emberi lélek ajtaját. Istentől kell jönnie a megérzésnek az Igazság Szellemén keresztül. Imádkozzatok teljes hittel és alázatossággal, hogy az Igazság Szelleme csakugyan megnyissa a szíveteket, lelketeket, megnyissa a lelki szemeiteket, hogy lássatok, és megnyissa a lelki füleiteket, hogy halljátok az Igazság Szellemének szavát megszólalni a ti lelketekben. Mert ha erre képtelenek vagytok, akkor hiába jöttök össze, és hiába nevezitek magatokat bármiféle néven, a valóságos életben a kívül valókhoz számítódtok. Ne maradjatok tehát emberek, hanem legyetek szellemek, hogy megérezhessétek az igazságot. Mindnyájatok lelke, szelleme meg van róla győződve, hogy tulajdonképpen mi a cél; mindnyájan

meguntátok a föld terhét, hazugságát, hazug káprázatát, és mindnyájan meguntátok a csalódásokat, amelyek titeket a földi életben sok fájdalommal, sok szenvedéssel kötöttek össze. **Mindnyájan keresitek az engesztelést, a megkönnyebbülést, és mindnyájan reménykedve tekintetek felfelé, ahonnan mindaz, amire a leletekben vágytok, mint elkövetkezendő boldogság hull majd reátok**. Ez az, ami titeket össze fog kötni, ez az, ami titeket eggyé tesz.

De mint már sokszor kifejtettem, az ember lelkének nemcsak ez a törekvésekkel teljes része él, hanem él a hibákkal és gyarlóságokkal küzdő énje is. És a hosszú csalódásokban és fájdalmakban kiképződik az ember lelkének egy bizonyos szerve, mintegy védekezésül a fájdalmak és csalódások ellen, amely mintegy őrállóul a tudatban előresiet, és aggodalmaskodik, fél, reszket ott is, ahol nem kellene, ott is, ahol bizalommal és szeretettel kellene a lelkeknek egybeolvadniuk. Ez mind azért van, mert nem ismeritek egymást, és nem is ismerhetitek egymás lelkét, mert minden egyes emberlélek bizonyos burkot von maga körül, és ebben a burokban elvonulva várja azokat a hatásokat, amelyek a másik emberlélekből szükségképp feléje törnek, és mindig inkább a rosszabbat hiszi, várja. Csak hosszú idő multán omlik le ez a bástya az emberi lelkekről, amikor már megismerték egymást, és úgy tapasztalták, hogy nincs egymással szemben félnivalójuk. Ez a védekező burok állja útját annak az egybeolvadásnak, amelynek az egy cél felé haladók közt szükségkép meg kellene lennie. Hiszen azok is, akik ma még bizalmatlanul fogadják ezeket az eszméket, a lelküket féltik, az üdvösségüket féltik, hogy valamiképp el ne veszítsék, hogy valamiképp félre ne lépjenek az eddig megismert útról.

De ez a felettébb való aggodalmaskodás mind abból táplálkozik, hogy - mint mondom - az emberi lélek nem tudja átadni magát az Igazság Szellemének, és nem tud belenyugodni a felette való rendelkezésbe: Ő maga akar rendelkezni önmaga felett, ő maga akarja a sorsát elrendezni, ő maga akarja az útjait

igazgatni, ahelyett, hogy várná Isten gondoskodását, Isten rendelkezését. Akikben több a bizalom, több a szeretet, több az alázatosság, akikben több a hit és az Istentől való függés érzése, azok igyekezzenek a lelkük értékeit széthinteni, és igyekezzenek testvéreik helyett is cselekedni a jót, az igazat; igyekezzenek áthidalni azokat az ellentéteket, amelyek a félreértésekből erednek.

Azonban semmi esetre sem igyekezzenek őket meggyőzni emberi gondolataikkal és rábeszélésükkel, vagy cselekedeteikkel, hanem imádkozzanak értük, hogy az Isten Szentlelke világosítsa meg őket, tegye bátrakká a félőket, és erősekké a gyengéket, világos látásúakká a homályos látásúakat, és akkor lassan-lassan megérik a bizalom, és belátják, hogy nincs mitől félniük. Azonban ha emberi nagyot akarás, ha emberi hiábavaló gőg okozza a hibájukat, önmaguknak kell elszenvedniük az abból származó lelki károkat, amik ebből az Isten iránt való engedetlenségből erednek.

A példaadás hatása a szellemvilágra. (**)

Az igazság egy teljes egész. — A körülöttünk levő szellemek sóvárgása az új igazságok és a cselekvő élet után. — A példaadás hatása ezekre a szellemekre.

Az igazságot minden oldalról megvilágítani a mi kötelességünk, a tietek pedig az, hogy az igazságot minden oldalról megszemléljétek. Mert az igazságnak nemcsak egy oldala, hanem nagyon sok oldala van, és minden oldalról más és más formát mutat. De ez csak előttetek, emberek előtt látszik így, akik mindig csak egy oldalról szemlélitek. Amikor azonban minden oldalról megszemléltétek az igazságot, akkor látni fogjátok, hogy *nincs új és nincs régi, nincs egy magasabb és egy alacsonyabb igazság, mert az igazság egy teljes egész,* amit a földi embernek, meg a haladó és haladott szellemeknek ma-

gukba kell fogadniuk, abban fejlődniük, munkát kifejteniük, hogy az Isten akarata nem a testi, hanem a szellemi életükben teljesedésbe mehessen. Az igazságot éppen azért mutatjuk nektek más és más oldalról, hogy ne álljatok meg az első lépcsőfoknál, hanem a lelketek gyönyörködhessék a magasabb igazságban is. És ha egy vagy kettő nem tudja, vagy nem akarja megérteni az igazságnak más oldalát is, az nem szolgálhat akadályul annak, hogy azt tovább ki ne nyilatkoztathassuk, mert ha az egyik nem akarja, vagy nem tudja felfogni, ott állnak mások, akiknek lelkük nyitva áll, készen arra, hogy befogadja az igazságnak más oldalról való ragyogását.

Ha pedig még a ti lelketek is annyira bezárkóznék, és a ti lelki szemeiteket annyira bezárnátok, hogy nem akarnátok, hogy a napfény megsértse, mert jobban szeretitek a megszokott homályosságot, mint a szokatlan világosságot, akkor is ott állnak körülöttetek azok a szellemcsoportok, akiket akarva nem akarva magatokhoz vonzottatok az életetekkel, a ti eddig elfogadott igazságotokkal. Ott állnak ők, akik majd tiutánatok jönnek. Hiszen nem egy maroknyi embercsoportnak adatnak ezek a tanítások, mert körülöttetek ezer meg ezer szellemarc váltakozik, hogy mindig jobban és jobban megbizonyosodhasson az igazságról. *Ezer meg ezer kérdéssel állnak a láthatatlan világban azok a szellemek, akik mögöttetek várják az időt és az alkalmat, hogy ők is beléphessenek az élet nagy, cselekvő forgatagába, hogy megszerzett világosságukkal ők is részt kérjenek a munkából,* amely mind az egyesek, mind az ember- és szellemcsoportok részére készen áll, csak bele kell kezdeniük és folytatniuk. Ti nem magatokért éltek — mint az előbb is mondtam — a ti életetek, amikor összekapcsolódtok a szellemvilággal, nemcsak egészen tiértetek van többé, mert a ti világossággal áthatott lelketekkel magatokhoz vonzzátok a homályban élő szellemek sokaságát. Éppen azért felelősségteljes a ti életetek — *szellemtannal foglalkozók élete — mert a szellemek rajtatok keresztül szemlélik azoknak az igazságoknak*

megvalósítását, amelyeket ti is hallotok, és ők is hallanak és tapasztalnak. Vagy azt gondoljátok, testvéreim, hogy akiket mint egyes szellemeket idehozunk hozzátok, éppen csak azoknak a megtérése és útbaigazítása volna a cél, amiért a szellemvilággal összekapcsolódtok? Nem, ezek csak egyes kiszakított esetek, mert hiszen annyi a sok szenvedő, annyi a sok csalódott lélek, aki mind megtérés nélkül jutott a szellemvilágba! Ezeknek mindegyike elégedetlenül szemléli eltöltött földi életét, és akár hívő volt, akár hitetlen, ösztönszerűleg keresi az igazságot, keresi az élet rejtélyének megoldását. *Mivel pedig az ő részükre a magasabb és világosabb létállapot, amelybe ők szellemileg belehelyezkedni nem tudtak, amelyet ők földi életükkel maguknak megteremteni nem voltak képesek, nem áll nyitva, azért a kegyelem, mint példát, mint fénysugarat odaállítja elébük azoknak a földi embereknek az életét, akik hitben élnek, és akiknek lelkében az igazság átalakító munkát végez. Ezért kell fokról-fokra világosságra törekedniük azoknak, akik a szellemvilág kapuján zörgetnek,* akiknek az megnyílt, akik betekintést nyerhetnek a síron túli életbe, akik bizonyos állapotokról és igazságokról tudomást vehetnek, és a hitük, a megszerzett igazságuk szerint a szenvedtető állapotokba süllyedt szellemeknek útbaigazítást nyújthatnak mintegy könyöradományt.

Mert bizony könyöradományt adtok azoknak a szellemeknek, akik nálatok megjelennek; a ti lelketek igazából és jójából adhattok nekik — nem szavakat, nem elméleteket, mert hiszen ezek előttük értéktelen semmik — hanem a lelketek érzéséből, a ti meggyőződésetek valóságából adhattok nekik bizonyságot, hogy ők ezen a bizonyságon tovább építhessenek. És amikor az ő lelkükben is megrögződött a hit, és felébredt a vágy az Isten törvényébe való bekapcsolódás és a törvényes út után, amelyen haladni szeretnének, akkor ti úgyszólván a magatokéból adtatok nekik, mert ez a hit egyrészt a tiétek, másrészt pedig azoké, akik újabb meg újabb megismeréssel látnak el benneteket. Tulajdonképpen az Isten akarata, az Isten mun-

kája ez, aki előtt nincs egy elvetett lélek sem, mert ő minden egyes gyermekét az üdvösségre hívta el, és minden egyes léleknek meg kell ismernie az üdvösséget. Hogy rajtatok keresztül a homály a szellemvilág részére világosodik, az a ti lelketeknek örömére és boldogságára szolgál. És amikor ti ebben a munkában foglalatoskodtok, akkor Istennek adtok dicséretet és dicsőséget, mert az ő kegyelmét és szeretetét hirdetitek a magatok emberi életében és cselekedetében, és egyúttal abban a szellemvilágban, ahová ti bebocsáttatást nyertetek a spiritizmus ismerete által. És így a ti ismeretetek megáldatott Istentől, mert ennél fogva ti törvényesen haladtatok előre. Azonban vannak olyan lelkek, akik ezt az ismeretet a maguk emberi énjének felmagasztalására és dicsőségére használják fel — mindenesetre emberi tökéletlenségük folytán. *Ezeknek ez az ismeretük nem áldássá, hanem, hogy úgy mondjam, kárhozattá és büntetéssé válik, mert a szellemi értékeket a maguk mulandó énjének dicsőítésére és magasztalására, tehát emberi énjük kidomborítására használták fel.*

Testvéreim! Mindent, amit felülről kaptok, fogadjatok hálaadással, és ne keressétek, hogy az érdem szerint van-e. Mert hiszen Isten nem a ti érdemeitekért adta nektek azt, hogy láthassatok és tájékozódhassatok az élet végtelenségében, hanem az ő szeretetéért keresett fel benneteket, mert Ő szeretett titeket, még mielőtt ti ismertétek volna Őt. Ő keresett titeket, mielőtt nektek a szellemi életről csak fogalmatok is lett volna, Ő emelt ki titeket a sötétségből, a homályból, és Ő nem szűnik meg titeket továbbsegíteni, ha engedelmes gyermekei lesztek. Imádkozzatok, hogy a mi Urunk a Jézus Krisztus besugározhassa lelketekbe a megértést és azt a szeretetet, amelyet Ő adhat nektek, amely el nem múlik, amely meg nem csorbul a külső emberi formák és ütközések által. Azt a belső lelki szeretetet kérjétek, amellyel Ő szeret valamennyiünket, és amellyel minden egyes teremtett lelket üdvözíteni kíván.

Ez előtt a szeretet előtt leomlanak a válaszfalak, leomlanak a külsőségek, az emberi kicsinyességek, mert megerősödik a lelkekben az a hatalmas, nagy érzés, amely titeket eggyé tesz. És Ő ebben az egységben lakást vehet magának, hogy az ő szelleme itt éljen és vezessen, világosítson és megszentelhessen benneteket, hogy mindnyájan megismerhessétek Őt, és mindnyájan egyakaratúlag teljesíthessétek az ő akaratát.

Elmúlik e világ hiú ábrázata. (**)

Csak a lelki igazságok, nem pedig a külső statútumok vihetik előre az emberiség fejlődését. — Csak hittel lehet jóvá az ember. — A hívő ember fél a benne élő igazságtól. — Ki miben találja meg önmagát: az ő. — A hazugság nehéz építményei összezúzzák építőiket. — Az emberiség hiú erőfeszítése a Sinai hegyről tekintve. — Mi az a mennyei hajlék?

Az egész világ telve van szellemi mozgalmakkal; a lelkek keresik, kutatják a mentálisban azokat az igazságokat, amelyek új világosságot mutatnak, új utat jelölnek ki, amelyen az egész emberiség haladhasson. És nagyon rövid idő múlva rá fog jönni az egész világ — még a leganyagiasabban gondolkozó csoportok is — hogy a külsőben nem lehet sem törvényt alkotni, sem erőszakosan irányítani, mert csak a lélekben elhelyezeti igazság, az isteni mag az, amely mind az egyes embert, mind a népeket és nemzeteket előreviheti a haladás és fejlődés útján. Mert *nem lehet erőszakkal uralkodni, nem lehet szellemi hatalom nélkül való igazságokat, dogmákat, rendeleteket és törvényeket maradandóan hatékonnyá tenni,* mert azok csak üres formák maradnak, az emberiség már nem hisz nekik, mivel kiábrándult belőlük és megcsalódott bennük. Üres szólamok maradtak ezek, és máris ott tart a társadalom, hogy az emberek nem hisznek sem egymásnak, sem a szólamoknak, sem a becsületnek, sem *a humanitásnak, amely világhódító körútját most végezte be, és fejjel ment a falnak.* Mert az, amit emberszeretetnek és becsületnek neveztek és neveznek, csak külső, selymes takarója a vadállatnak, amely ezek alatt a szólamok alatt a gőgben, az önzésben, a gyűlöletben és a hazugságban

tobzódva építette ki az idők végére azokat a csalódásokat, amelyeknek elkerülhetetlenül be kellett következniük az emberek számára, akik önmagukat ámítva, önmaguk és mások előtt is naggyá akartak lenni, hogy a világ szemébe port hinthessenek.

Óh mert az emberi lélek nagyon hajlamos arra, hogy a felismert jót, mint csillogó köntöst a maga részére megtartsa, s abba magát beleburkolja! És amikor a tükörbe néz, amikor a világ előtt megmutatja magát, ő maga is elhiszi mindazt a szépet és jót, amivel magát szerette volna felékesíteni, és benne tetszelegni. Tehát ami a világon van, s amit az emberek jónak, szépnek, igaznak, követendőnek állítanak a világ elé, az mind csak üres forma, *ha a lélekben nincsen gyökere. A lélekben pedig hit nélkül nincsen a jónak gyökere,* mert a jó áldozatot követel; aki igazán jó akar lenni, aki a jóból csak a legkevesebbet is valóra akarja váltani, azt önmagából, az önmaga lelkéből, az önmaga áldozatából kell adnia. Már pedig az önző lélek nem képes áldozni, nem képes önmegtagadást tanúsítani még akkor sem, ha hite van, annál kevésbé, ha hite nincsen. És vajon van-e hite az embernek? Mert csupán a hit teszi alkalmassá a lelket arra, hogy a jót és igazat csak valamennyire is gyakorolni tudja a földi világban. Hit nélkül az ember abszolút semmi jóra sem képes. *Még hittel is csak ingadozva, sűrűn megbotolva, elesve és összetörve tud előrejutni azon az úton, amelyet jó útnak neveznek. Mert a jó legelső vonása az önmegtagadás, a testi énről, a testi én előnyeiről való lemondás.*

Így tehát ha valaki valami jót akar művelni, valami nagyot akar adni, annak legelsősorban önmagából kell azt vennie, mert ha önmagában nincsen, akkor az mind csak üres szólam és tartalom nélkül való cselekedet marad. Azért emlegetem én előttetek olyan sűrűn a hitet, mert az emberek bizony hitben szegények, nincsen hitük, bárha azt hiszik, hogy gazdagok. Mert akinek hite van, még ha a hitnek csak kevés mennyiségével bír is, azt a hite képesíti alázatosságra és szeretetre. Akinek hite van, annak reménysége is van abban, hogy mindaz a jó és

igaz meg is valósul, amit ő óhajt, amiért dolgozik, amiért törekszik. De az emberek nem hisznek a jóban; s mivelhogy nem hisznek a jóban, ennélfogva nem hisznek a jövőben sem, csak a jelenben. Mert ha hinnének a jövőben, ez a hit elvezetné őket Istenhez. Csak abban a jóban hisznek, ami jó a testnek kedvez, ami jót a testükkel tudnak felhasználni, ami jót a testükkel élvezhetnek; az azon kívül eső jó már idegen fogalom számukra. Mert hogyha a testtől eltekintenének, és lélek szerint gondolkoznának, akkor elsősorban is a hiúságot vetnék el maguktól, azt a hiúságot, amely az ember személyét a másik ember előtt nagyobbnak és értékesebbnek tünteti föl. **Aki hisz, és igazán hisz, annak egy oldalról félelemmel van telve a lelke, mert érzi és tudja, hogy ha az isteni Gondviselés igazság szerint ítéli meg az ő lelkét és az ő életét, akkor össze kell roppannia az előtt a világosság előtt, hacsak az Isten kegyelme őt fel nem fogja.**

Azért a hívő ember fél, fél attól az igazságtól, amelyet magában hordoz, amelyet megismert. *Fél attól az igazságtól, amely őt minduntalan vádolja azzal a világossággal szemben, amelyet neki Isten juttatott. És minél inkább hisz, minél nagyobb az ismerete, annál nagyobb a félelme.* Éppen ennek a félelemnek a kiegyensúlyozására adta Krisztus Urunk a reménységnek, a bizakodásnak, a vigasztalásnak lelkét, hogy az emberi lélek össze ne essen, és meg ne semmisüljön félelmében. Hanem hogyha az igazság tükrébe nézve felismeri önmagát mint lelki nyomorultat, gyengét és semmit érőt: az Isten kegyelmébe fogódzva bizakodjék abban az ígéretben, és támaszkodjék reá, amelyet a bűnben alásüllyedt léleknek ad az Úr. Hogy nem hagyja őt bűneiben meghalni, nem hagyja őt el, hogy a halállal a kárhozatba süllyedjen, hanem bűnbocsátó kegyelmével ott van mellette és felfogja az elesni készülőt, kegyelmével letörli a súlyos, sötét, nehéz álmot a lélek szeméről, és fölemeli őt a vigasztalás világába azáltal a reménység

által, amelyet Ő hagyott itt az őt követőknek, a benne hívőknek és a jóban és igazban munkálkodóknak.

Mert hiszen magától értetődik, hogy még ha az ember az ő semmitmondó, gyarló erejének minden parányát a jóban való foglalatosság munkájában élné ki és használná is fel, az Isten kegyelme nélkül még akkor is csak igen kicsiny és gyarló eredményt lenne képes felmutatni. Így tehát semmi körülmények közt nem számíthat arra, hogy ha a legjobbat cselekedte is, ha a legtisztább szándékkal volt is eltelve, valami nagyot, valami igazán maradandót alkotott, mert hiszen az emberi gyarlóság és gyengeség határt szab a jónak és igaznak az emberi életben, úgy, hogy az ember csak azokat a kicsiny eshetőségeket használhatja ki, amelyeket szabadon hagy a tévelygésnek, a bűnnek szelleme. Ismétlem: **ha mégolyan jót és nagyot cselekszik is az ember földi életében, azaz olyat, ami nagynak látszik, akkor is csak igen kicsiny és jelentéktelen munka az, amely nem érdemli meg, hogy az emberi lélek abban bizakodjék, hogy valamit cselekedett.** Mert az ember a halál pillanatában munkájának eredményével együtt éppúgy alásüllyed az erők nagy forgatagában, mint ahogyan a vízcsepp, amely a nagy, hömpölygő folyamban halad a cél felé, egy pillanatig megcsillan a napsugárban, a másik pillanatban pedig már a sötét mélységben hömpölyög tovább. A földi ember is egy pillanatra megjelenik a kegyelem világában, és az isteni igazság esetleg visszatükröződik a lelkén, a halállal pedig ismét alámerül az erők nagy forgatagába.

Így magától, a maga igyekezetéből semmi körülmények közt sem lenne képes a maga irányát megváltoztatni, sem ő maga nem tudna irányt szabni magának, sem a vágyaival, sem az erőfeszítéseivel nem tudná magának előírni, hogy mit cselekedjék, hova menjen, és hogyan állhasson meg. Testvéreim, az ember kicsiny mind földi életében, mind a halál után. **Csak a mennyből, Isten trónusától alásugárzó igazság fürdetheti meg őt egy pillanatnyi csillogásban, *amennyiben azt magáé-***

vá teszi. Ez az a fény, amely őt nem engedi lesodorni a mélybe, ez az, amit a minősítési törvény respektál, ez az, ami nem engedi őt az erők hatalma által felszívatni, ez az, ami neki új irányt szab, s új létállapotot biztosít számára az ismeretlenben. *A lélek az élet.* Tulajdonképpen ezt egy szóval is ki lehetne fejezni, mivel a lélek vagy élet egy fogalmat jelent. A lélek az életnek egy kikülönített, egyenesített része, amely aszerint nyer fokozatot, hogy az életnek mely részéből: a magasabb rendű, vagy az alacsonyabb rendű részéből szakadt-e ki, mit élt át, milyen messze esett a szellemitől, az istenitől. Milyen réteget gazdagított a munkája, a tényked*é*se, hogyan minősítette a földi életet, hogy az a szellemi igazság világában is egy bizonyos értéket képvisel-e? És ha ez valamilyen értéket képvisel, akkor az igazságnak a mérőeszköze oda, arra a színvonalra helyezi őt, amely színvonalat kiépített, gazdagított az életével, az életének cselekedeteivel.

Egy szóval, ki mivel foglalkozott, ki min gondolkozott, ki miben volt boldog, ki miben találta meg önmagát: az az ember. Az adja meg az emberi életnek azt a fokozatot, amelyet senki és semmi el nem vehet tőle. Nem az, hogy ki mit óhajtott, mit szeretett volna elérni, ki minek tartotta magát, mit képzelt önmaga felől! Ez tulajdonképpen semmivé foszlik, káprázatta, álommá válik a valóság világában. **Hanem az, hogy ki milyen gondolatba adta bele a lelkének erejét, az életét; ki milyen elvet fogadott el igaznak, ki miben teljesítette ki azt a gondolatot, amely az Isten trónjától sugárzott alá a kegyelem világában.** Azért itt a földi életben megvan az embernek a szabad akarata, az a szabadsága, hogy cselekedhetik jót vagy rossszat az ő eshetőségeinek határain belül. Megválaszthatja, amit a lelkének természete kedvel, és azt cselekedheti, hogy gyümölcsöt teremjen, hogy a lélek ebből a gyümölcsből táplálkozva, majd a láthatatlan világban, a jövendő életben új igazságokat, új tapasztalásokat szűrjön le. És annak dacára, hogy itt a földön kell munkálkodnia, mégis amaz a valódibb élet, mert a lélek

önmagába tér, önmagát felismerve összehasonlításokat tud végezni azokkal a tényekkel, azokkal a valósággá vált igazságokkal, amelyeket az életével, az ő szellemvilági életével már megtapasztalt. Ti tudjátok, hogy ami itt a földi világban körülöttetek van, az mind csak időleges, az mind csak forma, mert a testen keresztül, a térhez és időhöz kötött testi állapoton keresztül érzékelitek azoknak hatásait; de ugyanaz alatt az idő alatt, ameddig ebben az állapotban éltek, élitek a másik életeteket is, a szellemi és lelki életet. **De mivel itt az érzéki világban az érzéki benyomások erősebbek, (mert ennek így is kell lennie, hogy valóságnak higgyétek ezt az életet), azért csak félig tud szóhoz jutni az a benső énetek, amely a szellemvilágban él, s csak félig tud hatásokat kiváltani.** Mert nektek szükségetek van arra, hogy azokat a mulandó hatásokat a ti benső énetekben feldolgozzátok érzésekre, gondolatokra és végül tapasztalatokra. S mikor ezt feldolgoztátok és a valóságnak már mint földi emberek tudatára ébredtek, akkor ebből a lelki világból tekintve a külső világot, látjátok, mint omlanak össze azok az erőseknek hitt falak, azok az erőseknek hitt városok, amelyeket a külsőben élő, még hiábavalóságoknak élő emberek építenek maguk körül *az önmaguk erejéből* a mulandó életben. **Látni fogjátok, hogy mindaz, amit az emberek értéknek tartanak, amit nagyra tartanak, a valóságnak csak árnyéka, azaz hazugság.** És látjátok, hogy akik ebben a hazugságban a lelkük egész erejével hittek, és az életüket ezekbe a hazugságokba dolgozták bele, a lelki erejüket ebbe összpontosították: azokat a lelkeket mint zúzzák össze, úgy, hogy azután ezer sebből vérezve keresik a valóságnak csak egyetlen zugát is, ahol némi vigasztalást és gyógyulást találhatnának.

Mikorra ugyanis a hazugságnak ezek a nagy és hatalmas erői megérnek, a valóság árnyékából kemény és nehéz hatásokat hoznak létre. Mert amikor már felépül valami a hazugság elve szerint, amibe csak egy ember dolgozta is bele a lelkének erejét, az kemény, hatalmas kővé lesz, és nehéz

anyaggá válik, amely mikor összeomlik, maga alá temeti azokat, akik felépítették, és borzasztó hatásokat hoz létre az emberi lelkekben. Mindenütt láthatjátok, hogy a szellem igazságát, az Isten igazságát megcsúfolva mint építik fel sorban a hazugság épületeit. **A hazugság mindig igyekszik a valósághoz hasonlót létrehozni; de a valóság elve szerint, az Isten elve szerint nem építkezhet, mert az Isten hiányzik a lelkéből**, vagy ha van is valami istenfogalma, nem a helyes istenfogalom épült ki benne. *Látjátok, hogy a szeretet jelszava alatt mennyi bűn, mennyi félreértés és gonoszság végzi a maga munkáját; látjátok, mint húzódik meg a hiúság, a gőg az alatt a fogalom alatt, amelyet becsületnek és tisztességnek neveznek az emberek; látjátok, hogyan mérgezi meg az emberek lelkét az előítélet*. Nem is szükséges, hogy az emberek különösen gonoszak legyenek; nem is szükséges, hogy az emberek lopjanak és gyilkoljanak: egymás lelkében mégis óriási károkat tudnak okozni, és hosszú-hosszú életekre menő csalódásokkal sebzik meg egymás lelkét a tévelygés szellemének hatásától vezettetve.

Nos tehát, kedves testvéreim, akik ezt megértettétek, és látjátok a Sinai hegyről — ahova titeket Isten felhívott — azaz a valóság magaslatáról, az igazság magaslatáról tekintve le a küzdő, a hiábavaló életben nyüzsgő emberekre: ti ezt a világot már nem tekinthetitek teljes-értékűnek a saját életetekre nézve. Ha csábít is még a testen keresztül, de a lelketeknek már van hova menekülnie, ahonnan látjátok mindannak a hiábavalóságát, amiért a ti testi vágyaitok még talán megreszkettetik a szíveteket. Nektek van hova menekülnötök, ahol biztonságot találtok, mert ti tudjátok, hogy van ezen a csillogó káprázaton túl egy valóság, amelyet ez csak tökéletlenül utánoz. Ti tudjátok, hogy az önmagatok megtagadása árán megszerezhetitek ennek a valóságnak a boldogságát; ti tudjátok, hogy amit odaadtok a jó és szenti ügy érdekében, azt nem veszítettétek el, mert az a tiétek; éppen azzal váltottátok meg

magatoknak, hogy a hazugság világába nem adtátok bele a lelketek erejét, a ti életetek megszerzett kincsét.

Ez a ti munkátok, testvéreim: hogy itt, ebben a hazugság világában tévelygő és megsebesült lelkeket, akik összeesve az élet útján és elnyúlva a föld porában, vigasz nélkül várakozva segítségért kiáltanak, elvezessétek az igazság világosságába. Hogy ők is megláthassák ezt a láthatatlan világot, hogy ők is meggyógyuljanak lelki sebeikből. És ők is elinduljanak a meredek lejtőn, hogy azokat a világosságokat magukéivá tegyék, amelyek őket további útjukon vezethetik. Ti ebben munkálkodtok, ti ebben dolgoztok. És Isten jutalomképpen mind szélesebbre tárja előttetek a láthatatlan világ kapuját, s ti mind többet és többet megértetek *abból a nagy titokból, amely itt a hazugság világában el van rejtve, mert eltakarja azt a káprázat az emberek lelki szemei elől.* Ebben munkálkodtok, testvéreim. Ti is éheztek és fáztok, ti is nélkülöztök, de valahányszor megtér a lelketek a maga kicsiny, biztonságom zugába a gondolatban, az érzésben: **mindannyiszor megpihentek, és azt mondjátok: „Jó nekünk, Uram, hogy hajlékot adtál!" Mert ez a ti hajlékotok: a ti hitetekkel felépített igazságismeret. Ez a ti hajlékotok: a reménnyel kitöltött puha ágy, amelyre a lelketek ráfekhetik, és amelyen álmodozhat a jövendőről, amikor már megszűnik a szenvedés, amikor már nem fáztok, és nem éheztek**. Amikor már nem kell félnetek, hogy reátok is dűlhet a hazugság épülete, és megsebezheti a lelketeket. Amikor már a tavaszban jártok, az igazság és szeretet világában, ahol már nem kell félnetek a tévelygés szellemének hatásaitól, mert Isten megvilágítja az ő Szentlelkével előttetek az utat, és világosságot gyújt a lelketekben, hogy mindazt meglássátok, ami a lelketeket kielégíti, megelégíti, és mindazt elkerülhessétek, ami kísértésbe vihetne benneteket. Nagy és szép munka ez, testvéreim, amelyet az Úr rátok bízott! Ne fáradjatok el benne, hanem ebben a ti mulandó életetekben legyetek jó harcos katonái az Úrnak. És ahova Ő helyezett

benneteket őrállókul, maradjatok ott, és várjátok meg, míg az Úr kegyelme levált benneteket. Álljatok keményen és erősen őrhelyeteken! Isten az, aki gondot visel rátok. Álljatok a záport, álljatok a hőséget, mert mindezért őnála van a jutalom számotokra félretéve, mint ahogyan a mi részünkre is félretette az Úr.

Ebben a hitben és ebben a reménységben imádkozzatok miértünk is, és mi is imádkozunk értetek. Hogy a mi közös imánk legyen az összetartó, elszakíthatatlan kapocs, hogy az örökkévalóságban veletek együtt munkálkodjunk azok érdekében, akik még messze vannak attól a magaslattól, ahonnan megláthatnák a világ ábrázatának hiú, semmis, értéktelen voltát. Akik még messze vannak az igazság megértésétől, akik még sírnak és nevetnek, mert még nem ismerték fel a mulandóban az örökkévalót.

Benső igazság és külső forma. (**)

Meg akarom világítani, hogy mit adott az Isten ebben a bizonyosságban, amelyet egyes emberlelkek az úgynevezett spiritizmuson keresztül az ő földi életükben magukénak vallhatnak. Mert sokan még nincsenek tisztában azzal, hogy tulajdonképpen mit is jelent ez a földi embernek. Minden forma a valóságnak egy-egy külső megjelenését takarja. Azért én azt mondtam mindig, hogy nem keresem azt köztetek, ki hogyan és mint hiszi az Istent é, az Isten igazságát. Abban a pillanatban, amikor a szellemvilág kapuja előtt megálltok, szükséges, hogy elmosódjék minden egyes emberi élekről a formának az emléke és az árnyéka, ami őt a földi életén keresztül kísérte, amely formához Isten jelenléte az ő képzeletében kötve volt. Mindenesetre gyermekkorotoktól fogva mindnyájan olyan fogalmat alkottatok Istenről, hogy őt valamiféle formához kötöttétek, mert hiszen ezek a különböző formák mind Istenről beszélnek, mind Isten jelenvalóságát hirdetik, mind Isten igazságát akarják közelebb hozni az emberi lélekhez.

Ezeket különböző vallásoknak nevezik. Ezek a különböző vallások mind egy forrásból táplálkoznak; ezek a különböző vallások mind egy cél felé sietnek, mind egyet akarnak elérni: az ember lelkét Istenhez közelebb vezetni, az ember lelkében az Istenről valamely fogalmat kiképezni. Ezeknek a külső formáknak bizonyos vázai minden ember előtt megvannak; és én azt mondom, ha valakinek az a forma, amelyen keresztül Istenről tudomást szerzett, megnyugvást és örömöt jelentett, a lelkét valamilyen bizonyossággal töltötte el, és ő ragaszkodik ahhoz a formához, ahhoz a valláshoz: akkor azt becsülje meg; én nem akarom őt attól a formától, attól az érzéstől megfosztani. Aki azonban már azoktól a formáktól eltávolodott, aki azokat már valami úton-módon elhagyta, mert azok vagy nem elégítették ki a lelkének vágyait, vagy meghasonlott velük, azt nem kényszerítem, hogy térjen vissza hozzájuk. De igenis jónak mondom, kívánom és tanácsolom minden emberléleknek, hogy térjen rá az egyetemes, nagy vallásra. Minden formán tekintsen keresztül, és lássa meg Istennek azt a nagy kegyelmét, azt a nagy jóságát, amellyel az emberi világhoz lehajolt, és önmagát kinyilatkoztatva az üdvösséget kínálja fel. Térjen erre a vallásra azáltal, hogy itt a szellemvilág kapuja előtt vallást tesz róla, hogy megismerte Istent, megismerte a kegyelmet, amelyet Ő adott a részére; megismerte az igazságot, amely minden formának lényege**. Ha még mindig szükségesnek találja a formát is megtartani, ám tartsa meg**, én az ellen nem teszek semmiféle észrevételt. **De hogy a megismert lényeget a formához kösse, és azért a formáért hadakozzék, a formának az igazságait mindenek felett hangoztassa: azt nem találom sem helyesnek, sem célravezetőnek.**

Hiszen ezzel az ember arról tesz tanúbizonyságot, hogy tulajdonképpen nem ismerte meg az Isten akaratát, nem ismerte meg azt a nagy ajándékot, amelyet Isten a lényeg megismerésében adott neki a szellemvilág kapujában. A formák, a vázak különítik el az emberlelkeket egymástól; azok nem engedik

egybeolvadni azt az igazságot, amelyet Isten szabadon enged folyni, mert Ő minden vallás megkerülésével adja önmagáról a bizonyosságokat az emberlelkeknek, amikor a szellemvilág kapuja előtt egybegyűjti az egész világból, e világnak négy széle felől az emberlelkeket, és megadja nekik azt a bizonyosságot, amelyre szükségük van. ***Sohasem fogjátok tőlem azt hallani, hogy legyetek hűtlenek ahhoz az egyházhoz, amelyben születtetek, amely igazságban a lelketek jól érzi magát. Sohasem fogok nektek ilyet mondani.*** **Sohasem fogom azonban az emberlelkeket abba a béklyóba szorítani, hogy ezt mondanám nektek: „Ez az igazság, így higgyétek, ezen túl nincs igazság!**” Mert hiszen akkor újra csak egy medret vájnék ki a szavaimmal, a tanításaimmal, s ti lélek szerint kötve lennétek ahhoz a mederhez, és nem mernétek más forrást megtekinteni, amely talán a lelketeknek bővebb táplálékot nyújtana, mert könnyebben tudnátok asszimilálni. Aki szereti a vallását, aki szereti a lényegnek megszokott külső formáját, az maradjon meg benne, és ne csalja meg önmagát. **Mert önmagát csalja meg a lélek, amikor azt mondja, hogy „az igazsághoz is, azaz a szabadsághoz is vonzódom, de vonzódom a formához, a lényegnek a vázához is**”. Mert a lélek nem tud egyidejűleg két úrnak szolgálni, nem tud két igazságnak helyet adni magában, mert vagy az egyiket szereti, és a másikat megveti, vagy folyton bizonytalanságban van, folyton mérlegel, folyton hullámzik a hitében. És folyton vívódik magával, nem tudva, mit cselekedjék, a belsőhöz, a lényeghez vonzódjék-e, ennek adjon-e igazat, vagy pedig a formának, mert a forma olyan mély nyomokat hagyott a lelkében, amely nyomokat még nem töltött be a lényeg a maga erejével.

Tehát aki a lényeget a magáénak vallja, az már nem ragaszkodhat egész szívével-lelkével a formához, mert hiszen annak az nem fáj, mert nem érzi úgy, hogy azzal valaki az ő lelkét meg akarja váltani. **Az egyházban ugyanaz az Isten van, ugyanaz a lényeg van, ami fenntartja azt, és *a spiritiz-***

***mus, — amely tulajdonképpen a lényeg megismertetésének tana* — nem állhat háborúban önmagával; a forma, mint felesleges valami, úgyis összeroskad abban a lélekben, aki a lényeget magáévá telte.** Amit a lelketekben magatokénak hisztek, azt nem veheti el tőletek senki és semmi, tehát az nem okozhat sem háborúságot, sem véleményeltérést, sem nézeteltérést. Ha azonban előttetek a forma, a külső, a lényegnek külső formája annyira erős, akkor örökös véleményeltérésben lehettek egymással, és akkor a lényeg nem képes kifejlődni a lelketekben, azaz Istennek az az igazsága, amely titeket minden forma fölé emel, az ő közelébe, hogy az ő igazságától megerősödve, lelkileg kifejlődve igazán maradandó munkát végezhessetek először önmagatokon, azután pedig embertársaitokon és a titeket körülvevő szellemcsoportokon. Szükséges, hogy efelől a legnagyobb megértésben és harmóniában legyetek. Hiszen sem az egyháznak ellenségei nem lehettek, sem az egyház lényege nem lehet ellenséges veletek szemben, mert hiszen akkor önmagát kellene megtagadnia. Ellenkezőleg: **az egyházaknak és a Krisztus igazságát hirdető bármi néven nevezendő gyülekezeteknek mindenkor támogatniuk és segíteniük kell egymást, mert ha ezt nem cselekszik, akkor nem is Isten Lelke van ott, ahol ebben a támogatásban, megértésben és segítésben hiány van.** Isten nem a falak közt van, és Isten nem abban a formában időzik, amit az emberek építettek körülötte; az Isten igazsága szabadon van, él, hat, munkálkodik minden egyes emberlelken. Azért, mert valakik kívül vannak az egyházon, még nincsenek elveszve, mert Isten Lelke kint jár a viharban, kint jár a sötétségben, és keresi az elveszelteket. Tehát aki az Isten Lelkét megérti, az nem tör pálcát sem a belül lévők, sem a kívül lévők fölött, mert aki igazán megérti az Isten akaratát, az a szeretet munkájából kiveszi a részét, és annak nem fáj a félreértés, mert az meg van róla győződve a bensőjében, hogy Isten Lelkétől nem jöhet támadás. És az olyan lelkek, akik a lényegre törekszenek, akik az Isten igazságának forrását

keresik, kutatják, akik egyformán szomjazzák azt, egyformán óhajtanak vele megelégedni, azok nem ellenségeskednek, azok nem akarnak egymásnak bánatot és fájdalmat okozni, hanem minden törekvésükkel azon vannak, hogy összefogódzva biztosan és hamarább megtalálhassák a tápláló forrást.

Tehát oktalan minden félreértés, mert ami ilyen esetben félreértést okozhat, az csak az ellentét, amely a lélek minden egyes kicsiny rését kikutatja, és ahol hézagot talál — jól jegyezzétek meg! — ahol hézagot talál, amelyet az Isten Lelke, az Isten parancsolata, az Isten kegyelme még nem töltött be, abba a kicsiny hézagba befészkeli magát, és onnan lövöldöz, onnan támad, onnan bujtogat, izgat kifelé. Azaz először befelé, a hibás lélekre, azután pedig kifelé a világba, hogy harmóniátlanságot, zavart okozzon, és ebben a zavarban a maga hasznára halászhasson. Mert **minden félreértés, minden zavar az ellentét aratásával végződik.**

Azért tagadjátok meg magatokat, a lelketeknek hibás érzéseit; emelkedjék fel a szívetek Istenhez, és ne lássatok ellenségeket azokban a kicsiny árnyékokban, amelyeket messziről feltételeztek. Kérjétek az Úr Szentlelkét, hogy a ti lelketeket világosítsa meg, hogy azon keresztül magatok bonthassátok fel azt az árnyékot, és akkor meglátjátok, hogy nem az a félelmetes valami van ott, nem az a támadó, hanem csak egy kis félreértés, egy kis meg nem értés, amit rosszul magyaráztatok. Nem tudjátok, nem tudhatjátok, mire hívott el titeket a mi Urunk, mit akar rátok bízni, kicsinységetekkel és gyengeségetekkel milyen nagy munkát akar elvégezni. Azért álljatok oda engedelmes lélekkel az Úr trónusának zsámolyához; adjátok oda egész valótokat, hogy rajtatok keresztül az ő akarata teljesedhessék, hogy méltó vendégei lehessetek a kegyelem asztalának, amellyel Ő a ti lelketeket magához akarja emelni, amelyen keresztül szövetséget köt veletek, hogy az övéi legyetek, amelyen keresztül magáéinak akar vallani titeket, mivelhogy ti vallást tesztek róla előtte és a körülöttetek lévő szellemvilág előtt. Ad-

ja az Úr, hogy a lelketekbe minél mélyebben hatoljon bele az ő igazsága, hogy feldolgozhassa a lelketek erőit, hogy előtte kedves áldozatot tudjatok bemutatni az életetekkel, a hitetekkel, a vágyódásotokkal, hogy csakugyan olyan lelki öltözékben jelenhessetek meg előtte, amelyben méltó vendégei lehettek az ő meghívásának.

A lelkiismeretes és a rest munkások bére. (**)

Mindenki számára eljön az idő, akár itt, akár a szellemvilágban, amikor az igazságnak meg kell világosodnia a lelki szemei előtt, amikor az igazság tükre előtt számot kell vetnie elmúlt életének cselekedeteiről, elrendezve a tudatában, hogy mit cselekedett jól és helyesen, és mit cselekedett rosszul az ő megismerése szerint. A földi élet Isten ajándéka. A földi élet napjai és órái mind azért vannak adva, hogy apró időrészecskékben örökkévaló, nagy értékeket gyűjthessetek magatoknak, hogy amikor idejöttök az örökkévalóságba, minél kevesebb legyen a sajnálkozás és megbánás érzése a lelketekben. Minél kevesebb legyen az elégedetlenség, hogy ne az legyen a legerősebb gondolatotok és érzésetek, hogy „bárha jobban kihasználtam volna a földi életet!” Úgy vagytok ezzel, testvéreim, mint a rest napszámos, aki reggel kénytelen-kelletlen munkába állt, mert az élet szükségletei dolgozni kényszerítik, hogy megkeresse a testének fenntartására szükséges mindennapi kenyeret. És elfelejti, hogy nemcsak testi vágyai és kielégítésre váró kívánságai vannak, hanem megszólal mellette a lélek is, és a maga kívánságait az is beleviszi a mindennapi élet munkáiba és cselekedeteibe, és várja, hogy a munkából és cselekedetekből az ő javára is jusson valami haszon az életből. A rest munkás is, amikor csak kényszerből, immel-ámmal dolgozik, nem gondol arra, hogy ameddig a földet túrja, csákányozza és lapátolja, hátha munka közben a földben, a rögök közt valami értékre talál? Csak akkor eszmél fel, amikor a nap végeztével a hozzá hasonló munkások, akik belevitték a munkába a lelküket,

és figyelemmel dolgoztak, teljes jóakarattal végezték napi munkájukat, a kövek és rögök közt aranydarabkákat, elhullatott pénzeket találtak. Amelyeket - amikor a nap lejárt - boldogan mutogatnak többi társaiknak, akik irigykedve nézik, hogy ezek milyen gazdagok lettek ugyanaz alatt a munka alatt, ugyanannak a kötelességnek végzése közben, amit nekik is kellett végezniük. Az egyik meggazdagodott, mert szívvel-lélekkel dolgozott, a másik elszegényedett, mert kelletlenül végezte a munkáját, a munkájában nem talált örömöt.

Ti is egymás mellett éltek itt a földi világban, testvéreim, és sokan kénytelenül, kelletlenül morzsoljátok életetek napjait, és szeretnétek megszabadulni az élet terhétől, fájdalmától, kötelességétől. Terhesnek, nyomasztónak találjátok az élet fáradozásait, és minden gondolatotokkal azon vagytok, bárha már véget érne az élet, hogy megpihenhetnétek, hogy a hitetekért, a jó cselekedeteitekért megtalálhatnátok azt a helyet, azt az állapotot, ami rátok vár. Balgatagság ez a gondolat, mert míg egyik napot a másik után csak a jövőbeli reménységben kénytelen kelletlen vonszoljátok magatok után, addig - akik szorgalmas lélekkel nekifeküdnek a munkának, és az életnek minden eseményéből, minden történéséből, fájdalmából, öröméből kiveszik a maguk részét, s mindent az ő lelki világosságuknál vizsgálnak meg - azok mindenben megtalálják a hitük megnöveléséhez szükséges erőket és világosságot. Megtalálják azokat az értékeket, amiket Isten nemcsak az élet fenntartására, mint napszámot juttat nekik, hanem megtalálják azokat az örök értékeket is, amelyekkel amikor megérkeznek a szellemvilágba, vehetnek a maguk részére igazi örömöket, igazi boldogságot, pihenést és békességet. Mert nem a kényszeredett kötelesség az, ami az embert előbbre viszi a szellemvilágban, hanem az életnek azok az eleven hatásai, amelyek a lelkéből kiolvasztják azokat a mennyei értékeket, amelyekért a földre küldetett, hogy azok a salaktól

megtisztulva, megszabadítva ott álljanak a lélek előtt, mint az ő gazdagságai.

Hiszen ott voltak ezek, és ott is vannak minden ember életében**; de az egyik ember meglátja és kihasználja ezeket, mert szívesen és örömmel munkálkodik, az életének minden percét hálával fogadja a mindenható Atyától, és mindenből ki tudja választani a maga számára a jót és igazat, és táplálja vele a maga lelkét**. A másik ember pedig, mint mondom, kényszeredetten éli végig az életet, és mindig olyan boldogságok, olyan örömök után fut, amelyek nem adattak meg neki, amelyek még akkor sem boldogították volna, ha az Úr megadta volna neki azokat. Ezek az emberek csak húzzák a napot, és tartják a bérfizetésnél a kezüket. Meg is kapják a bérüket, de csak a kialkudottat. Addig azonban akik lelkileg élik át az életet, s lelki szemeikkel beletapadnak az életbe, azok mindenből kivonják a mennyei értékeket, amelyek a lelkük gazdagítására szolgálnak. Ezek azután gazdagon térnek meg, mert kihasználták az élet napjait, óráit, és megelégedtek mindazzal, amit nekik végzetük juttatott. Legyetek ilyenek, testvéreim. Ne tekintgessetek se előre, sem hátra, hanem örüljetek a jelennek, s adjatok hálát mindenért, amit a ti Atyátok nektek az élet kegyelméből juttatott.

A külső és a belső ember. (**)

A megtérő embernek rendületlenül kell bíznia abban, hogy bármi történik, Isten vele mindig jót akar. — Akik süketek Isten szavával szemben. — A külső és belső értelem. — Akiket az Úr kiválasztott. — Nem érdemes igazságtörmelékekért harcolni. — A szellemi én növekedésének útja. — Lehetőségek teremtése és lerombolása.

Aki megtér, és az Isten útján akar haladni, s engedelmesen meghajtja a fejét az Isten által az embernek adott törvények előtt, és betölti azokat, - még ha nem is érti, hogy miért rendelte úgy az Isten, holott ő éppen azt tapasztalja, hogy ebben az alásüllyedt világban lépésről lépésre éppen az ellenkezője fejlődik ki annak, mint amit a lélek kívánna, - annak *ren-*

dületlenül kell bíznia abban, hogy az Isten törvényei igazak, és végeredményben az ő javát szolgálják. S nem szabad megbotlania azon, hogy az ő jóra törekvése látszólag eredménytelen marad, vagy éppen nem kellemes eredményeket szül. Mert ez éppen olyan látszat, mint a gazdag emberek ragyogása az ő földi életükben. Olyan látszat, amely csak külső máza annak a belső, értékes valaminek, amire az emberi lélek tulajdonképpen éhezik, és amit kíván, amivel meg akar telítődni, hogy megerősödhessék és felvehesse a harcot a látszatvilág csalóka káprázatával. **Tehát ez a belső, láthatatlan világ az, ahova az emberi léleknek minden gondolatával, fájdalmával, csalódásával, vágyával, akaratával és óhajtásával menekülnie kell, hogy ebben a láthatatlan világban keresse és találja meg azt a titokzatos erőt, amellyel megtöltődik, amellyel magát megerősíti.**

Istennek minden egyes lélekkel céljai vannak, azokkal is, akik ma még ellene vannak, akik ma még káromolva emlegetik az ő szent nevét. Hiszen mivel az Isten Lélek, azért ezekkel még nem tudja magát megértetni, ezekkel még nem közölheti az ő akaratát, kívánságát, az ő útmutatását, mert ezek még süketek és vakok. Akiknek még keresztül kell menniük azokon a csalódásokon, szenvedéseken, kínlódásokon és gyötrelmeken, melyek őket majd porba sújtják. Ezeket még a szenvedéseknek el kell nyomniuk, el kell taposniuk, a földdel egyenlővé tenniük, hogy a porban meglássák, fölfedezzék és összeszedjék az elhullott apró gyémántszilánkokat, amelyeket Isten az ő nagy igazságának részeiként mindenkinek életútján elhint. Ezekhez még az Istennek nincsen szava. Hiába is lenne, arra ők föl nem figyelnének, azt ők észre nem vennék; ezeknek az Isten hiába mutatná meg a legnagyobb világosságot is. Ők vak szemeikkel nem látnák, mivel sötétséggel vannak körülvéve, a test sötétségével. Ezek számára előbb még a saját benső lelki világukban kell kigyúlnia annak a fénynek, amely mellett majd az ő benső énjükben, mint egy tükörben kezdik meglátni a világosságot.

Mert valahogyan azt ne higgyétek, hogy az ember a maga külső értelmével, külső, emberi okosságával fogja fel az isteni jót és igazat! Nem; a benső, elrejtett embernek kell azt felfognia. És ugyancsak ez a benső, elrejtett ember az, aki a kevés szóból sok világosságot ért meg, aki az ő benső felfigyelésével ismeri föl és látja megvilágítva azt a titkos utat, amelyre a külső, értelmes ember még rá sem tud találni. **Ez a belső bölcsesség nem más, mint az Istentől átvilágított léleknek helyes megismerése és az igazságismeretnek alkalmazása mind kint az életben, mind az ő benső világában**. Mégpedig legelsősorban ebben a benső világban való rendcsinálás.

Ehhez nem szükséges, hogy az ember a külső értelmét, mint valami gyémántot kicsiszolja. Mert hiába is csiszolja ki az ember a külső értelmét, ha nincsen egy olyan fény, amit az visszaverjen. A sötétségben a legértékesebb gyémánt sem csillog, hanem csak ha egy fényvillanás esik reá, akkor tudja azt visszatükrözni. Ez a fényvillanás pedig nem kívülről jő, hanem a lélek legbensejében keletkezik. **Annál inkább áll ez azokra, akik már a külső értelmi világukban is, meg a benső, láthatatlan énjükben is nyitott szemmel és hallásra előkészített füllel járnak.** Akiknek a lelkében már visszhangzik az isteni szó, az isteni Ige. Akiket az Isten már lépésről-lépésre vezet az ő útján, és akik már megértik az ő hitükkel — nem az ő emberi értelmükkel, hanem benső hitvilágukkal — az Isten szavát. Azt, hogy ez az egyetlen Jó, ez az egyetlen Hatalom és Erő, amire építeni lehet, amihez támaszkodni lehet. Ezen az ő benső hitvilágukon nem fog az enyészet törvénye, ezen nem fog az álnokság fondorkodása, ezen semmi hamisság nem vehet diadalt, és semmi erőszak nem árthat neki, mert ez nem ebből a külső világból épült fel. Ezek az emberek a hitükkel sejtik meg, hogy *még ez a külső világ is ezeken a láthatatlan alapokon épült fel:* az Isten igazságának, az Isten akaratának és elgondolásának, az Isten törvényének alapján. Én senkinél sem a külső embert keresem, nem a külső ember értelméhez szólok, hanem

ehhez a benső emberhez beszélek; én mindnyájatoknál ezt a benső embert értékelem. Hogy a külső világban milyen szerepet tölt be valaki, hogyan néznek fel reá, vagy miként néznek el fölötte az emberek, az engem legkevésbé sem érdekel. Én a ti maradandó éneteket keresem, arra építek, azt fogom, azt akarom megtölteni azzal a világossággal, amit az Úr reám bízott. Ezeket a benső éneket akarom ébreszteni, fejleszteni, ápolni, erősíteni, hogy az Úrnak erős munkásokat neveljek belőletek. Nem azért, mert idővel majd a földön egyes elgondolások divatosakká lesznek, hanem hogy az Úr akarata rajtatok keresztül teljesedésbe mehessen itt a földön, ezen a mulandó világon is. Tehát én mindnyájatokban ezt a benső embert keresem és értékelem. És ha vannak is hibáitok, bűneitek, gyarlóságaitok, tévedéseitek, azokkal együtt foglak át benneteket, hogy az által a világosság által, amit az Úr reám és reátok áraszt, ti magatok lássátok meg a ti növekvő lelkiségetekkel, hogy mit tartsatok meg, és mit szórjatok el már itt a ti földi életetekben.

Én nem akarok érdemeket szerezni, hanem azt akarom, hogy ti magatok küzdjétek fel magatokat a megpróbáltatások és szenvedések világából az örökkévaló béke és boldogság világába, és azt akarom, hogy mindazokat, akik hozzátok kapcsolódnak, akiket ez az isteni fény a lelkükben megérintett, veletek együtt fölemelhessük. *Mert ezek minden hibájuk, bűneik, gyarlóságaik mellett is az Úrtól szólított lelkek, akiknek szelleme már visszhangot ad az Isten hívó szavára.* Ezek közül is kikeresem azokat, akik a lelkük lobogásával igyekeznek maguktól minden mulandóságra ítélt terhet és hiábavalóságot elszórni. És a lelkük lobogó vágyával, szeretetével és az Isten iránt való hálájával igyekeznek beleolvadni abba az eszmébe, amely munkásokat, hasznavehető lelkeket nevel belőlük. Hogy amikor az Isten éretteknek látja őket reá, akkor az ő Szentlelke által megajándékozhassa őket azokkal a mennyei értékekkel, amelyekkel az ő tudásukkal és ismeretükkel cselekedhetnek, munkálkodhatnak az örökélet céljai és törvényei szerint. Épít-

kezhetnek és teremthetnek a mulandóban, a hiábavalóban ezekből az értékekből a maguk számára új hazát. Mert Isten ezeknek minden szenvedésüket, megpróbáltatásukat és nyomorúságukat, amiket a földi életben az igazságért elszenvedtek, beváltja örök értékekre. **Azért mondom én, hogy *nem érdemes az embernek a múló, kicsiny érdekeket az örökkévaló fölé helyeznie; nem érdemes az igazságnak* — legyen bár az csakugyan igazság — *apró törmelékeit összesöpörnie, s azokért harcot vívnia, amikor béketűrésével és elnézésével nagyobb igazságot szerezhet meg magának egy darabban, ami igazi mennyei értéket képvisel.* Mert hiszen, amint mondom, Isten így ajándékoz azoknak, akiket kiválasztott magának, akik visszhangot adnak az ő szavára.** Akikre pedig az Úr valamit bízott ezekből az örökkévaló értékekből, hogy ezeket itt a mulandóban érvényesítsék — de akik még lélek szerint nem képesek tisztán felfogni ezeket, mert még nincsenek annyira kialakulva a lelki szerveik, hogy egészen tisztán megérthessék az Isten akaratát, hogy azon elindulva tájékozódni tudjanak a szellemvilágban — azok találnak olyan közvetítőket, akiknek kialakult lelki szervein keresztül tisztábban hangzik az isteni szó. És ezeken keresztül jobban megértik azt, s ezáltal az ő lelkükben is kialakul az Isten gondolata, az Isten akarata, úgy, hogy emberi értelmükkel is megérthetik, hogy mit kíván tőlük az örökkévalóság Ura.

Hiszen az ő lelkük is éhezik és szomjúhozik a békességre és boldogságra, mert a bizonytalanságból minden lélek vágyakozva gondol arra a bizonyosságra, ahol otthont talál, ahol nem zavarja meg őt semmi, és nincsen kitéve azoknak a nagy hullámzásoknak, szenvedéseknek és az eshetőségek olyan váltakozásainak, amelyek őket hol föl a magasba emelik, hol a mélybe taszítják, mert akik elfáradtak és megterheltettek, azok bizony kívánnak megnyugodni ebben a bizonyosságban. Tehát ezekért szólunk. **És akik megértik ezt a szent és nagy hivatást, és akik maguk is Istentől nyert olyan nagy értéknek és**

ajándéknak tekintik ezt, amelyet ők a földön mint feladatot igyekeznek betölteni, ***azoknak az Isten sok hibájukat, gyarlóságukat, tévedésüket, bűnüket lefödi, eltakarja, és ezekről emlékezés nem lészen, hogyha ezek a lelkek egészen átadják magukat az Isten vezetésének.*** Ezt az isteni vezetést igen nehéz földi ésszel megérteni, és a földi méretekhez hozzámérve sohasem lehet az emberi léleknek eltalálnia, hogy miként cselekedjék, hogy a földdel is, meg az isteni törvénnyel is megtalálja a harmóniát. Mikor ez a kettő nem egyeztethető össze, akkor úgy ítél az értelmes és lélekben igaz ember, hogy inkább szenvedjen a külső, a mulandó, csak maradjon sértetlen az örökkévaló cél. És valahányszor így ítélkezik, és megtagadja önmagát, az ő külső emberi énjét, s az okoskodását, igényeit, követeléseit, igazságoskodásait elhallgattatja magában, mindannyiszor növekedik belül az isteni erőtől és lélektől áthatott szellemi én. És mindannyiszor úgy érzi, hogy valamit levetkőz abból a szövevényből, ami őt testtel ruházta fel, és hozzákötötte ehhez a mulandó világhoz, mindannyiszor hal meg valami abból az erőből, abból a hatalomból, amely őt ideköti, és ébred fel valami az örökkévalóból, a lelkiből, a szellemiből. Így mindig nagyobbá és hatalmasabbá lesz a szellemi én ebben a gyakorlatozásban. És ha valaki figyel, ha valaki gondolkozik és kinyitja a lelkét ennek a csodálatos, néma tanításnak, amelyet az isteni Lélek inkább színekben és ragyogásban mutat be, mint szavakban: akkor nem a külső ember lesz okosabb tőle, de a benső ember lesz tökéletesebb. Annak tágul az ismeretköre, nagyobbodik a befogadóképessége, és a lelki erői mindjobban-jobban megnövekednek, uralmuk mindinkább nagyobbodik úgyannyira, hogy a külső ember felett, a külső ember vágyai, és akarata felett játszva tud diadalt venni, és teremt maga körül addig ismeretlen és messze fekvő eshetőségeket.

Mondom, hogy *teremt,* mert az Isten Lelke átformálja számára a mulandó erőket örökkévaló erőkké, s ezekkel mindjobban jobban hozzákapcsolódik a mindenség erejéhez, és több-

bé már nem marad egy különálló lény, hanem a mindenségnek minden rétegű és minőségű erői kapcsolódnak hozzája. **Ezért lesz ő nagyobbá, bölcsebbé, hatalmasabbá, mert ezek az erők dolgoznak benne és körülötte. Ezek hozzák és alakítják azokat a lehetőségeket és eshetőségeket az ő körzetében, amelyek — hogyha megtartotta volna önmagát magának, — talán az idők beláthatatlan messzeségében maradtak volna, számára úgyszólván elérhetetlenül.** Ezek azok, amiket nem lehet a földi ember eszére bízni, mert a földi ember esze és értelme rögtön kialakít egy formát, egy igazságot, amely szerint mindennek be kell következnie, akár megvan hozzá a lehetőség, akár nincs. Ezért nem tudnak az emberek semmi eredményi elérni ezekkel a titkos képességekkel sem, mert nem bízzák magukat az Istenre, mert ők maguk akarják megmérni, értékelni önmagukat, s ezáltal mindenesetre elfogultakká válnak, és tudatlanok maradnak az ismeretekben. Azonban hogyha valaki emberileg szerény, alázatos, béketűrő, megbocsátó, elnéző, szelíd és szeretetteljes, akkor sokkal hamarabb eléri a célját, mint ha erőszakos. **Mert amíg az alázatossággal, béketűréssel, szelídséggel és szerénységgel eshetőségeket teremt, addig a gőggel és erőszakkal rombol, és még a meglévőt is elpusztítja**.

A földi ember élete és sorsa az igazság megvilágításában. (**)

A karma-elmélet képtelensége. — Nem a múlt következményei, hanem a lélek hibás hajlamai szülik a jelen bajait. — Az anyagi világok rendeltetései — A szenvedés gyógyító eszköz. — Az igazság megvallása növeli a lélek erőit. — Mi mutatja meg az ember értékét? — Mikor az ember uralmat enged a bűnnek maga felett, ezzel előkészíti a jövő életét, melyben a szenvedés lesz úrrá felette. — Mi hozná meg igazán a népek boldogságát? — Aki Istenhez kapcsolódott, annak nincs kármája. — Isten mindenkinek azt adja, ami őt leggyorsabban viszi előre a fejlődés útján. — Istent csak áldozattal lehet szolgálni.

Szükségesnek találom, hogy a lelketekkel megismertessem a földi élet célját, hogy ráléphessetek arra az útra, amely

a legközelebb vezet titeket az eredményhez. Sok út van, amelyek mindegyike azt ígéri, hogy a földi embert hazavezeti. Sok eszme, sok elgondolás megvalósulásaképp különböző társaságok, szekták alakultak és alakulnak, amelyek mind-mind azt hirdetik, hogy az a legközelebbi út, amelyet ők vágtak a rengetegben, az a legközelebbfekvő igazság, amelyet ők hirdetnek, az a legnagyobb világosság, amelynél ők szemlélődnek. És mégis minden világos sugár mellett ott áll egy sötét árnyék, egy homályos folt, amelybe mindannyiszor beletéved az emberi lélek, amikor azt hiszi, hogy a célnál van. Elfeledkezik ugyanis önmagáról, elfeledkezik az önmaga lelkébe való bepillantásról, s így **mindig a külvilág, a külső események, a történések ellen hadakozik az ember, mindig a külső életét akarja jobbá, elviselhetőbbé, kellemesebbé tenni, és ezalatt nem veszi észre, hogy *minél kényelmesebb a földi élet, minél előbbre haladt a tudomány, annál inkább keskenyedik az út, amely hazavezet.*** Az ember pedig annál könnyebben eltéveszti a lépést, minél keskenyebb az út, és minél józanabbnak hiszi magát. Sokszor már majdnem a célnál van, és csak egy megtántorodás, csak egy kis megszédülés jöjjön közbe, máris vissza-esik abba a tudatlanságba, abba a hitetlenségbe, abba az önmagával és sorsával való meghasonlásba, amely elszakítja őt Istenétől, hitétől, reménységétől. Amikor pedig az ellentétnek sikerült az emberi lelket mindezektől megfosztania, akkor diadalt ült felette, és az ilyen emberlélek állapota rosszabb és elviselhetetlenebb, mint amilyen volt a megelőző tudatlanság idején. Szükséges tehát, hogy ti, akik a spiritizmus igazságait kutatjátok, és ebben keresitek a lelketek megigazulását és megtisztulását, meg is találjátok benne a ti rengeteg feltolakodott kérdésetekre a magyarázatot. **Szükséges, hogy fel legyetek vértezve az ellentét mindennemű támadásaival szemben, hogy mindenre megtalálhassátok önmagatokban a feleletet; mert ha önmagatokban nem találjátok meg, akkor sehol sem fogjátok megtalálni.** Ti ennek a tudásnak csak a kezdeté-

nél vagytok. Most is megpróbálok egy sugarat küldeni abba a homályba, amely az utat sokszor járhatatlanná teszi előttetek. Látjátok ugyan azoknak nyomait, akik előttetek jártak, de nem mindig ügyeltek azokra kellőképpen. Ennek a fejtegetésemnek ezt a címet adom: „A földi ember élete és sorsa az igazság megvilágításában." Olyan sokoldalú ez a tudomány, mint ahány ember a világon van. Ha hasonlítanak is ezek az esetek egymáshoz, mégsem ugyanazok; csak annyiban egyöntetűek, amennyiben az emberi lelkek hasonlítanak egymásra.

A földi ember örök nyugtalanságtól és elégedetlenségtől űzetve mindig azt keresi itt a földi életben, hogy tulajdonképpen mi az oka a szenvedéseinek, honnan és miért van a rossz, miért kell űzött vadként menekülnie a saját sorsa elől, miért vannak ezek a szenvedtető állapotok? De az emberi lélek hiába próbálkozik az igazságot kifejteni abból a hüvelyből, amelyben az el van zárva. Megpróbál beletekinteni a látható dolgok mögött a láthatatlanba; amit tapasztal, azt lerögzíti, a lerögzített igazságból kiindul, és megint újabb megmagyarázhatatlan dolgokba ütközik, s akkor látja, hogy az előbbi megállapítás, amelyből kiindult, mégsem födi teljesen az igazságot. Ti, akik a szellemi igazságot keresitek, megálltok ennél a megállapításnál: „Ez a karma." „Ki-ki érdeme szerint fizet." Ezt akarom most a lelki szemeitek előtt felbontani. Kérdezem: *lehet-e a megtörténtet meg nem történtté tenni? Én azt mondom*, hogy *nem lehet! Vajon valamely tévedés, akár jóhiszeműen, akár rosszhiszeműen került a történések világába, megsemmisíthető-e egy másik cselekedettel, egyik szenvedés egy másik szenvedéssel? Ti magatok is beláthatjátok, hogy ez lehetetlen. Mire való volna különben a szenvedés, a gyötrődés? Vajon miért tették volna az úgynevezett okozati törvény szigorú bilincsét az ember életére, ha a múlt hibáját egyetlen cselekedettel jóvá lehetne tennie? Viszont, ha a karma igazsága valóban kikerülhetetlen lenne, vajon haladhatna-e csak egy lépéssel is előre a fejlődés ezen a világon? Vajon nem lennének-e a népek*

évezredeken és évmilliókon keresztül a szenvedés állapotához láncolva, ha ez a törvény olyan hatalmas és megmásíthatatlan volna? Hiszen ha a pogány igazság, a pogány karma hatalom volna, akkor nem mondaná az Úr az ő igéjében, hogy „nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen”!

A régmúlt történései nem a múltban élnek, hanem a jelenben. **A múlt pihen, a múlt meghalt, de mint minden halott, ismét visszaszólíttatik az életbe.** ***Nem a múlt hat azonban, hanem a múltnak az emléke, amely a tudat elől titkosan elrejtőzve az ismeretlenség ködében él. Gyanútlanul hozza magával az ember a lelkében azokat a múltból táplálkozó vágyakat, törekvéseket, elgondolásokat, amelyekből még nem vizsgázott le.*** Ezek a tudat előtt még homályban vannak, ezeket még nem választotta szét a szellemi én aranyra és salakra. **Nem a múlt megtörtént eseményei hozzák magukkal a jelen bajokat, hanem azok a hajlamok, amelyek az emberek lelkei felett uralkodnak**, mivel az emberi lélek még nem győzte le azokat, mert még nem is ismerte föl azok káros voltát. **Így az ember a legnagyobb ellenségét önmagában hordja, mert belőle erednek azok a tévelygésre való hajlamok.** *Ezek a hajlamok a láthatatlan világban, — ahol minden igaz, minden valóság, — nem élhetik ki magukat, mert a létezés joga és a szabadság meg van tőlük vonva.* ***Ezért szükségesek az anyagi és félanyagi világok, ezért szükséges a mulandó élet a maga mulandó eszközeivel és állapotaival****, hogy ezek a megsemmisülésre szánt szellemi és lelki járulékok, ezek a bűnök, a tudatlanságnak ez a sötét köde megszűnjék. Hogy a szellem megismerhesse, hogy mi az, amit magával hurcol, mi az akadály, amely a boldogsága elé áll, mi az, ami őt visszatartja attól, hogy békés és boldog életet élhessen az Isten országában, az üdvözültek világában.*

Mindaddig, amíg az emberi lelket ezek a tévelygésre való hajlandóságok körülveszik, újra meg újra vissza kell térnie a látszat világába, az időleges életbe, hogy ezek a betegségek a fel-

színre kerülhessenek, érvényesüléshez jussanak, és ezáltal eredményeket hozhassanak létre az emberi szellem tudata előtt. *A szellem azután ezekből az eredményekből megismeri önmagát, tévedéseit, hibáit, és megtér.* Amikor ugyanis az emberi lélek látja bűneinek szenvedést okozó következményeit, látja az akadályokat, amelyek lehetetlenné teszik boldogságának elérését, akkor szabadulni kíván bűneitől. Ez a szabadulás utáni vágy nyitja meg előtte a kegyelem ajtaját, ez a vágy vonzza hozzá a kegyelemnek azt az erejét, amelyet elfogadva képessé lesz azután eredményes harcot folytatni önmaga ellen.

Kedves testvéreim! Senki sem ismerheti meg önmagát, míg ezeket az eredményeket nem látja, nem érzi. Mindaddig nem tudja, mi van benne, mit hurcol magával, mi az a nyugtalanító erő, amely nem hagyja békén, amely minduntalan olyan gondolatokra, olyan cselekedetekre ösztönzi, amelyeknek úgyszólván alig tud ellenállni. Bár látja a következményeket, mégis űzi, hajtja egy bizonyos vágy, egy bizonyos törekvés, hogy megcselekedje azt, amiről tudja, hogy nem szabad, amiről jól tudja, hogy büntetés jár érte. Ha pedig sikerül egyszer, kétszer, háromszor véghezvinnie a törvénytelen dolgot, akkor megszokja ezt a kielégülést, s a lélek hibás természete mindjobban terjeszkedik, a vágyak mind nagyobb teret foglalnak el a lelkében, úgyannyira, hogy később már az úgynevezett lelkiismeret, amely az első pillanatban még félelmet érzett, megbátorodik, azaz megfertőződik, s már azt hiszi, hogy jogosan cselekedett, amikor bűnt követett el. Így van az emberiség a nagy bűnökkel és a kis bűnökkel egyaránt. Hiszen mindegy, akár nagy, akár kicsiny a bűn; a kis bűnök is megnőnek, s az emberi lélek elfajul általuk. A bűnök azután megteremtik azokat a nagy, messze kiható, szenvedés teljes következményeket, amelyeknek nyomása alatt sokszázezer és millió ember nyög, és amelyek áradatként öntik el az emberi életet.

Az ember, amikor felületesen gondolkozik, és a „kárma" igazságával megfertőzött hitével akarja magának megma-

gyarázni a tengernyi szenvedés létjogát, egyszerűen oda köt ki, hogy bizonyára ezek az emberek, akik ma ettől szenvednek, hasonló bűnöket követtek el másokkal szemben. Ezzel megnyugszik, az igazságot kiegyenlítve látja a földi életben, s tovább nem gondol erre? Ellenben boldogan gondol arra, hogy a kármának ez az áradata őt kikerülte, ő tehát bizonyára nem követett el hasonló vétkeket. **Így az emberi lélek önmaga felől tévedésbe kerülhet. Ha kedveznek neki a földi élet körülményei, akkor magát jobbnak, igazabbnak tartja más embertársánál. Különösen akkor veszedelmes ez, ha az igazság egy részét már elsajátította, ha maga körül már valami eredményt lát**. Ez végképp megzavarja az ítélőképességét, s teljes tudatlansággal rohan neki annak a végzetnek, amely várja őt. *Pedig ha nem így magyarázná az okozati törvényt, talán úrrá tudna lenni végzete felett.* A bűn és a tévedés nem szorítkozik egy emberre, mert az emberi lelkek annyira hasonlítanak egymáshoz, mint az emberi testek. Az egyik ember lelke mélyebben és erősebben van átitatva a tévelygés szellemétől, a másiké kevésbé. Az egyik ember lelke nem olyan sűrű, és így könnyebben átlátja az igazságot, s kevesebb szenvedéssel képes eljutni az igazság megismerésére.

Az emberi szenvedés gyógyító eszköz. Az emberi szellem, az ítélő és értelmes én kénytelen odatekinteni a szenvedést okozó helyre, így kénytelen vele foglalkozni, olyan lehetőségeket kutatni, olyan eszközöket keresni, amelyekkel a szenvedést meg lehetne szüntetni. Vannak nemes érzésű emberi lelkek, akik felismerik a szenvedést okozó dolgokat, és minden igyekezetükkel azon vannak, hogy azoktól megszabaduljanak, a szenvedések okát megszüntessék.

Én azonban azt mondom, hogy nagy és szép dolog az emberi léleknek a törekvése, hogy ezeket megszüntesse, de *hiába szünteti meg az egyik állapotot, a szenvedésnek egyik kialakult formáját, a szenvedés új formákat teremt, és új megpróbáltatásokkal nyomul bele az emberek életébe. És egészen*

addig nem szűnik meg, ameddig az isteni igazság bele nem világít az emberi társadalomba, a nemzetek, a családok és az egyes emberek lelkének elhomályosodott világába, és fel nem kutatja, meg nem jelöli azokat a vágyakat, hibás és káros törekvéseket, amelyek a szenvedéseket szülték, s amelyek a gondolat sebességével minden pillanatban a felszínre törekszenek és érvényesülni akarnak az élet minden mozzanatában.

Ezek a vágyak minden kínálkozó lehetőséget felhasználnak arra, hogy a maguk érvényesülését kierőszakolják. Az ember a maga részére a földi életben mindenből mindig a jót, a kívánatosat igyekszik megszerezni. És a rosszat, a használhatatlant, vagy amit ő már elhasznált, amit ő már a maga részére nem talál többé kívánatosnak, azokat a körülményeket, azokat a megteremtett formákat, sőt törvényeket is, amelyek neki nem kínálnak előnyt, a másik embercsoport, a másik ember nyakába veti, mint igát, mint jármot. Hogy az így megteremtett helyzet folytán föléje kerülhessen a másiknak, és szolgáltassa magát vele. Elfogadtatja vele a maga igazságát, a maga kialakított nézetét, ameddig az neki kedvez. Így lehetnek a legnagyobb szabadsághősök és emberbarátok, akik el vannak telve az emberiséget boldogítani kívánás eszméjével, azonban hozhatja valaki a legnagyobb áldozatot: mégsem teheti boldoggá még a legközelebbi hozzátartozóját sem. **Az anya nem teheti boldoggá a gyermekét, a hitves házastársát, ameddig a maga lelkéből ki nem irtotta a téves törekvéseket, a téves igazságokat, a hiábavaló felé való törekvést.** Ameddig valaki az Istent nem tudja a lelkében megvilágítani, ameddig önmagát nem tudja Istennek átadni, hogy Ő cselekedjék általa, addig semmi maradandó jót nem cselekedhet, addig a felebarátjának igazán javára nem szolgálhat, mert hiszen addig még önmagával sincs tisztában, nemhogy más lelkében meg tudná ítélni, hogy annak mi válik javára.

Előállnak olyan helyzetek, amikor az ember a neki kívánatosat egy kis hazugsággal, egy kis részrehajlással meg

tudná szerezni. Ha az ember ezt a csábítást leküzdi, ha nem nyújtja ki a kezét a neki kedvező után, mert nem akarja, hogy az igazság csorbát szenvedjen, akkor az eredmény az övé, az ő érdeme. Előfordul, hogy az ember téved, jó következményeket akar, de rossz lesz belőle; ezt egy kis alakoskodással eltitkolhatná, és feddhetetlenséget mutathatna embertársai felé. Azonban nem hunyászkodik meg az emberek gúnyjától vagy megvetésétől félve, hanem beismeri a hibáját, és kész elszenvedni annak következményeit. *Ezzel növeli a lelki erőit, és egy szálat elszakít abból a hálózatból, amely őt a hazugság szelleméhez köti. Minden bűn, minden tévedés valami fájdalmat, valami szenvedést hoz létre ezen a világon.* A ti szívetek óhajtja, hogy ami jogosan és igazságosan a tiétek, az a tiétek is maradjon, hogy azt ne vegye el senki, hogy a bizalmatokkal senki vissza ne éljen. Elvárjátok, hogy a kötelességet, amelyet másokkal szemben teljesítetek, mások is teljesítsék veletek szemben. Ez az igazság szellemében természetes is. *Ha csakugyan mindenki teljesítené a kötelességét, és mindenki megfelelne annak a feladatnak, amelyet az élet rárótt, bizony más arcot öltene az élet a földön.* Minden embernek kell a teherből bizonyos részt vállalnia, nemcsak azért, hogy a betevő falatját máról holnapra megkeresse, hanem azért is, mert az Isten rendelése így szól. A Paradicsomból való kiűzetés alkalmával Isten azt írta elő az embernek, hogy verejtékezve keresse meg az életének fenntartásához szükséges dolgokat. Fáradsággal kell a szükséges eredményeket az anyagból, a földből előhoznia. Így a léleknek is valami értéket kell felmutatnia, hogy mind magasabbra és magasabbra emelkedhessek a fejlődés lépcsőjén. **Az embernek nemcsak azért kell dolgoznia, hogy a mindennapi kenyere meglegyen, nemcsak azért kell dolgoznia, hogy elismerés és dicsőség legyen a jutalma, hanem a lelkiismeretének megnyugvásában kell éreznie, hogy amit végzett, az igaz, jó és becsületes munka volt, hogy az igazság törvénye előtt kérdőre ne vonhassák azok a Hatalmak, amelyek előtt le kell**

számolnia a mulandó élet lezárásakor. Az embernek tehát egy bizonyos munkát kell elvégeznie, és ebből a munkából ítélik meg, hogy igaz ember volt-e, becsületes és hű munkása volt-e az életnek, vagy haszontalan szolga volt, aki visszaélt a neki ajándékozott napokkal, a javulásra szánt alkalmakkal. És ezeket a napokat, ezeket az alkalmakat eladta az ellentétnek élvezetekért, felesleges pihenésekért, restségekért, amelyekkel a testét, az anyag erőit duzzasztotta fel a lelkének és szellemének rovására. Ez mutatja meg az ember értékét. **A lélek értékét pedig azok az érzések mutatják meg, amelyekkel megpróbáltatásaiban minden körülmények közt az igazhoz és jóhoz csatlakozott, és nem engedte maga felett a hamisságot, az önzést, a gőgöt és a gyűlöletet elhatalmasodni.** Nem állt szóba a csábítóval, aki kedvezőt ígért és ígér mindenkinek, sőt ad is bizonyos segítséget, bizonyos előnyöket a földi test részére, de elveszi a lelki értékeket, amelyeket az ember az ütközésekből, a próbákból, mint mennyei fényvillanásokat, mennyei szikrákat gyűjthetett volna a maga részére, s ezekkel a szikrákkal felékesíthette volna a lelkét. Aki ezek nélkül a szikrák nélkül érkezik meg a szellemvilágba, az bizony szegény szellem. *A hamisságok, kétszínűségek úgy élnek, úgy uralkodnak a lelkében, mint azok az apró véglények, amelyek bizonyos emberi betegségek kórokozói: ha ezek elszaporodnak, tönkreteszik a testet; a bűncsírák pedig a lelkierőiteken élősködnek,* nem hagynak benneteket békében, hanem újra meg újra olyan vágyakra, olyan törekvésekre ösztökélnek benneteket, amelyeket itt az igazság világában, a szellemvilágban megvalósítani nem lehet. Újra meg újra vissza kell tehát jönnötök a földre, hogy amit a testi életetekben a visszafejlődésetekkel, a bűneitekkel, a tévelygéseitekkel létrehoztatok, annak a következményeit érezzétek.

Az emberi lélek tudja azt, hogy nem szabad bűnöznie, hogy nem nyúlhat büntetlenül a rosszhoz, a gonoszhoz, és mégis megcselekszi. Ezzel uralmat ad maga felett a bűnnek, s

ezért kell visszajönnie azokba a helyzetekbe, azokba az állapotokba, amelyek tévelygése idején neki kedveztek, de nem kedveztek más száznak, más százezernek. Amennyire az a helyzet neki fényt, kiváltságot, előnyt, örömöt, testi jólétet biztosított, annyira más száznak, ezernek, vagy tízezernek, — de esetleg csak egynek, — boldogtalanságot, szenvedést okozott. Mindenkinek meg kell azonban ízlelnie az árnyoldalt is, végig kell tapasztalnia mindazokat a fájdalmakat, csalódásokat és szenvedéseket is, amelyeket elméletével, elgondolásaival ő okozott másoknak. Mert csak amikor mindezt végigszenvedte, akkor látja be, hogy az ő régi elgondolása mennyire nem volt jó, mennyire nem volt igaz. Így lesznek nagyon sokszor a legnagyobb zsarnokokból, a leghidegebb szívű uralkodókból szabadsághősök; mert amikor megaláztatásban, elnyomatásban részesülnek, mint maró méreg, úgy terjeszkedik szét a lelkükben ez a szenvedés. Pedig zsarnok korukban a zsarnok igazságát látták igazságnak a saját érzéseiken keresztül.

A két véglet közt alakul azután ki az emberi lélekben az a vágy, hogy megismerje azt az igazságot, amelynek nincsenek végletei, amelynek nincsenek hátrányai, amely minden egyesre, akire rásugárzik, megnyugtató, boldogító és kiegyenlítő hatással van. Ilyen igazság csak egyetlenegy van: az Isten igazsága. Isten pedig az ő igazságát egyedül Krisztuson át adta a földnek, és azt csak Krisztuson keresztül kaphatja meg az emberi lélek a kegyelem által. Ez azt jelenti, hogy csakis annak van fenntartva ez az igazság, aki kinyitja a szívét lelkét, és meghajol az előtt a megsejtett igazság előtt, amely a lelkében kialakul. Akkor már a lélek megveti a saját igazságát, az „ember" igazságát, és hagyja, hogy rajta keresztül az isteni igazság mehessen teljesedésbe. **Tehát nem a külső körülmények és életformák átalakítása hozza meg az emberi lélek számára a boldogságot, hanem *a belső lélek átalakulása.*** *Isten igazsága szerint való átformálódása hozza meg az egész emberiség, a nemzetek, népek, fajok számára a kiegyenlí-*

tődést. Csak ez biztosíthatja a fejlődésnek azt a szabadságát, amely után minden nép, minden faj és minden nemzetség sóvárog.

Sajnos, az ember így szokott beszélni: „Miért legyek *én* jó, miért legyek én igaz, miért kezdjem én el, amikor velem egyre másra csak méltánytalanság történik? Miért adjam én fel a magam elveit, amikor a másik ember sem tekinti Isten igazságát semminek, kigúnyol, kinevet engem, és elharácsolja az én fáradsággal szerzett javaimat, elveszi azokat a dolgokat, amelyek nekem kedvesek és nekem jog szerint járnak? Miért legyek én az ilyen emberrel szemben az isteni igazság értelmében igazságos és elnéző? Miért ne fordítsam magam felé is ugyanazt az igazságot, amellyel ő dolgozik, és miért ne cselekedjem ugyanazt?" Ez az olyan emberlelkek elgondolása és igazsága, akik még nem jutottak el a kegyelem és a bűnbocsánat megértéséig, akik még nem jutottak el addig, hogy az áldozat fogalmát megérthessék. *Az ilyen emberi lélek hiába tudja a jót, az igazat, hiába van meg nála a megismerés világossága: egy lépéssel sem juthat előre a mennyek országa felé vezető úton, mert ugyanazzal a ravaszsággal, ugyanazzal az önzéssel, ugyanazzal a kétértelmű, kétélű igazsággal akar dolgozni, mint amilyennel a tévelygésben élő embertársa dolgozik. Az ilyen emberi lélek még csak a félúton van, még nem értette meg az igazi krisztusi szeretetet.* A bűnbocsánat nagy értékét még nem tudta fölfedezni, még nem tudta a lelkében feldolgozni; még nem tudja, mi az, hogy a megtörténtet meg nem történtté tenni nem lehet, mi az, hogy „megbocsáttatnak a te bűneid", mi az, hogy a Krisztus vére fehérre mossa a bűnös lelket, mi az, hogy a bűnök eltöröltetnek, és hogy mi az újjászületés.

Kedves embertestvéreim! Nektek, akik hisztek, és akik ezekkel a gondolatokkal foglalkoztok, el kell hagynotok a világot a maga igazságával, a maga kényszerre alapított jogfelfogásával, mert *ahol jogokra hivatkoznak, ott nincs szeretet, ott nincs igazság. Az embernek nincsenek jogai sem Istennel, sem*

a törvénnyel szemben, mert az ember bukott lény; minden, amit kap, ajándék, és semmi sem illeti meg jog szerint. Ha tehát valakinek úgynevezett „jó kármája” van, az egy pillanatig se higgye, hogy az neki érdem szerint, „jogosan” van. **Ha békességben él, ha megvan a mindennapi kenyere, és az élet úgyszólván a tenyerén hordozza, az nem az ő érdeme, az nem azért van, mert ő valaha jól cselekedett, valaha Isten előtt kedves dolgot vitt véghez, amiért most Isten őt a törvény szerint, jog szerint megjutalmazni köteles.** *Ettől a gondolattól távozzatok el, mert különben elvesztitek a mennyek országát. Isten kezében a hívő ember részére minden áldássá változik.* **A hívő embernek Isten kezéből mindent hálával kell fogadnia**, mert aki hisz, és a lelkét az örökkévaló igazsághoz, az isteni kegyelem igazságához kapcsolta, annak részére megszűnt az okozati törvény hatalma és ereje, mert Isten, ha jónak látja, fölemelheti, és ha úgy látja jónak, lesújthatja. Nem azért, hogy büntesse, vagy jutalmazza, hanem mert Isten örökkévaló szeretete és kegyelme sokszor csak úgy tudja kiemelni a lélekből az értékeket, ha lesújtja a mélyre, és a szenvedések segítségével megszabadítja az anyag utolsó porától, hogy a szellem teljesen hozzá tudjon kapcsolódni az örökkévalóhoz. **Nem büntetésképp adja tehát Isten a csapást, hanem szeretetből, mivel annak a léleknek a mélyén olyan lelki értékeket, olyan érzéseket, szikrákat lát a Gondviselés, amelyeket egy rövid kis operációval megszabadíthat az anyag utolsó rétegétől, és fölemelheti a lelket olyan magasságba, ahová őt az anyagi javakkal és előnyökkel rendelkező ember még a tekintetével sem bírja követni.**

Azt sem tudhatjátok, hogy akit Isten elhalmoz anyagi javakkal, az élet kívánatos ajándékaival, miért cselekszi vele azt. *Talán szegény az illető lelki érzésekben, azért az anyagiak terén kell munkálkodnia. Talán olyan fokon áll a lelki ereje, hogy ha csapások alatt meggörnyedve kellene küzdenie, akkor lelépne a keskeny útról, és talán kialudnék az a kicsiny hite is,*

amely az életét megelőzően a szellemvilágban fellángolt benne. Ezért adja Isten neki a gondtalan életet, hogy mivel lelkiekkel nem tud szolgálni az életnek, szolgálhasson legalább anyagiakkal. Azt akarja Isten, hogy felébredjen a lelkében a munkálkodási vágy, hogy belássa, hogy van miért munkálkodnia, és lehet eredményeket elérnie becsületes, igaz úton is, nem kell az embertársait kijátszania, nem kell hazudnia, csalnia, lopnia, hanem az ő kicsiny hitét megáldja az Isten, és becsületes útonmódon is kedvező életkörülmények közt élhet. Nehogy azonban most már mindenkit eszerint ítéljetek meg! Ezek csak példák voltak. **Ahány emberi állapot, annyi változata van az Isten kegyelmének a földi életben. Isten mindenkinek azt adja, ami annak a lelkéből a leghamarabb vált ki olyan eredményt, amely kedvező, és előrelendíti őt a fejlődés vonalán.** Az ember adjon hálát azért, ha a földi életben megvan a mindennapi kenyere és a vele járó szükséges dolgok. **Az ember adjon hálát azokért a megpróbáltatásokért is**, amelyek úgy rajozzák körül, mint a méhek a virágot, mert nem tudhatja, mit akar vele az a sors, amelytől szabadulni szeretne. *Azt akarja tőled, ember, hogy kiváltsa a lelkedből az érzések legszebb virágát; felszínre akarja hozni az elcsenevészedett jó törekvéseket, a nemes elhatározásokat, amelyeket talán a testen keresztül történő szerencsehajszolás és az élvezetvágy elnyomott. Abban a pillanatban, amikor elszakadsz a tévelygéseidtől, bűneidtől, és irányt változtatsz, tekintetedet az isteni jó és igaz felé fordítod, máris elkezded megtanulni azt az igazságot, amely a boldogság, a kiegyenlítődés felé vezet.* Ha a lelkeddel a jó felé fordulsz, nagy szolgálatot tettél ennek a mulandó világnak, mert kiirtottad a gyomot, elültetted a nemes magot. És szerénységedben akárhogy menekülnél is az aratás elől, és igyekeznél az áldást nálad gyengébb lelkeknek juttatni, ez a jó, ez az igaz a maga eredményeivel elkísér téged életről-életre. Ez a jó egy másik világot teremt körülötted, ez lesz a lelki otthonod, amelybe megtérhetsz minden egyes élet befejezése után.

Földi életedben pedig ebből a világból hozhatsz le magadnak erőt és világosságot, mert ebben a világban megoldódnak azok a nagy kérdések, amelyeket emberi értelemmel és érzéssel megoldani semmiképp nem tudnál. **Ez a világ azonban megoldja neked, mert *ez a világ te magad vagy, te lettél ezzé;* ebbe a világba pedig az Isten kegyelme éjjel és nappal belevilágít.** Ebben a világban nincs sötétség, nincs homályosság; *ha ebbe a világba visszavonulsz, bölcs és igaz ítéleteket tudsz a magad részére lehozni, amelyekkel gazdagíthatod és boldogíthatod a mulandó világot, és apró, sugárzó, gyémánthoz hasonló igazságokat hagysz magad mögött.* Nem te vagy az a világosság, és mégis rajtad keresztül sugárzik az a világra, mert Isten kegyelme van veled, az hat át téged, az aranyozza meg az életedet, s hint áldást rajtad keresztül a többi tévelygő emberlelkekre, akiket te vezetsz az örökkévalóság felé vezető úton magad után; és ez a dicsőség a tied.

És mindez azért, mert engedelmes tudtál lenni, mindez azért, mert elfogadtad a kegyelmet; mindez azért, mert megnyitottad a lelkedet Isten kegyelme előtt, elfogadtad őt, s a lelked fölemelkedett ezen az úton, és ez az igazság megtisztította a lelkedet. Ha minden ember látná a maga kicsinységét, és kitárná a lelkét Isten igazságának, akkor napról-napra gazdagodnék a jóban a világ és megjavulna az állapota. Az ember ne fájlalja irigyen, hogy neki ma szenvednie kell, míg a holnap embere már kevesebb szenvedéssel fogja elérni ugyanazt. Áldozzék; adja oda önmagát a mai napon, hogy a holnapi napon új erőben és új kegyelemmel ébredhessen fel és születhessek meg, és Isten kegyelme belenyúlhasson a tévelygések világába, ebbe a chaoszba. *Mindezt nem külső rendelkezésekkel, hanem az embert megváltoztató megtéréssel lehet csak véghezvinni.* Embertestvérem! *Akarsz-e megtérni, ma, ebben a pillanatban?* Akarsz-e az emberiség jótevője lenni, embertársad szolgálatába állni, hogy Istent szolgálhasd? Tudd meg, hogy nem lehet szolgálni anélkül, hogy az igaz szolgálatába ne állítsd az életedet.

Ha tehát akarsz, szánd el magadat, vess számot földi életeddel, és ajánld fel Istennek múló napjaidat, hogy rajtad kezdje meg munkáját, és legelsősorban a te szívedet, a te lelkedet hassa át azzal az igaz jóval, amely az emberiség áldásává válik. Így felszívódik, megszűnik a betegség, a szenvedés; megszűnik a földi csalódás, a hiábavaló fáradság. Megszűnik az emberek közt való harc és háború. A gazdag lelke megtelik az adás, az áldozat megértésével és értékelésével, a szegény lelkéből pedig eltávozik az irigység; megszűnik a nagyot akarás, a harácsolás. S az emberek lelkéből eltávozik a hazugság, és a becsületes őszinteség s a becsületes munka veszi át az uralkodást a földi életen, és az emberek azt mondják, hogy „leszállt az Úr hozzánk, és megáldotta a mi földi életünket."

Az ember megtérésével megszűnik a földi élet nyomorúsága, megszűnik a karma kegyetlensége, a rossz hatalma. *Nem az elszenvedett fájdalmak és gyötrelmek tehát azok, amelyek kiengesztelik és eltávoztatják tőled a holnap új gyötrődését és csalódását.* A ma megtérése, a ma megtisztulása az, ami fölemel téged, és semmissé teszi a tegnapi bűnt következményeivel együtt. *Ezért szükséges a megtérés mindenekfelett. Hiába minden elmélet, jóakarat, bölcsesség; ameddig az ember mulandó életében számot nem vet tévelygéseivel, és Isten igazsága szerint át nem formálja a lelkét, addig a kárma hatalma űzi, hajtja, kergeti örökkévalóságokon keresztül, és nincs szabadulása. Egyetlen szabadulás: megtérni Krisztushoz. Az általa ígért bűnbocsánat folytán megszűnik a karma hatalma, megszűnik a szenvedés és a kárhozat.* Ezért, testvéreim, hagyjátok el a testöltésekben mutatkozó szenvedésekre alapított könnyelmű ítéletet. Ti ennek a világnak változatosságaiba nem tekinthettek bele, hogy belőle ítéletet alkothassatok, de felettetek van Krisztus a maga bűnbocsátó kegyelmével, a maga engesztelésével, aki eltemeti a múltat, kiemeli a lelkeket a múlt rögei és törmelékei alól, és felemeli az ő világosságába, ahol minden ragyog, ahol minden harmonikus, ahol minden békes-

ség, mert ő ennek a világnak a Napja, Világossága, Jója és Igaza. Ide emelkedjetek fel tehát lélekben, és akkor elérhetitek azt, amit egy ember a földi életben mint legnagyobb értéket elérhet: *a Krisztusban való kiegyenlítődést és felszabadulást.*

Bepillantás a médiumi működés rejtélyeibe. (**)

I.

A szellemhívóknek legszükségesebb az alázatosság. — A médiumok nyilvánosság elé hurcolása tönkreteszi a médiumi képességet. — Mikből tevődnek össze a médiumi jelenségek létrehozásához szükséges erők?

A szellemhívóknél elsőrendű szükség az alázatosság; azután a spiritista ne legyen tolakodó, mert aki tolakodó a szellemvilággal szemben, az máris automatikusan zárja be maga előtt azokat az ajtókat, amelyeken keresztül a szellemvilággal összeköttetést szerezhetne. Ezt erőszakolni nem lehet. Különben amilyen a zár, olyan kulccsal kell azt kinyitni. És *ha az ülésen résztvevők közönséges fluid-áramlattal kopogtatnak a szellemvilág kapuján, vajon remélhetik-e, hogy a felsőbbrendű ajtó nyílik meg előttük?* Hiszen ők nem láthatnak bele a szellemvilágba, és nem védekezhetnek az onnan jövő erőkkel szemben, mert nem is tudják, hogy miféle áramlatnak nyitnak ajtót. Mindenesetre ha a médium érzékeny, ezek ellen is felveszi a küzdelmet a saját fluidjával, és ebben segítségére vannak a médiumot környező szellemek is. De azért a médiumot nem szabad kitenni káros, vagy közönséges fluidáris ráhatásnak. Fontos, hogy ki a médium; de még ugyanannál a médiumnál is bekövetkezhet, hogy a médiumitása megvastagszik és eldurvul, s akkor nem lehet vele magasabb, tisztább és megbízhatóbb szellemnyilatkozatokra számítani. Ha a médium elég fizikai erővel bír, és rajta keresztül át tud törni az az áramlat, amelyet a kör fluidjai megnyitottak, akkor egy alacsonyabb rendű szellemi szférával is összeköttetésbe léphet a kör. Ha pedig a médium túlérzékenysége folytán bezáródik az a kapu, akkor hiába

erőszakoskodik a kör, nem nyílik az meg, mert a médium vezetőszelleme és őrszelleme bezárja a kaput, hogy az értékes médiumitás el ne vastagodjék, és el ne romoljon. Mert hiszen a médium lelki szervezete igen finom műszer!

Hiszen még ha azokat a materializációs médiumokat, akik által fizikai jelenségek jönnek létre — pedig ezek csak a föld légköréből, sőt nem is a magasabb rendű légkörből, hanem az alacsonyabb, a villanyos légkörből kapnak összeköttetést — a nyilvánosság elé hurcolják. És erőszakoskodnak velük az erőszakos emberek, akik mint idegenek bármiféle oknál fogva részt akarnak venni az üléseken. Hovatovább tönkreteszik őket, és hogyha az ilyen médiumok nem eléggé engedelmesek és becsületesek, akkor bekövetkezik az, hogy azután ők maguk kezdik pótolni a jelenségeket, mert nem tudják mire vélni a szellemvilág segítségének elmaradását. Így fordul elő nagyon sokszor, hogy megbízhatónak ígérkező és továbbkutatásra érdemes jelenségek tűnhetnek fel valamely médium révén, de később, amikor hitben gyenge és sok kételkedéssel fűtött kutató veszi kezébe az ilyen médiummal való kísérletezést, és a résztvevők sokszor úgyszólván erőszakosan kényszerítenek ki jelenségeket, ezáltal nagyon visszaélnek azokkal a lehetőségekkel, amelyek egyébként a médium fluidjain keresztül adva lennének. Mert *a médium lelke nem képes olyan gyorsan utánpótlást termelni,* mint ahogyan ők akarnák, vagy kívánnák, ezért azután a jelenségek elmaradnak, vagy jelentéktelenebbekké lesznek, és akkor, hogy valamiképpen mégis jöjjön létre jelenség, a médium lelke próbálja azt pótolni. Ezért nem szabad olyan könnyen venni az emberi okoskodásokat és erőszakoskodásokat. Ez a magyarázata annak, hogy a kicsiny, meghitt családi körök több és jobb eredményt tudnak felmutatni, mert nagyobb az összhang az együvé tartozók között, nagyobb a hit, az áhítat, ennél fogva több erőt csoportosítanak össze, és azzal jobban lehet dolgozni, többet lehet vele létrehozni. A médiumi jelenségeknél olyan erőfeleslegekről van szó, ame-

lyek félig a földi testből, félig a lélekből — t. i. a médium egyéni lelkének fluidjaiból, tehát az ő lelki természetéből — másrészről pedig az őt körülvevő földi, természetes fluidokból tevődnek össze, és ennek kiegészítéseként, mondjuk, a körtagoknak egyrészben az érzésvibrációiból, másrészt az ő természetes emberi erőikből. Nyilvánvaló tehát, hogy ha ezek az erők nem harmonikusak, nem fölemelkedettek, nem áhítatosak és nem hittel teljes érzésekből eredők, akkor nem lehet folyton pótolni az elhasználtakat, hogy fenntarthassuk azt a folytatólagos összeköttetést, amelyre, mondjuk, csak egy óra leforgása alatt is szükség van.

Értitek-e most már, hogy itt olyan transzcendentális vegyi folyamatnak kell végbemennie, amelyben egymáshoz vonzódniuk kell a lelkeknek, hogy az így előálló fluid egy egészet képezhessen, mert máskülönben a médium idegszelleme nagyon megérzi a diszharmóniát, és ez nagyon kimeríti őt. Ezért sokkal jobb, ha kevesen vannak a résztvevők, mert kevesebb embernél kevesebb a nézeteltérés; kevés embernél kevesebb helytelen érzést és helytelen gondolatot kell leküzdeni.

II. (**)

A fluidi világ erői kezdetben nem alkalmasak gondolatformák kialakítására. — Kik a legjobb médiumok? — A túlkultúrált emberből ritkán válik használnavehető médium. — A hiú lelkeknek nem való a médiumitás. — Miért nem látják az alacsonyabb rendű szellemek a magasabb rendűeket?

A tudatnak és a hitnek a fizikális médiumitás primitív formájú megnyilatkozásaira nem szabad száz százalékig támaszkodnia. Képzeljetek csak el egy olyan lehetőséget, hogy valakinek nem áll módjában a beszéd, csupán az írás; ez a mód sokkal lassabb, és kevésbé alkalmas a gondolatok közlésére. Ennél még kevésbé alkalmas és hajlékony lehetőség az, amikor a léleknek csak jelek útján áll módjában magát kifejeznie. Gondoljatok a némák beszédére, és akkor mindjárt könnyebben átláthatjátok, hogy azok a vastag erők, amelyek a fizikai világban észrevehető jelenségeket hoznak létre, egyáltalán nem al-

kalmasak olyan árnyalati különbségek kifejezésére, amelyekkel magát a gondolatot, sőt sokszor még csak a személyazonosságot is kifogástalanul lehetne megrögzíteni. Olyan folyamat ez, mint a szobrásznak a munkája, aki egy darab sziklából vagy márványból akar egy gondolatot kifaragni. Először csak a sziklatömb vagy a márvány áll rendelkezésre, majd a szobrász munkája nyomán lassan kialakulnak a körvonalak, és csak mindezek után kezd az a gondolat itt-ott alakot ölteni, amely a művész lelkében megfogamzott. De amíg ez kialakul, addig annak nagyon hosszú az útja. Először is a sziklát nem az fejti ki a hegyből, aki belőle a finom vonásokat, pl. egy ember arcát kiformálja, mert ha a művésznek magának kellene a sziklát kibányásznia, a helyéről elhurcolnia és cipelnie, akkor addigra már régen holtra fáradna, mire a művének csak a kezdetéig is eljutna. Tehát erre a célra más, nyersebb erőknek kell közreműködniük.

Ugyanígy van ez a kísérleti üléseknél is. Itt is más erőknek — öntudatos és öntudatlan erőknek — kell közreműködniük, amely öntudatlan erőket az öntudatos én állít munkába, és tart mozgásban. És mivelhogy ezek az erők vastagok, és egészen más irányban törekednének a bennük lévő saját akarati tendenciájuk folytán és vágyaik szerint, azért — azt lehetne mondani — hogy ha valamit ki akarunk formálni, majdnem úgy van, hogy ezeket pontról-pontra meg kell szelídítenünk, hogy abba a formába önthetőkké váljanak, amelyek egy bizonyos gondolatot már kifejezni képesek. És sokszor, ha jelen van is a szellem, és minden erejével és akarásával igyekszik is irányítani a folyamatot, hogy a gondolatnak az a formája jöjjön létre, amely legközelebb áll az emberi szavakkal való kifejezéshez, *a megnyilvánulás mégis alig fog ahhoz hasonlítani, mert nem ő maga nyilatkozik meg, hanem csak az az erő, amit a maga gondolatának és akaratának erejével ő mozgat.* Csak mikor ezek az erők már betörnek, puhákká és hajlíthatókká válnak, akkor lehet a médium énjének megformált és kihasz-

nálható erejével többé-kevésbé tenni valamit. *De akkor sem faraghatjuk le egészen a médium énjének a befolyását.* Én sohasem mondtam, hogy száz százalékig lehet médiumon keresztül megnyilatkozni. Adódnak ugyan olyan — hogy úgy mondjam — óvatlan pillanatok, és engedelmes erők, idők és alkalmak, amikor és amelyekkel a gondolatokat, szavakat és formákat tisztán lehet a médium lelkén keresztül, azaz a médium énjétől függetlenül közölni; de ez nem valami fix idő és állapot, mert ez örök hullámzásnak van kitéve. Azért a médium lelkiállapotától sok függ, sőt sokszor azoknak a lelkiállapotától is, akik az; ülésen részt vesznek. Minél jobban át tudja magát valaki adni, minél jobban meg tud feledkezni a saját énjéről, annál tisztább, annál egyénibb megnyilatkozás létesülhet. Higgyétek el, hogy nehéz a szellemnek az emberek világában megnyilatkoznia, nehéz a gondolatait szavakban rögzítenie. Azért én azt mondom, hogy a kísérletek eredménye mindig a résztvevők lelkiállapotától és tiszta és nemes törekvésétől függ; minél odaadóbbak, minél igazabbak, minél hívőbbek legyenek a jelenlévők; de ez alatt nem vakhitet értek, hanem annak a hitnek, annak a benső vágynak minél szabadabb kielégülhetésére való törekvést, amellyel a szellemvilággal keresik az érintkezést.

Minél inkább elfeledkezik az ember az ő személyes énjének minden emberies járulékáról, azaz arról, hogy ő ember, és mindarról, ami a személyes énben gátló akadályul szolgálhat, ami az érzés és gondolatvilágában elfoglalhatja a helyet: annál jobb eredményekre számíthat. Ha mindezeket le tudja vetkőzni, félre tudja tenni, és a vágyaival a szellemvilágot maga is mintegy megostromolja, mert erről a világról minél többet szeretne megtudni, minél több bizonyságra szert tenni, és az egész lelkét beleadja ebbe a törekvésébe, és így nem állítja a szellemeket olyan feladatok elé, amelyeknek azok nem tudnának megfelelni — mert nincsen meg a lehetőség a kezük között — hanem elfogadja azokat a beteljesüléseket, amelyek spontán

adódnak: akkor nagy és értékes eredményekre tehet szert. Így van ez a médiumi eredményekkel is, amikor már a körben kiválasztódik az arra legalkalmasabb személy. Mert vannak ugyan emberek, akiknek vannak megfelelő alakítható fizikális fluidjaik, megfelelő alakítható lelki fluidjaik és szellemi fluidjaik is, de médiumnak az a legalkalmasabb, akinek mind a szellemi, mind a lelki erői nyújthatók, alakíthatók, formálhatók, és a testi erők, helyesebben a harmadlagos életerők formálhatósága ennek a kettőnek úgyszólván a következménye, azaz a harmadlagos életerő mintegy kifejezi a két magasabb rendű erőnek az eredményeit. Rendszerint az ilyenek a legjobb médiumok, a legjobban befolyásolhatók, főképp, ha emellett nem vakhitűek, nem gőgösek és elbizakodottak.

Az emberi élettel velejár a tökéletlenség, a hibázás és a tévedés lehetőségeinek nagy-nagy skálája. Hibátlan és tökéletes ember-médiumot nem igen fogtok találni, mert *amikor már annyira tökéletes és annyira összhangban van ez a háromféle erőréteg, akkor már* — azt mondhatnám — *a harmadlagos életerő a fizikai síkon való jelenségek előhívására nem áll rendelkezésünkre, mert a harmadlagos erő annyira hozzásimul a jó, igaz, tökéletes és fejlett akarathoz, hogy nem engedelmeskedik az idegen akaratnak.* Ez természetes dolog is; akkor már csak a mentális és asztrális énnek a felsőbb rétegeibe lehet hatásokat elhelyezni, de azokat is csak úgy, ha nagyon nagyfokú engedelmesség és alázatosság van jelen. Minél sokoldalúbban van csiszolva a lélek a tanulás és a tudás által, annál kevésbé hozzáférhető az idegen akarat számára annak az öntudatlanul hatásokat felvevő rétege. Mert ez is be van fogva, fel van használva az egyén lelki munkájára; az ilyen ember a saját gondolataira, a saját szellemi munkálkodására annyira igénybe veszi a lelkének minden részét, hogy az öntudat alatti énben nem marad felhasználatlan erőmennyiség, mert mindezekre neki magának van szüksége. Az ilyen embernél a tudat, az én mindent fölszed önmagába, s nem marad az énből csak egy nagyon ke-

vés, igen-igen kevés, amivel a láthatatlan világ felé fordul. S ha ez meg is történik, akkor is olyan elmosódottak azok az impressziók, amelyeket ő a másik világban felszed, hogy alig-alig tudja érvényesíteni abban az erős, nagy munkában, amelyet a lélek mintegy folytonos őrlő malomban végez. Az értelmi és a hatás felfogására beállított idegerőit annyira igénybe veszi, hogy az ilyenből ritkán válik hasznavehető médium, aki a szellemvilággal olyan kapcsolatot tudna teremteni, amely kapcsolattal át lehetne hidalni a két világ közti szakadékot

A csend, a békesség, a léleknek az a bizonyos nyugalma kell ehhez, amely — mint a csöndes tó vize a napot és az ég csillagait — úgy tükrözi vissza a lélek mélységeit, amely a maga mozdulatlanságában bár mély, de tiszta. Amelyet egy pillanat alatt át lehet tekinteni, sőt a gyakorlott szem is látja azt, és a fenékre pillanthat, s megláthatja azon a tiszta vízen keresztül a léleknek mélységét a meder fenekéig, és látja, hogy ott sem szörnyek, sem veszedelmes örvénylések nincsenek. Csak ezt a nyugodt lelkiállapotot, a lelkierőnek ezt a mélységét lehet kinyújtani, áthúzni a szellemvilágba. Ugyanaz a folyamat ez, mint amikor az ember kinyújtja a nyelvét, hogy nedvességet vonjon be, amikor szomjazik. Így a lélek is kibocsátja, kinyújtja az ő fluidjait, amikor arra szüksége van, fölveszi vele a hatásokat a szellemvilágból, és gazdagítja velük önmagát. Így olyan erőket szerez meg, amelyek az ő lelki egyensúlyát mindig fenntartják. A lélek nagy csapongása, hatásokra való gyors reagálása nem bíztató jel még akkor sem, ha az illető természeténél fogva alkalmas lenne médiumi munkára. Azonban nagy türelemmel és sok odaadással meg lehet szoktatni, és át lehet alakítani, föltéve, hogy neki magának is van kedve, hajlama és élénk vágya, hogy a szellemvilággal összeköttetésbe lépjen.

De amely léleknek csak az a vágya, hogy az átlagból kitűnjék, hogy az érdeklődést magára vonja, az már eleve elvetendő,

mert ez többet árt, nemcsak az embereknek, hanem a szellemeknek is, mint amennyit használ.

Azért mondom én, ha megfelelő harmonikus egységet képez egy kis társaság, ha csak egy-két egyén van is köztük, aki testileg és lelkileg is alkalmas a szellemekkel való összeköttetésre, sokkal nagyobb eredményt lehet elérni kisebb tehetséggel is, mint nagy rátermettséggel, de kevés jóakarattal. *Minden régióban újabb meg újabb életréteget kell felvennie a szellemnek, hogyha ott ténykedni akar, vagyis önmagáról olyan életjelt adni, amely annak a szférának mintegy a természettörvénye.* A szellemeknek azonban nem áll mindig érdekükben, hogy a külső formában is dokumentálják a megjelenésüket. Elég, ha a médium lelkében és fluidjaiban létrehozzák azokat az átváltozásokat, amelyekre nekik közvetlenül van szükségük, mert *médiumon keresztül minden régióban élő szellemek tudomást vesznek azokról a hatásokról.* De ha nem médiumon keresztül, hanem közvetlenül hatnak, akkor fel kell venniük annak a világnak, annak a régiónak a természetét. Amikor én egyiket-másikat csak megszemlélni akarom, akkor nem szükséges, hogy az énem minden járulékát működtessem, mert akkor azon a rétegen keresztül kapcsolódom hozzátok, amely réteg közvetítőül szolgál, tehát a lelki rétegen, sőt a lelki szférának is sokszor a legmagasabb értékű rétegén; éppen a szellemmel való kapcsolatot, *a hiten keresztül való kapcsolatot használom fel arra a célra.* És ti azt megértitek és megérzitek, hogy azon keresztül én szóltam hozzátok. De már pl. a szomszédos környezeted sem érti meg, még ha a kezét fogod is, bárha beszélsz is róla, és azt mondod, hogy most hallottam; — ez az ő számára nagy távolság, áthidalhatatlan gát.

A szellemek és emberek között való rokonszenv által sok mindent el lehet érni, mivel a szellemek maguk gondoskodnak a lehetőségekről, amiket ők jóknak látnak; mert az ő jóakaratukkal maguk is eredményt akarnak elérni, és az ő erőiket, amelyekkel a szellemvilágból az emberek világához és a

természetes világhoz kapcsolódnak, ezekkel az eredményekkel mindenesetre ők is emelik értékben és hatásban. És amely szellemekkel ti magatok is meg tudjátok értetni, valamint a titeket környező felvilágosult szellemek meg tudják velük értetni, hogy az erőiket adják át, hogy ők azokat átformálhassák gondolatokká és érzésekké: ezzel nekik is olyan lehetőség nyílik meg, amellyel az ő állapotukon is sokat segíthetnek — hogy a ti nyelveteken fejezzem ki magamat — nagyobb és jobb keresethez juttathatjátok őket ezáltal. Mert hiszen tudjátok, hogy a világon semmi sem megy ingyen, mindenért dolgozni és fáradni kell, és mindenbe bele kell vinni a jóakaratot. És ha ez így van a földön, mennyivel inkább így van a szellemvilágban!

III. (**)

A szellemi vezető mindig a lélek legmagasabbra törekvő részéhez kapcsolódik. — A médiumi erővel a későbbi életkorban takarékoskodni kell. — Isten meghosszabbíthatja, vagy megrövidítheti az élettartamot az ember lelki magatartása szerint. — A médium legfőbb kelléke. — Mi koptatja el a médiumitást? — A békességes idők alkalmasak a szellem haladására. — A szabad elhatározás, mint a lélek boldogulásának tényezője. — A helyes magatartás a médiumokkal szemben. — A fizikális jelenségeket produkáló szellemek kijelentéseit nagy elővigyázatossággal kell fogadni.

A szellemi vezető a léleknek mindig azon a részén kapcsolódik, amely rész leginkább van nyitva a felső világ számára. A szellemi vezetést ugyanis úgy kell elképzelnetek, hogy a szellemi vezető az éneteknek csak a legmagasabb felé törekvő részéhez kapcsolódhat, és az a rész mindig nyitva áll a vezető részére; ő bezárhatja és kinyithatja azt, úgy, hogy más szellemek részére úgyszólván hozzáférhetetlenekké váltok, ha akár a lelki fejlődésetek szempontjából, akár a testi egészségetek megóvása érdekében úgy látjuk jobbnak, hogy a médiumi erő be legyen zárva. A fokozottabb médiumi munkálkodást ahhoz hasonlítom, mint amikor a rőzse ég a tűzön; ha megfújatok, akkor élénkebb lánggal ég, és hamarabb el is ég. Ha még sok van a rőzséből, akkor nem baj, ha nagyobb meleget és fényt ad is, és jobban ki lehet használni az életidőt, s akkor messzebb

világít, és több hasznos célt tehet vele szolgálni. De amikor már nem olyan nagyon sok van, és amikor már időközönként a rőzsének a végeit be kell takarítaniuk a természetszellemeknek, akkor már nem kell azt fújni, és külön légáramlást (fluidáramlást) hozni létre, hogy hamarább elégjen.

Ti mindnyájan ebben a nagy munkában tölthetitek az életetek napjait és óráit; s ha csak egyetlen szóval, egy tekintettel, egy kézvonással, egy vigasztalással, vagy egy iránymutatással tudtok is annak a világnak szolgálatára lenni, amely világ lázasan dolgozik értetek és azokért, akik hozzátok vannak kapcsolva, akkor a ti ittléteteknek minden órája óriási eredményeket terem a ti eljövendő örökkévaló életetek számára. Ezért a jó Isten az ő országáért munkálkodó emberléleknek, ha jónak látja, még az utolsó pillanatban is adhat haladékot és lehetőséget, amellyel a kifogyott életolajat újra töltheti. Viszont, ha jónak látja, ha még meg is van az életolaj, kiolthatja a lámpást, ha valaki helytelenül cselekszik és viselkedik, vagy hogyha a léleknek olyan válaszútja következik, amelyre ha rálép, nem előnyére, hanem hátrányára válnék. Mert a másik úton sokkal többet tehetne adottságánál és rátermettségénél fogva, vagy hirtelen jött lelki megvilágosodása folytán. Tehát ez a dolog nem időre, hanem kegyelemre megy. A médiumok megítélésére nézve, amint azt már többször kifejtettem, az a tanácsom, hogy ne felettébb szigorúan bíráljátok meg azokat, azaz ne legyetek túl nagyigényűek azokkal szemben, akiknek van valami médiumitásuk, s *ne az ő emberi természetük szerint, és ne a lerögzített törvények szerint nézzetek bele az ő életükbe és képességeikbe. Ehelyett az legyen a fő szempont, hogy az illetőben ne legyen semmi akarás* — enyhe vágy lehet, de akarás nem — mert akkor teletöltitek törtetőkkel és akarnokokkal a környezeteteket, azoktól pedig semmi jót nem várhattok. Mivel ha az ilyennek van is egy kicsiny médiumitása, egy kicsiny lelkiereje, amit fel lehetne használni, a saját énje éli azt ki a maga ér-

vényesülésének céljára. Mert azt is ki lehet élni, el lehet koptatni, és az is elmállik, mint a ruha, amelyet folyton használnak.

Elkoptathatja és megsemmisítheti továbbá egészen a médiumitást — főként nagy gyülekezetben — a széthúzás, a felette éles kritika, a túl nagy ellenőrzés, ami a médium lelkét félelemmel és bizonytalansággal tölti meg. Elkoptatja az egymás között való súrlódás, a bizalmatlanság és a túl nagy igények — mindegy, akár a médiumban magában vannak ezek az igények, akár a környezetében. Legyetek nagyon szerények és alázatosak; a médiumok is. Mi minden lehetőséget, amit kihasználunk, igyekszünk a magunk részére megfogni, mert hiszen csak a lehetőségekben van meg a választás, és azokban, amiket mint kész lelki eredményeket magatokban már kidogoztatok és szolgálatra felkínáltatok. De ezzel meg is kell szűnnie a médiumban minden más érzésnek és törekvésnek; *csak a saját lelkének a haladása, nemesbítése, tisztítása lehet az ő célja, és csak ebben az irányban lehetnek törekvései; de még ebben sem törtető modorban és nagy, erőszakos akarás formájában,* hanem mindenben meg kell várnia az Isten kegyelmét — nemcsak a médiumnak, hanem egyáltalán minden embernek. Mert hiába akar haladni az utas, ha az idő nem kedvez neki. Hiába teszi meg a lépéseket a mostoha időben, amikor villámvillámot ér, az esőtől megáradó folyók elzárják az utat, és a marasztaló sár miatt nem tud előrehaladni. **Az alázatos lélek minden alkalmat kihasznál, mert alázatosságával megérzi, hogy „most tehetek valamit, most léphetek előre, mert most érzem, hogy az Isten segítsége velem van."**

Isten segítsége vele van az emberrel mindenkor; de azokon az akadályokon, amelyeket maga az élet, meg az emberek tévedései, bűnei, hiábavalóságokkal körülbástyázott voltuk feltorlaszol, s amelyek időről-időre mintegy leszakadnak, s mint törmelékek felhalmozódnak — és akkor még a kedvezőtlen alkalmak és nagy megpróbáltatások szenvedéseket, fájdalmakat és lelki izgalmakat is okoznak — képtelen keresztüljutni. Az

ilyen időszak nem a lélek haladásának az ideje. Ilyenkor ki kell várni, amíg a lélek felett kiderül az égbolt, hogy megkereshesse a szabadulás lehetőségét.

A békesség és a megnyugvás idejében haladhat a lélek a jóban, akkor hozhatja magából felszínre azt, ami benne megért, ami benne kialakult. Ez az idő, amikor maga körül telehintheti a világot a lelkének termékeivel. És ha az ő lelki termékei áldást hozók, Istennek tetszők — akár érzések, akár gondolatok vagy cselekedetek formájában nyilatkoznak meg — akkor az ő haladását mozdítja elő. De ugyancsak a béke és pihenés ideje — vagyis az az idő, amikor minden simán megy — tehát, a megelégedettség ideje az, ami azokat a lelki eredményeket is, felszínre hozza a vágyakban, a törekvésekben, az akaratban, a cselekedetekben, amelyek nem nemes növények, hanem olyanok, mint a gaz a veteményes kertben. És ezekkel szintén telehinti az ember a világot! És akkor a lelkének megnyilvánulása ebben a világban nem áldást hozó, hanem szenvedéseket és csalódásokat termő. De amint időnként a fizikai világban is viharok és megpróbáltatások következnek be, úgy a lélekre is bekövetkeznek a szenvedések és csapások, és akkor a lélekben is visszahúzódik a jó is, meg a rossz is, hogy az ember magasabb énje számot tegyen magával: „Mit is cselekedtem, mit is akartam, milyen irányban igyekeztem az életemet előbbre vinni? S ha jó irányban haladott a lélek, akkor a vihar után újult erővel, és új, addig még nem létezett lehetőségekkel találja magát körülvéve. Ez mintegy felelet a felsőbb világból. Ez az ú.n. kedvezőbb jövő a lélek számára, és sokszor a test számára is. **Hogyha valaki az ilyen megpróbáltatásokat alázatosan, Istenben megnyugodva, imádkozással és bízó reménységgel szenvedte végig — jóllehet a lelkében egy-egy virág letört, jóllehet a szívében egy-egy remény ös--szezsugorodott, talán fájdalma és szenvedése volt — az a szenvedés az Isten áldásával új lehetőségeket terem körülötte.** Hogy a megismert és megtisztult jó elhatalmasodhasson

az életében, és áldásává lehessen a földnek, ő pedig a teremtettségben elfoglalhassa azt a helyet, amelyet a munkájával és törekvésével immár benépesíthet.

De ha ebben a kedvező időben a léleknek nem igaz, nem helyes, nem becsületes, nem Isten szerint való törekvései voltak, hanem egyéni célokat, a lélek hiúságának, nagyravágyásának, becsvágyának vagy hatalmaskodási vágyának a céljait szolgálták az ő munkái, — még azok is, amiket az emberek jóknak és helyeseknek ítéltek, amelyek azonban Isten szerint nem állták meg a helyüket, és nem ütötték meg azt a mértéket, amely szerint az ember élete, cselekvése és törekvése a szellemvilágban megítéltetik — **akkor a jó lehetőségek megszűkülnek körülötte.** És bárha történt, bárha erőszakoskodik, mégsem képes még a jóban sem elérni azokat az eredményeket, amelyeket szeretett volna, amikre vágyott, és amik a lelkét hevítik. Ilyenkor jönnek azután létre a nagy lelki letörések és meghasonlások, amelyek embergyűlölővé teszik, és minden jóval meghasonlásba kergetik a lelket. De hogyha ezekben a megpróbáltatásokban megtalálja a helyes utat, megtalálja azt a sikátort, azokat a keskeny kivezető réseket, amelyeken keresztül a tisztább törekvéseit megmentheti, és belátja tévelygését: akkor — ha a jövőben szűkebb térre lesz is szorítva, ha kisebb lehetőségek jutnak is neki, ha a szó szoros értelmében kisebb darab kenyérrel kell is megelégednie — **nagyobb alázatosságával több nyeresége lesz a megpróbáltatások után lezárt életből, mintha a kedvezőbb életet folytathatta volna tovább.**

Tehát minden Istennél van, és mindennek, így a médiumnak és a médiumitásnak is meg kell hagyni azt a területet, amelyen a médium lélekben otthon van. Nem szabad ugyan vakon hinni, de nem szabad lerombolni sem a médium lelki környezetét, azaz ami őt lélekben környezi, **tehát nem szabad lerombolni azokat az igazságokat, amelyek ma még egy-egy embercsoportot táplálnak, ameddig nem tudtok neki na-**

gyobb és tisztább igazságot adni, mégpedig abban a formában, amelyben el is tudja fogadni és magáévá tenni. A spiritizmus sokoldalú dolgokat vet felszínre; hiszen az emberek lelki világából mutatja meg azokat a tükörképeket, *amelyek vannak.* Tehát csak nagy elővigyázattal, körültekintéssel és tapintatossággal lehet és szabad hozzányúlni azokhoz a médiumi termékekhez, amelyek feltétlenül médiumi termékek, mert mindazokkal a bizonyító tényezőkkel bővelkednek, amelyekre az ember érzékszerveinek szüksége van, hogy meggyőződést szerezhessen. De *nem szabad valóknak hinni és csalhatatlanokul el fogadni azokat a szellemi kijelentéseket, amelyek akár a legmegbízhatóbb fizikai médiumitáson keresztül is mint értelmi irányítások jönnek létre.*

Mert hiszen megfigyelhetitek, hogy mindenféle fokozatú, rendű és rangú emberek inkább hatni, inkább diktálni akarnak, mint hatásokat elfogadni. Mindenki a saját igazát tartja legjobbnak és leghelytállóbbnak, és azt akarja továbbadni, azzal akar hatni a többi emberre. Ugyanilyenek a szellemvilágban is azok az alsóbbrendű szellemek, akik alkalmasak ugyan arra, hogy a föld légkörével létrehozhassuk azt a kapcsolatot, amire szükségetek van, hogy titeket a meggyőződéseken keresztül ebbe a mi világunkba emeljük, de nagyobb ismerettel és bölcsességgel nem rendelkeznek. A vágyaik és törekvéseik azonban ezeknek is megvannak arra, hogy azt elérjék, és el is érhetik, ha helyesen és jól szolgálják ezt az ügyet. Mert senki nem cselekedheti a legkisebb jót sem anélkül, hogy annak áldását ne érezné, vagy hogy érte megfelelő örömben és boldogságban ne lenne része; így ezek a szellemek is megkapják az ő szolgálataikért azt, amire vágyuk és szükségük van. De ismétlem, ne vegyétek százszázalékos, megfellebbezhetetlen igazságként az ő kijelentéseiket, mert a legnagyobb jóakaratuk mellett is tévedhetnek. A fejlődő médiumokkal szemben nagy türelemmel kell lenni, éles szeműnek, és lélekbe látónak, hogy meglássátok az ő mellékes törekvéseiket is, a léleknek azokat a

fattyúhajtásait, amelyeket idejében le kell nyesegetni, mégpedig szép szóval és nagy türelemmel.

A hívatottak és Isten kegyelme. (**)

A spiritizmus szabatos definiciója. — A ma szellemhívőinek jövendő hivatása. — Isten munkásainak boldogító jutalma,

A spiritizmus Isten igazságának az ember szemei elé egészen közel hozása azoknak a meggyőződéseknek révén, amelyek igazolják, hogy azok az igazságok tények, amelyekről minden vallás beszél, amelyeket minden vallás magáéinak tart.

Ha a lélek egyszer meggyőződött ezekről, akkor minden vallásban helyet foglalhat, munkálkodhat, élhet azok szerint az igazságok szerint, amelyeket az a vallás tanít. A spiritizmus ezeknek az igazságoknak — hogy úgy mondjam — a lecövekelése, úgy, hogy azokat többé nem veheti el senki. Mint mikor valamit kitesztek a szabadba, és lecövekelitek, hogy a szél el ne vihesse, úgy van ezekkel a lecövekelt igazságokkal is. Ha egyszer a spiritizmus nyújtotta bizonyságok ezeket tényekként lerögzítik, akkor ezeket a hitetlenség és kételkedés szele nem ragadhatja magával; megtépheti, de el nem viheti a legnagyobb kételkedés vihara sem, mert úgyszólván a földhöz vannak lecövekelve. Azért ha a lélek egyszer bizonyosságot szerzett ezekről, akkor bárhol megállhatja a helyét. Hiszen ti sem tudjátok, hogy egy következő életben lesz-e módotok ugyanebben az eszmekörben dolgozni; könnyen lehetséges, hogy az isteni Gondviselés olyan helyre állít benneteket vigyázókul, örökül, ahol szükség lesz a lelketeknek erre a megbizonyosodott hitére, amelyet akkor már nem tud elvenni a kételkedés vihara, mert most a lelketekben győződtetek meg felőle; *az ezentúl mint kész bizonyosság fog benne élni.*

Lehet, hogy valamelyik vallásban ennek támogatói, szószólói lesztek, vagy talán a világban széthintve lesztek ezzel az igazsággal, és amikor alkalom lesz reá, színt kell vallanotok,

és talán ezért az igazságért mindenről, mindenféle előnyről le kell mondanotok, hogy a próbát végigküzdjétek. Pedig ha a lelketekben nem lenne meg ez a megbizonyosodott hit, akkor nem lennétek képesek mindent odaadni azért, hogy ezt diadalra vihessetek a megpróbáltatások viharában. Talán el lesztek híva nagy, fejlődő népek vezetőiül, akik között majd a ti igazságotokat kell érvényre juttatnotok a fölerősödött ellentétes eszmének eredményeivel szemben. Talán csoportokat, nemzeteket kell a hitetekkel a helyes irányba terelnetek, és a ti meggyőződéses hitetekkel őrt állanotok, s mindenről lemondanotok azért, hogy az Isten igazságának érvényt szerezzetek azzal az áradattal szemben, amelyet új irányba kell terelnetek. Az **Isten nem hiába ad nagy bizonyítékokat, nagy meggyőződéseket egyik-másik embernek, egyik-másik léleknek; és ti azt jól tudjátok, hogy akiknek az Isten sokat adott előlegül az ő kegyelméből, attól sokat is vár.** Ti most fejlődő palánták vagytok, ti most még nem hozzátok ki az életetekből azt a virágot, azt a gyümölcsöt, amelyet majd ki kell hoznotok. Titeket még csak most oltottak be, még csak most fogant meg a nemes ág a lelketekben, és még csak most kell átadnotok a ti földi, emberi énetek erőit, hogy ez az új ág fejlődhessék, kiterebélyesedhessék, és hatalmassá lehessen a lelketekben, az énetekben.

Mindettől ne ijedjetek meg; sőt azért mondom ezeket, hogy *készüljetek fel rá.* Minden nappal, minden órával, minden igazsággal, minden világosságsugárral táplálékot és erőt ad az Isten a lelketekbe, hogy kifejlessze azt a hatalmas ént, akit az Úr majd bizonyságtételre hív elő. A küzdelem mindig erőt igényel. És amikor arról van szó, hogy küzdeni kell, és diadalra kell vinni valamit, mindig ellenszegüléssel találjátok szemben magatokat; mindig egy olyan terület előtt álltok, amelyet először meg kell hódítanotok, azután benépesítenetek a lelketek eszméivel, az érzéseitekkel, az elgondolásaitokkal. Ez nem megy simán, fáradság és küzdelem nélkül. De az Isten megadja

hozzá az erőt és azokat a lehetőségeket, hogy diadalra vihessetek azt az eszmét, amelyet Ő bízott reátok. Mit cselekszünk mi is, amikor a vad területeket, ahol még az Isten igéje nem visszhangzik a lelkekben, irtjuk és megtisztítjuk a cserjétől, a tövistől? Mi is ezt cselekedjük a szeretetünkkel, előrelátásunkkal, vizsgálódásainkkal. Megnézzük a talajt, mit lehet bele vetni, megvizsgáljuk a vad csemetéket, hogy melyiket mivel lehet beojtani. Nektek is ezt kell cselekednetek: mindenhova el kell vinnetek, és el kell ültetnetek Isten Igéjét. Mindenütt meg kell alapoznotok az Isten országát a lelkekben, hogy akik még kint vannak, a kellő időre beterelhetők legyenek a nagy akolba. Akiknek a lelke pedig telve van az Isten jósága iránt való hálával, a Krisztus iránt való nagy szeretettel és odaadással, azok a földnek és a szellemvilágnak bármely pontján megtalálják azt a helyet, ahol munkálkodhatnak és elültethetik a lelkük termékeit.

Isten nagy és hatalmas; és akit kiválaszt arra, hogy az ő ügyét képviselje, annak nem mértékkel méri ki az ő Lelkét, hanem kiárasztja reá az ő nagy áldását és segedelmét; az pedig cselekszik azután — nem ő maga, a kicsiny lélek — hanem cselekszik őrajta keresztül az Isten Lelke. Ez az isteni Lélek pedig fölemeli őt, szárnyakat ad neki, és viszi a szél sebességével nagy távolságokra, míglen kiköt az ígéret Földjén, az örökkévalóságnak egy olyan pontján, ahol úgy találja, hogy mindent megnyert, mert az életnek minden értékét neki ajándékozta az Isten.

A lélek teljes megtisztulásának útja. (**)

A fluidburokba zárt szellemek még talányok. — Csak a magasabbra fejlődés rendjén színesedik át a fluidburok. — A fejlődés eddigi útja csak a homályból való kibontakozás volt. — A hit hatalma.

Lehet valaki mint ember elsőrendű eredményekkel teljes életet élő; és hozzon bár a közre nézve áldást a működésével: de ezzel még mindig csak nagyjából és csak vázlatosan mutatja meg azt, amivé lennie kell. Az aprólékosságokban való kidolgo-

zás mutatja meg mindig, hogy mennyi a lélek értéke a földi emberben; hogyan állja meg a helyét a duális érzésben, hogyan mint szülő, mint testvér, mint barát stb., stb. A léleknek ezek a közvetlen kapcsolatai azok, amelyek az ember tulajdonképpeni benső értékét vannak hívatva megmutatni. Mert jóllehet kívülről, önmegtagadással, lemondással, tanulással, erős akaratkifejtéssel eljuthat az emberi lélek addig a fokozatig, hogy a testétől, vagyis a fantomjától megszabadulhat, és a fluidi világba ültetik át azok a természeti erők, amelyeket leküzdött, amelyeket legyűrt. De a fluidi világban minden-minden a bensőt igyekszik kifejezni; *a fluidi világban a test helyett egy fluidtakaróba burkolja magát a lélek, és ez eltakarja a benső ént a maga gondolataival, vágyaival, hibáival és kisebb-nagyobb tökéletlenségeivel együtt; de eltakarja az erényeket is, azokat a szépen kicsiszolt lelki megnyilatkozásokat, amelyek az ént csakugyan megmutathatnák. Ezek a fluidokba zárt szellemek még talányok, ezek még nem bontakoztak ki, ezekben még lehetnek olyan megnyilatkozások, amelyek ha felszínre kerülnek, esetleg megpróbáltatásokat vonnak maguk után.* **Tehát tudjátok meg, hogy *akik már fluidba burkolódznak, azok még nem egészen tiszta és hibátlan szellemek.***

Mert az még nem elég, hogy a szellem ismeretei világosabbakká válnak, és önmagába tekintve előítélet és részrehajlás nélkül tudja megítélni önmagában is azokat a hibákat, gyengeségeket és gyarlóságokat, amelyek még uralják, amelyeknek még letakarva szükséges lenniük. Mert ha egymás előtt nyilvánvalók lennének, még mindig fájdalmakat és csalódásokat okoznának egymásnak. De amikor a szellem anélkül, hogy emiatt külön fájdalmak érnék, egyszerűen a maga világos értelmével és ítéletével önmagából mintegy kivetíti a hibáit, és önmaga igyekszik tőlük Isten segítségével meggyógyulni, s önmaga kéri a maga erejéből azokat a megpróbáltatásokat, amelyek az ő pozitív érzését mintegy mérlegen kimutatják: *akkor az ő fluidburka elkezd ritkulni, áttekinthetővé válni. S*

akkor mindazok a szép, igaz, jó és nemes törekvések, amelyeket az Isten igazsága ragyogott át, a bensőből mint gyengéd színek kezdenek a külsőn átvilágítani és áthatni azokat a fluidokat, amelyek a szellemet takarják. Viszont elsötétedik a fluidburok ott, ahol olyan érzések, gondolatok és emlékek lappanganak, amelyeket a szellem önmagából, a bensőből a külső felé igyekszik kivetíteni ahelyett, hogy eltitkolni akarná. Ezen a fokozaton lévő szellemek azok, akik nem szégyellik, és nem takargatják a hibáikat és gyengeségeiket, hanem éppen, mivel meg akarnak tőlük szabadulni, nyilvánvalókká teszik azokat a többi szellem előtt, vagy pedig testet öltenek és olyan helyzeteket, olyan állapotokat vállalnak, hogy ezek a hibák az énjükben kidomborodhassanak.

Tehát az ilyen szellem már kezd az igazihoz hasonló lenni. *Amikor a benső átüt a külső burkon, akkor kezdenek a szellemek növekedni, és kezdik magukra venni a mennyei formát, vagyis a „tökéletes ember" formáját,* amivé a szellemeket az isteni akarat, az isteni eleve elrendelés teremtette, ahogyan őket életre hívta. Ebben a formában szépek, egymásra nézve vonzók, örömöt és gyönyört okozók. Nem megpróbáltatásokat okoznak egymásnak, hanem örömöt és boldogságot mind az egymással való érintkezésben, mind pedig a munkában. **És mivelhogy mindenütt öröm, boldogság, közvetlenség és szeretet az, ami őket összetartja, az Isten szeretete így teljesedik ki, így ragyogja be azt a világot, ahol élnek, és ahol továbbmunkálkodni vannak hívatva. Itt kezdődik a tulajdonképpen való élet. Az eddigi élet csak a halál homályából való lassú kiemelkedés volt.**

És én, mint az én Uramnak egyszerű és kicsiny szolgája, minden erőmmel, akaratommal és minden munkálkodásommal ezt a célt szolgálom, hogy ti is mindnyájan — akik megértetek arra, hogy a lelketeknek egy kicsiny része visszatükrözze az Isten arculatát abban az érzésben és vágyakozásban, amellyel a jó és igaz felé fordultatok — szolgáljátok azt a

célt, hogy a halálból, a halál árnyékából kiemeljétek azokat, akik a tévedés és a bűn miatt még a szenvedésteljes állapot terhét és bizonytalanságát hordozzák a lelkükben. Azért én mindent elkövetek, hogy azoknak, akik munkát vállaltak az Úr szőlőjében, minél nagyobb örömük és boldogságuk legyen, hogy lássák meg, hogy az Isten végtelenül jó. És hogy a lelkük megnyíljék az igaznak, az isteni jónak a befogadására, hogy ez az igaz és isteni jó áthassa a lelkük minden rétegét, felbontsa és megsemmisítse a bűnt, és a bűnre való hajlandóságot. Hogy boldogok legyenek abban a kibeszélhetetlen nagy örökségben, amelyet Isten tart fenn számukra. S hogyha szenvedni kell is ideig-óráig, ha lemondást, ha megaláztatást kell is elviselni a jóért és igazért, ha lépten-nyomon önmegtagadással jár is ennek az érvényesítése: csak az isteni jó és igaz érvényesülhessen, s akkor ez felemel mindnyájunkat és mindnyájatokat. És akkor, ha szenvednetek kellett is, ha elvetetteknek ereztétek is magatokat: örömmel és boldogan adtok hálát, hogy a magatok életével és lelki erejével is odaállhattatok abba a munkába, amely minden egyes lélekért külön-külön harcot hirdet az ellentéteszmével, az ellentét világával szemben. Minden legkisebb erőparányért külön-külön harcot kell vívni, és győzni kell. Mert az ellentét nem olyan könnyen engedi ki a kezei közül azokat a lelkeket minden járulékaikkal együtt, akiket egyszer a hatalmába ejtett. De azzal a világossággal, amelyet az Úr adott, és azzal az áldozattal, amelyet Ő hozott értünk, megmutathatjuk az utat azoknak a lelkeknek, akik a hitre már be vannak állítva, akik már megelégelték a tévedések útját, a csalódások eredményét, a szenvedéseket, a fájdalmakat; akik már éhezik és szomjúhozzák azt a jót, amit senki el nem vehet tőlük, azt az igazságot, amely rendíthetetlen és megmásíthatatlan. Akiknek a lelkében kialakult ez az érzés és ez a vágy, azoknak az Isten ingyen kegyelméből bőségesen adja ezt a jót, csak fogadják el, csak ékesítsék és erősítsék vele magukat, és legyenek önmagukat átadók, alázatosak Istennel szemben, és akkor meg vannak

mentve. Ebből származik az a tétel, hogy: *„Aki hisz, az üdvözül, és aki nem hisz, az máris a kárhozatot hordozza magában.”*

Hit által vonhatja ezt a világosságot magához az ember; hit által cselekedhetik jót és igazat**; ha pedig hite nincs, hiába van a szeme előtt az igazság, hiába töltik bele, hiába erőszakolják rá: az a kárhozat hatalmában van, mert nem tudott a jóban hinni, hanem a hitével a rosszhoz tapadt, mert tévelygésében azt hitte, hogy az a jó, az a helyes, amit ő lát annak.** Csak egy hajszálon múlik, és mégis óriási az eltérés. Ez csak a földön van így, nem a szellemvilágban, mert a földön pozitívabb a hit, és nagyobbak az eredmények. A szellemvilágban azonban kevés az alkalom, és nincsenek lehetőségek, hogy a lélek ezt a hitet kamatoztathassa, ezt a hitet munkába állíthassa, megnagyobbíthassa és megerősíthesse. Itt a földön ez a hit mutatja meg a lélek erejét és felkészültségét azáltal, hogy amikor itt áll mellette a rossz, a tévelygés, a bűn, az erőszak, a csábítás, a lélek mégis rendíthetetlenül hisz abban a jóban, amely Istentől való. És inkább vállalja a szenvedést és megpróbáltatást, csakhogy az engedelmességét áldozatképpen bemutathassa Istennek. Ezzel sok bűne megbocsáttatik, sok tévedése eltöröltetik, és sok rossz eredménye megsemmisül, amelyek mint sötét árnyak követték a lelkét. Mert Isten kegyelme kiemeli őt ez által a hite által arra a világosságra, amely bizonyossággá alakul ki a lélekben.

Krisztus. (**)

Az ígéret fiai és leányai. — Mózes küldetése a Messiás eljövetelének előkészítő aktusa volt. — Mi volt a szellemi célja a népszámlálásnak Krisztus születésekor? — Krisztus ezoterikus munkája a földi testben. — Krisztus és Mária a földi ember előtt ragyogó mennyei szövétnekek. — Krisztus második eljövetelének előestéje. — Akik csak külsőleg hirdetik Krisztust. — A kiválasztottság kötelez.

1938. december 25.

„Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön az embereknek.” Legyen dicsőség mindörökké Istennek, és legyen békességük mindörökké a földön az embereknek, mert valóra vált a reménység, az ígéret megvalósult, a Messiás megszületett, az Isten az emberek közé lépett, és az emberekkel együtt van, hogy megtisztítsa és megszentelje őket. Megvalósult Isten nagy terve, amelyet a bűnbeeséskor feltett, és amelynek megvalósításáért nem sajnálta odaadni legkedvesebb Fiát. Az Ige testté lett, az Igazság a földre szállt, a szeretet és az engesztelődés nagy munkája megkezdődhetett. Boldogok azok, akik hittek ebben az ígéretben; boldogok azok, akik ezt az ígéretet életről-életre, nemzedékről nemzedékre ápolták, és lehetővé tették, hogy Istennek ez a terve megvalósulhasson. Akik ezt az ígéretet a földön terjesztették, azok az ígéret fiai és leányai. Keletkeztek mellettük birodalmak, hatalmasságok, fordulhatott a világ sorsa jobbra, vagy balra, az úgy suhant el mellettük, mint ma az ember mellett a sebes vonat, vagy a még gyorsabb repülőgép. Ők csak azzal törődtek, hogy ez az ígéret mikor teljesedik be, és hogyan, jut az ő tudomásukra. **Az ígéret fiai és leányai azok, akiket Isten magáéinak vallott, akiket kezdettől fogva elpecsételt. Lehettek a földi testben szegények vagy gazdagok, elnyomottak vagy hatalmasok, ők az ígéret fiai és leányai voltak és maradtak, míg az ígéret be nem teljesedett.** A földön minden előképe volt az eljövendőnek; mind azt a gondolatot körvonalazta, amelyet Isten ezekben a formákban elrejtett, hogy azok, akik bele tudnak tekinteni a dolgok mélyébe, meglássák életcéljukat és megtalálják üdvösségüket. Az emberi léleknek fel kell készülve lennie arra, hogy megértse ezeket az előképeket. Sokan vannak, akik hallanak az igazságról, és mégsem képesek megérteni; látják az eseményeket, de azok lényegébe behatolni nem tudnak, nem tudják, hová tartoznak; amikor pedig már a vihar szelét érzik, bizonytalanul kapkodnak ide-oda. Az igazság pedig jön a vihar elemi erejével, elveszi tőlük, amijük még van, és odaadja azoknak, akik

tudják, hogy mit kell cselekedniük, amikor a nagy történések véghezmennek.

Izrael egész történetén végighúzódik ez az ígéret, hogy megszületik a Messiás, a Szabadító; Isten leszáll az emberekhez és kivezeti őket a bűnök, a kárhozat, a halál és a megsemmisülés birodalmából, a hazugság alkotta útvesztőkből a ragyogó világosságra, az örökéletre. Íme azoknak, akik hittek az ígéretben, megjelenti Jézus születését az Úr Szentlelke. A távol messzeségben a bölcsek a csillagok járásából vesznek tudomást arról, hogy beteljesedett az ígéret, amelyre hosszú évezredeken keresztül készült a világ**. A testi Izrael közben mélyen alszik. Félti hatalmát, annak a szellemi kincsnek külső burkát, amelyet híven őriz, és amely később sírjává válik.** A hívők azonban azon az éjjelen ébren maradnak, meglátják Isten dicsőségét, meglátják az angyalokat, akik Istent dicsőítve szállnak le a földre, hogy mindazt magukkal hozzák, amire Krisztusnak szüksége van és szüksége lesz. *Izrael törvénye a külső burka annak a nagy és szent igazságnak, amellyel az örökkévaló Isten a tőle messze eltévelyedett szellemgyermekeit az igaz útra akarja vezetni.* Ezen a réven akarja őket a halhatatlanság világába vezetni, hogy ott találkozhassanak Üdvözítőjükkel, a Messiással. Hogy Izrael népe ezt a célt elérhesse, fejlődnie kellett. Ezért került az egyiptomi fogságba is, hogy az egyiptomi tudományokat elsajátíthassa. Amikor már második természetükké vált az a tudomány, amelyre később szükségük lesz, akkor Isten támasztott nekik egy embert, aki az egyiptomi fáraó udvarában nevelkedett, az egyiptomi tudomány minden ágában jártasságot szerzett, hogy mindezt felhasználhassa népe vezetésére. **Mózes törvényt adott népének, olyan eljárásokat ismertetett meg velük, amelyek révén a láthatatlan világból utasításokat, rendelkezéseket kaphattak, amelyek őket bölcsen, minden részrehajlás nélkül vezethették előre a fejlődés útján.**

Az egyiptomi fáraó, aki nem akarta elengedni a rabszolganépet, megszemélyesíti azt a gondolatvilágot, amelyben akkor az egyiptomi nép élt. Ahogy az egyiptomi nép fejlődése megállt, gondolatvilága megdermedt, képtelenné vált a fejlődésre, a magasabb gondolatok felvételére, úgy a fáraó is képtelen Mózes magasabb igazsága előtt meghajolni, hanem csak a természettörvény kényszere előtt hajol meg. **Mózes tetteinek ereje a Szentlélek hatalmának előképe.** ***Izrael megszabadítása az egyiptomiak hatalma alól előképe annak, hogy amikor eljön a Messiás, megszabadítja a benne hívő lelkeket a bűn hatalma alól.***

A ti emberi gondolkozásotok még ma is számtalanszor megbotlik azon, hogy Isten az ő egyszülött Fiát milyen elhagyatottságba, milyen szegénységbe küldte le a földre. Az a nagy ígéret, amelyet Izrael népe évezredeken keresztül hordozott, éppen abban az időben teljesedik be, amikor az nem volt kívánatos a „földi ember" számára. A földi ember úgy képzelte, hogy majd csodálatos áhítatban és emelkedett lelki hangulatban fogja megélni a beteljesedést! Nem így történt. Augusztus római császár megparancsolja, hogy birodalmában a nép megszámláltassék. Minden nemzetségnek a maga származási helyére kellett vándorolnia a császári rendeletnek eleget teendő. Ebben a nagy zűrzavarban kell az Isten Fiának megszületnie, váratlanul, minden előkészület és hangulat nélkül, hogy senki más ne tudjon róla, csak azok, akik valóban lélekben hordozzák magukban az ígéretet, *akik nem a hangulat által ragadtatják - el magukat, hogy Istennek hálát és dicsőséget adjanak, hanem lélekben egész életükben ennek az ígéretnek a megvalósulásához igazodnak, és várják ennek a percnek eljövetelét.* Elkövetkezett a perc, és aki a legjobban várta, aki a szíve alatt hordozta ezt az ígéretet, akinek az Úr angyala bizonyossággá tette, hogy az Úr eljön, azt az út bizonytalanságában és fáradtságában készületlenül éri úton a szülés fájdalma. Kéri Istent, hogy csak még addig lehessen várnia, amíg rendes he-

lyet talál, ahol fáradt testüket megpihentethessék. Isten azonban úgy találja jónak, hogy az ő egyszülött Fia jászolban lelje első fekhelyét, mindattól megfosztva, amit a föld a legszegényebb, legelhagyatottabb fiának is megad. *Ő, akié az egész föld, még azt a helyet sem vallhatta magáénak, ahol megszületett.* Nincs ennél nagyobb szegénység; *amíg az Isten Fia az első lélegzetet egy istállóban veszi, addig a bűnben elmerült hatalmasok gyermekei bíborban és bársonyban alszanak.*

Ti sokszor gondolkoztok azon, hogy mi az igazságos, és miért kell egyik vagy másik embernek sokat szenvednie. Tekintsetek a Megváltó jászolára, tekintsetek arra a bizonytalanságra, amely azokban a napokban uralkodott, és látni fogjátok, hogy Isten akkor sem emberi elgondolás szerint intézkedik, amikor szenvedést, és akkor sem, amikor áldást osztogat. Amikor Heródes, a gőgös hatalmaskodó értesül a Megváltó születéséről, nem gyúl a lelkében örömtűz, hogy beteljesedett az ígéret, mert ő a hatalmát megingatva érzi a mennyei Király eljövetele folytán. Ő ugyanis még nem tudja, amit az Úr később hangoztatott, hogy: *„az én országom nem e világból való”*. **Ő azt hiszi, hogy a mennyei hatalom azonos a földi hatalommal, a mennyei hatalmat éppen úgy el lehet ragadni hamissággal, gonoszsággal és erőszakkal, amint ahogyan a földi hatalmat elragadják a hatalmaskodók, a gőgösek, a kegyetlenkedők**. Ő még nem tudja azt, hogy ha minden felett rendelkezik is, a szellemi igazság felett nem rendelkezhetik, az nincs a hatalmában.

Az élet pedig folyik tovább zaklattatásokkal, meneküléssel, szegénységgel, megpróbáltatással, hiábavaló munkával, fáradsággal. Az Isten Fia ezek közt a bizonytalanságok közt növekedik fel. Amint a kőfaragó a kemény kőből vésővel faragja ki a formát, úgy a Megváltó is az életének első percétől fogva az igazság kemény és erős vésőjével biztosít a maga részére életlehetőséget. A munkából, a fáradságból éppúgy kiveszi a részét, mint bármely más földi ember. Ebben a kemény

munkában a szelleme folyton munkálkodik, dolgozik a külső burkon, a testen, hogy az isteni szellemnek szabadságot teremtsen. Hogy leoldja azokat a béklyókat, amelyek a szellemét fogva tartják, lehántsa azokat az elgondolásokat, ferde igazságokat, amelyek hosszú évezredeken keresztül elhomályosították az emberi elgondolást. Megvakították az ember lelki szemeit, hogy ne láthassa az Isten akaratát, hogy ne tudja, mi az igazi, isteni igazság. Mindezeket lehántotta, hogy az emberlelkeket megszabadíthassa a tévedés nyűge alól. Ugyanis a tévedés az, ami lehetetlenné teszi, hogy az ember az Isten igazságából táplálkozhassék.

Embertestvéreim, amikor az élet nehéz terhét érzitek magatokon, amikor a lelketek vágyait megnyirbálva érzitek, amikor a lelketekben a jó és igaz iránti fellobog a vágy, azonban a tévedésnek, a tévelygésnek nagy és kemény törvénye megláncolja azokat a lehetőségeket, amelyekkel a ti jóra való igyekezeteteket megvalósítani szeretnétek, ne zúgolódjatok, és ne érezzétek magatokat elvetettnek Istentől. Hanem tekintsetek fel az ő egyszülött Fiára, a Megváltó Jézusra, aki előttetek járt ezen a nehéz úton alázatosságával, engedelmességével mindvégig, a kereszthalálig. Tekintsetek fel reá, az ő jászolbölcsőjére, amikor rideg, kietlen és barátságtalan a szobátok, ahol meghúzódhattok; amikor a testi életetek megkíván valamit, amit nem érhettek el, tekintsetek föl reá, és a szívetek megnyugszik, mert Ő nem e világból való volt, és mégis ennek a világnak legmostohább helyzete fogadta Őt. De Ő mégis diadalra vitte munkáját, és diadalra viszi a ti munkátokat is, ha ezt a hitet és ezt az ígéretet hordozzátok a lelketekben, hogy Ő értetek jött le. Hogy a lelketeket megragadja és fölemelje abba a szellemi világba, ahol nincs többé sem sírás, sem könnyhullatás, sem fájdalom, sem szenvedés, sem semmiféle nélkülözés. **Mert Isten bőséggel árasztja el azokat, akik visszatérnek hozzá, mint a tékozló fiú, akik megbánják bűneiket, tévelygéseiket, és lélekben elszakadnak azoktól**. Akik keresik az ő

útját, azokat elvezérli az ő országába azokon a nélkülözéseken, szenvedéseken és zaklattatásokon keresztül, amelyeken Ő járt előttük, és fényes nyomokat hagyott maga után itt ezen a földön és abban a légkörben, amelyet szellemének erejével és világosságával átalakított. Azok a szülők pedig, akik szülői szeretetüknél fogva szeretnék gyermeküket a legboldogabb állapotba helyezni, tekintsenek fel Máriára, a legboldogabb asszonyra, akit az angyal, az Úr küldötte mindörökké boldognak mondott. Tekintsetek reá ebben a viszontagságos állapotban, és a lelketek megtelik az ő lemondásával és Isten akaratában való megnyugvásával. Látni fogjátok, hogy a legnagyobb, amit a gyermeketeknek adhattok, az, ha az Úrnak ajánljátok fel az ő életét, és ebben a hitben nevelitek őt fel; hogy tudomására adjátok neki azt az igazságot, hogy az Úr immár eljött, az Ige testté lett, Isten igazsága a földi emberek előtti megvilágosodott. Mindezt látnia kell a ti gyermeketeknek, hogy ne tévelyegjen a sötétségben, a bizonytalanságban, hanem fényesen megvilágított úton haladjon előre, azon az úton, amelyen Krisztus haladt: az alázatosság, az igazság, a becsületes munka útján. *Ha semmi más ajándékot nem tudtok adni a gyermeketeknek, csak ezt, mindennél értékesebbet adtatok.* Irányítsátok lelki szemeit a fénylő Menny felé, mutassátok meg neki azt az igazságot, hogy mindnyájan az övéi vágjunk. Legyen az ember szegény, vagy mindenben bővelkedő, egyformán nyomorult, ameddig Őt magáénak nem mondhatja. Viszont minden földi érték felett álló gazdagsággal rendelkezik, ha megismerte Krisztust

Krisztus eljövetele új kort jelentett azoknak a lelkeknek, akik tudásukkal, fejlett érzésükkel megelégelték a föld állapotát, megelégelték azt a céltalan bolyongást, amelyből nincs kivezető út, mert az emberi lélek mindig oda jut vissza, ahonnan elindult. Ezekért a lelkekért, akik elfáradtak a bolyongásban, az igazságkeresésben, jött el az Úr, hogy egybe gyűjtse és Magával felemelje őket, mielőtt még az a befejező periódus be-

következik, amikor a juhok elválasztatnak a kecskéktől, az igazak a hamisaktól, a tévelygők a helyes úton járóktól. Minden világtest a rajta lévő természettel együtt megérik egy bizonyos időre, mint ahogy meghozza gyümölcsét minden vetemény és minden fa, és amikor meghozta gyümölcsét, akkor elválik, hogy jó-e az. Ha jó, akkor megmaradhat a fa, ha nem jó, hanem kártékony és gonosz a gyümölcse, akkor a fa kivágattatik, és tűzre vettetik. Tehát mindennek el kell érnie azt az időt, amikor kiteljesedik az a lényeg, amely benne van. Így az emberi léleknek is, aki ezen a földön lakik, meg kell mutatnia, mit hordoz magában. **Valakik bizonyos fordulópont után sem tudják a lelkükből kihozni azokat az értékeket, amelyek megütik annak a szférának a mértékét, azok alább szállnak, és megszűnik rájuk nézve a földön való újabb megjelenés lehetősége.** *A föld is gyorsan közeledik ahhoz az időhöz, amikor minden jót és minden rosszat felszínre kell hoznia, hogy itt a nap világosságánál értékelhető eredményeket hozzon létre. Azok a lelkek, akik nem ütik meg a mértéket, elvettetnek, akik pedig szomjúhozzák az igazságot, és bizonyos előhaladást tettek, el fognak választatni.*

Azért jött el az Úr, azért vette fel a földi élet nehéz természettörvényét, **azért vágott utat a homályban és a ködben, hogy azok, akik már megértek az elválasztásra, idejében elváljanak,** hogy amikor eljön a végleges elválasztásnak nagy nyomorúságokkal, szenvedésekkel és bizonytalanságokkal megrakott ideje, akkorra ezek a lelkek már biztonságban legyenek, és az Istent megértve munkálkodhassanak az ő országának építésén. ***Az a kegyelmi idő, amely azóta tart, amióta Krisztus megszületett, nemsokára véget ér****, és el kell következnie a nagy átalakulásnak, Krisztus második eljövetelének.* A világ éppen úgy fog viselkedni, mint az első eljövetel alkalmával, amikor ettek, ittak, dőzsöltek, hatalmaskodtak és szertelenkedtek még azon az éjszakán is, amikor a világ Megváltója megszületett. Amikor másodszor fog eljönni, akkor is hatalmaskodni és gyű-

lölködni fognak, akkor is elnyomja és megkárosítja egyik a másikat, akkor is lesz hatalma az anyagnak, a földi, múló dicsőségnek azokon a lelkeken, akik nem tisztították meg magukat a kegyelem idejében. De ez a hatalom elsöpörtetik azokkal együtt, akik lelki vágyaik következtében ebbe beletapadtak, beleragadtak.

Testvéreim! Augustus római császár megparancsolta, hogy birodalmában a nép megszámláltassék, hogy minél nagyobb legyen a zűrzavar, minél bizonytalanabb legyen az emberek lelkiállapota, hogy minél inkább eltérítse azoknak a figyelmét is, akik várták az ígéret megvalósulását! *Figyeljetek: a ti időtökben is megkezdődött a nagy népszámlálás. Nem látjátok-e, hogy az a nagyhatalom — az anyag uralma — még sokkal inkább erőszakoskodik az emberek lelkein, mint valaha! A por és hamu fölemelkedik a szellem fölé! Nem látjátok-e, hogy az emberi életben a múló jelenségek óriási fontosságot nyertek, az időtálló, örökkévalóságra előhívott igazságok pedig alig találják meg a helyet egyik másik lélekben?*

Az emberek Krisztus születésének emlékét megünnepelik. Áldoznak a testnek, és azt hiszik, hogy ezzel mindent elvégeztek, ami kötelességük. Az emberiség nagy nehezen tudott addig a pontig fölemelkedni, hogy Krisztus születésének napján igyekezzenek egymással jó viszonyban lenni, s azért ajándékokat osztogatnak. Nehezen jutották el az emberek addig, hogy ebből az alkalomból a szegényekre is gondolnak, és némi alamizsnával igyekeznek azok nyomorúságát enyhíteni. Ezzel azonban azt hiszik, hogy mindent el is végeztek, ami kötelességük, s megelégedetten ülnek le a dúsan terített ünnepi asztal elé. **Az embernek azonban sokkal nagyobb kötelezettségei vannak, mégpedig elsősorban önmagával szemben. Elsősorban önmagába kell tekintenie, hogy vajon a lelkét megtisztította-e már a rosszindulattól, az emberszólástól, azoktól az emberies, kicsinyes, gonosz érzésektől, amelyek elviselhetetlenné teszik az életet még azok közt is, akik egy**

nemzetségbe, egy fajba, azt lehet mondani, egyetlen családba tartoznak. Elviselhetetlenné teszik egymásra nézve az életet, megakadályozzák a lelki fejlődést azzal a gyűlölettel, amellyel egymást elnyomják, egymás érdekeit semmibe sem veszik. Ezekkel a törekvésekkel lépnek Krisztus jászlához, és azt hiszik, hogy mindent megtettek, ami kötelességük. **Lélekben azonban Heródesek maradnak**, akik nem készítenek helyet az eljövendő Krisztusnak ezen a földön sem az önmaguk, sem a mások szívében. A hatalmasok félreértett emberszeretettel igyekeznek olyan elméleteket felállítani, amelyekkel gyűlölködést, keserűséget, egymás ellen való gonosz indulatokat ébresztenek az emberek lelkében, és így várják azt a nagy karácsonyt, az Úr második eljövetelét.

Amikor majd eljön az Úr, vajon talál-e hitet a hatalmasok, a dicsőségesek lelkében, vagy talál-e a nyomorgók, a szenvedők lelkében, akik szitkokkal és átkokkal ajkukon, irigységgel és bosszúval a lelkükben várják azt a nagy időt? Akik várják a szellemi Krisztus eljövetelét, akik hisznek ebben az ígéretben — *és nektek hinnetek kell* — azok megtisztítják a lelküket minden külső, gonosz, hiábavaló érzéstől, megtisztítják lelküket a szeretetlenségtől, a hamisságtól, a gonoszságtól, a gőgtől, az önzéstől**. Életetek minden percébe vigyétek bele azt a hitet, hogy „az Úr bizonnyal eljön, hogy az Úr lát engem, látja az én elvetettségemet, az én szenvedésemet***, és abban az időben igazságot tesz köztem és az ellenségeim közt”. Készüljetek folyton az Úr eljövetelére.* Hiszen felettetek — akik még itt vagytok a bizonytalanságban — még a római császár az úr, felettetek még hatalmaskodnak a Heródesek, a bűnök, felettetek még győzedelmeskedik a pénz, az anyag hatalma, az elsőség hajszolása. Nektek még meg kell próbáltatnotok, hogy a szívetekből minden gonosz érzést kiűzve, s mindent kívül hagyva, ami testi, emberi, oda tudtok-e járulni Krisztus jászlához? Meg kell próbálnotok csak a ti nemesebb, magasabb rendű életeteket odavinni az Úrhoz, hogy áldjon meg titeket, hogy

Ő növekedhessék a lelketekben, hogy amikor eljön a beteljesedés napja, otthont találjon bennetek a szellemi Krisztus, és rajtatok keresztül hathasson az emberi világra, a változások világára, hogy az ő akarata beteljesedhessék.

Ő próbára tesz titeket, és számon kéri tőletek, hogy vajon az ő életének lapjait elolvastátok-e, az ő igazságát tanulmányoztátok-e, igyekeztetek-e az ő törvényét megismerni, és ha megismertétek, igyekeztetek-e azt érvényesíteni? Mindezt számon kéri tőletek a lélek világában, ahol meg kell jelennetek, amikor a földi élet kapuja bezárul mögöttetek. Nem szeretném, ha ti is szegényen térnétek meg, ha ti is tudatlanul érkeznétek oda. Nem szeretném, ha az életetek lapjait forgatva nem találnátok ott olyan eseményeket, amelyek a törvény előtt igazgyöngyökként csillognak. Ha a lelketekből olyan igazgyöngyöket tudtok felhozni, amelyek fényesek, ragyogók, az ő arculatát tükrözik vissza, akkor Ő megnyitja előttetek azt a titkos ajtót, amelyen keresztül bemehettek az övéi közé. Akik azonban nem tudnak a lelkükből ilyen igazgyöngyöt felhozni, azok előtt egy másik ajtót nyit ki, és így szól hozzájuk: „Menjetek, mert az én igazságom hazugsággá változott az ajkatokon, a cselekedeteitekben; nem ismerlek benneteket!”

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy ez az ítélet ne várjon rátok, testvéreim! Mert sajnálatos és szomorú dolog, hogy sokan vannak, akik ajkukkal hirdetik a Krisztus igazságát, megszületését, dicsőségét, de amikor háborgatják őket, akkor bosszúállással és háborgatással felelnek. Amikor igazságtalan ítéleteket kell elszenvedniük, akkor átkozódással és bosszúállással fizetnek, és elkeseredett lelkükből kitörölik a Krisztus képét. Nem tudják a lelkükben a tűrés erényét kifejleszteni, nem tudnak az őket bántalmazóknak megbocsátani. Nem tudnak a nyomorúságban fölemelkedni, és nem tudnak a dicsőséggel betelni. Amikor az áldásokban részesülnek, szertelenségekbe, túlzásokba esnek, és nem adnak hálát az ajándékokért, amelyeket Istentől kapnak, hanem mint életüknek jogos, törvényes

járulékait tekintik. Sőt ha nem kapják meg, kierőszakolják a maguk részére és elveszik attól, akinek Isten mint ajándékot, mint áldást adta munkájának gyümölcseképpen. Ezek bárhogy hirdessék is Krisztus igazságát, bárhogyan zengedezzenek is karácsony ünnepén, bárhogyan verjék is a mellüket, amikor a bűnbocsánat asztalához közelednek, messze esnek attól az áldástól, amely a valóságos, a maradéktalan életben várt volna rájuk.

Testvéreim, szakadjatok el azoktól, akik csak külsőleg hirdetik a Krisztust, akik csak külsőleg örülnek a karácsonynak. És ne feledjétek el, hogy ha azt hiszitek is, hogy igaz a lelketekben az érzés, az öröm, amelyet a Krisztus születésén éreztek, az Úr megpróbálja a lelketeket. Megpróbálja az áldásban, a megelégedett életben, az ajándékban, amelyet felülről kaptok, de megpróbálja a nyomorúságban, a szenvedésben, a csalódásban, a zaklattatásban, a bizonytalanságban is. Hogy vajon igaz-e az a csillogás, amelyet a lelketek karácsony ünnepén magára ölt, igaz-e az ének, amelyet ilyenkor énekeltek, hogy: „Dicsőség a mennyben az Istennek, és békesség a földön az embereknek”? Vajon a lelked valódi terméke-e az a békesség, amelyet az istenhit termelt ki benne, és az a törhetetlen hit ki tudott-e annyi reménységet termelni a lelkedben, hogy még a legelhagyatottabb, a legbizonytalanabb állapotban is reménységgel tudsz feltekinteni Istenhez. Mert hiszed és érzed, hogy Ő veled van, és mindenen keresztül megtart téged, mert te az övé vagy? Vajon érzitek-e, hogy az övéi vagytok, érzitek-e, hogy Ő értetek vette fel a nyomorúságot, a bizonytalanságot, a mindenkitől való elhagyatottságot? Éreznetek kell ezt, mert ha nem érzitek, akkor a megpróbáltatás szele szétzilál titeket, összetöri a lelketek reménységét, és ti összetört lélekkel, megsemmisült reménységgel nem tudtok munkát végezni az ő szőlőjében.

Pedig ti erre vagytok hívatva. Ti nem állhattok meg úgy, mint a többi ember, ti nem bízhatjátok magatokat az ár

sodrására, nektek az árral szemben kell haladnotok, nektek folyton fölfelé kell emelkednetek, a lelketekből mindig olyan értékeket kell előhoznotok, amely értékek megütik a mértékét annak az állomásnak, annak az igazságnak, amelynek a szintjén vagytok. **Rátok az Úr munkát bízott, ti nem hallgathattok, amikor beszélnetek kell, ti nem bújhattok el, amikor harcolnotok kell az igazságért. Nektek az igazságért mindig helyt kell állnotok mind a beszédben, mind az érzésben és cselekedetben, amikor az élet hív, hogy cselekedjetek, beszéljetek, tegyetek hitet róla, Istenről, az ő igazságáról**. Ti nem mehettek azon az úton, amelyen a tömeg jár, ti nem mehettek a széles országúton; nektek élnetek kell ezt az igazságot, mert ti tudatára ébredtetek annak, hogy ti szellemek vagytok. Ez a tudat kiemel titeket az átlagemberek közül. Nektek minden beszédetekben, cselekedetetekben pecsétet kell nyomnotok a föld történésére, amely körülöttetek folyik, s mellettetek elhalad. Annak tova kell vinnie a ti lelketek világosságáról, a ti lelketek szeretetéről szóló bizonyságot. Jaj nektek, ha tévelyegtek, ha hamis úton jártok, mert nektek világítanotok kell azon a sötét úton, amelyen mi csapást vágunk előttetek! *Ezen az úton, a szellemek útján nagy, sűrű és sötét áramlatok kavarognak, eltévelyedett szellemek raja suhan át, hurcolja magával a tévelygését és keresi az alkalmat, hogy hol ragaszthatja meg magát a gondolataival és érzéseivel, s hol válthatja valóra azokat a törekvéseket, amelyek őt életében űzték-hajtották.*

Nektek világítanotok kell ezen az úton, hogy ezeknek a tévelygő szellemcsoportoknak és szellemrajoknak irányát megváltoztassátok; a ti szereteteteknek vonzónak kell lennie, a ti hiteteknek világító fáklyának kell lennie, hogy a szellemrajok felfigyelhessenek reá, és megállásra kényszerüljenek. Új utat, új célt, új irányt kell mutatnotok, mert ők látják a ti lelketek érzéseit, törekvéseit, igazságait; ők erre fel fognak figyelni. A bizonyosságot, az igazságot kell az életetekkel megmutatnotok, hogy ők lássák, hogyan kell élniük, hogyan kell cselekedniük,

hogy őket is ilyen ragyogó világosság vonja be, ilyen bizonyosságban haladhassanak előre. **Ti emberek vagytok, a ti állapototokban mintegy imbolygó, ragyogó kincs közepette éltek, merd ti a választás szabadságában éltek.** Ha ti önakaratúlag, szabad elhatározásotokból Isten igazságát választjátok, ahhoz kötözitek és tapasztjátok a lelketeket, akkor óriási előnyt nyertetek azok felett, akik a ti fokozatotokhoz képest egyenlők ugyan veletek, akik bár jóknak, igazaknak, szeretetteljeseknek látszanak, de már szellemek. *Ti azok felett a szellemek felett sokkal magasabb rendűek vagytok, mert előttetek még a lehetőség világít, csak meg kell ezt a lehetőséget ragadnotok,* ők azonban szellemek, tehát teleírt lapok, akik nem léphetnek egyet sem előre, az ő útjuk csak a fokozatos, lassú fejlődés, a megpróbáltatások hiánya miatt. *Ha ti a ti megpróbáltatásaitok felett Isten Lelkével győzedelmeskedtek, akkor nagyokká, hatalmasokká lesztek.* Persze ezt nem ti, hanem a bennetek lakozó isteni lélek vívja ki.

Azért testvéreim, ebben az órában, amelyben a földre szállt Isten Fiát, az Ige testté válását ünnepelitek, határozzátok el, hogy Ő lesz ezentúl az életetek fénylő, vezérlő csillaga, hogy az ő akarata szerint akartok gondolkozni, érezni, cselekedni. Így elérkeztek hozzá, a mennyei Királyhoz, aki királyságát itt a földön alapította meg, leszállt a földre, és mindenkit magához vonzott, aki hallgatott a szavára. Ha ebben a mulandó életben megragadjátok azt a szellemi segítséget, amelyet Ő hozott a részetekre, akkor rétegről-rétegre lebonthatjátok magatokról a lelketek tévelygéseit, és végül e munka révén megtalálhatjátok azt az örökkévaló otthont, amelyet Ő ígért az Őt követőknek. Ő el fog vezetni titeket, mint ahogy minket is elvezetett a békesség világába. Szeretném, ha a ti világotok is összefonódnék a ml világunkkal, és ebben az egységben a megszületett Krisztus világítana, az ő dicsősége ragyogná be a ti arcotokat is mind egytől-egyig, hogy az ő szent Nevét di-

csőítve együtt adhassunk Neki hálát, és dicsőíthessük őt az ő jászolánál mindörökkön örökké.

Isten áldozata Krisztusban. (**)

A Szentlélekhez tartozó szellemek. — A szenvedés, mint igazság. — A bűn az élettől való elszakadás és a pokol megteremtője. — A földi szellemek Isten levált, beteg sejtcsoportja, — Aki megbocsát, az önmagából pótolja a vágott sebet. — Akik nem tudnak vágyaikról lemondani, azok nem találják meg a mennybe vezető utat. — Krisztusnak nem kellett szükségkép kereszthalált szenvednie. — Minden hazugság egy-egy szegverés a Krisztus testébe. — A szellemvilág kötelezettségei az emberek világával szemben, — A „Névtelen szellem" imája.

Közel van az Úr szabadítása az Őt félőkhöz — mondja az ótestamentum prófétáján keresztül Isten szava, Isten bíztatása. Én is azt mondom nektek, hogy közel van az Úr szabadítása azokhoz, akik Őt féltik, akik Őt hívják segítségül, akik Őt várják, akik reá támaszkodnak. Az isteni szeretet ugyanis felfoghatatlanul nagy titok mindazok előtt, akik a földön vannak, és akiknek még a földre kell jönniük. Mindezek még nem érkeztek el ahhoz a ponthoz, hogy a lelkükben megvilágosodjék az a tükör, amelyben az ő csodálatos nagysága és hatalma visszatükröződhetik. Ez a szeretet az Úr Jézus Krisztuson keresztül sugárzik le hozzátok. Istenbe, ebbe az örök Titokba, teremtmény belátni nem képes, Ő a folyton való Élet; nem vett kezdetet senkitől, és soha meg nem szűnik, mert az örökkévalóság benne van. Az Atya teremtette meg a világmindenséget, Ő tartja fenn, Ő igazgatja a hatalmas, nagy világokat és a parányok életét. Titok, amelybe behatolni semmiféle értelemmel nem lehet. Isten az örökkévaló, Isten a Teremtő, Isten a hatalmas Erő, akinek kezében van a mindenség. Isten kormányozza ezt a mindenséget öröktől fogva való hatalmával. Isten örökkévaló! Istenben van minden jó, minden szép, minden igaz és minden maradandó érték és a leghatalmasabb tulajdonságok, mert Isten a szeretet Istene, aki elküldte a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy a teremtett szellemek teljesen és tökéletesen megismerhessék Őt. Isten a legnagyobb szeretet, a legnagyobb igazság,

az emberi értelemmel fel nem mérhető bölcsesség. Akik csak valamennyire is meg tudják őt érteni az ő örökkévaló nagyságában, akik megértik Isten szeretetének nagyságát, azok a lelküket kitárva, az egyéniségüket feláldozva odaadják magukat, hogy mindez az isteni nagyság bennük minden más érzést megszüntessen, és majdan ők közvetítsék tovább ezt az igazságot, szeretetet, bölcsességet,

Ezek a szellemek a Szentlélek hatalmasságai, akik végbevisznek azt a munkát, amelyet az örökkévaló Hatalom, a nagy Titok tudomásukra hoz. Az ő hatalmukban áll oldozni és kötözni, mert bennük él a Fiú szeretete, igazsága, bölcsessége. Amit ők akarnak, azt nem ők akarják, hanem rajtuk keresztül az Atya. Mi Isten kimondhatatlan hatalma előtt mélységes hódolattal és alázatossággal állunk meg, mert érezzük, hogy amilyen mértékben a lényünk feloldódik ebben az érzésben, abban a mértékben válunk naggyá, hatalmassá, erőssé; abban a mértékben érezzük az isteni élet erejét, hatalmát és örökkévalóságát magunkban megvalósulni és megdicsőülni. Ennek eredményeképpen mindazok a teremtett szellemek, akik ennek az életnek részeseivé lettek, mind jobban megismerik Isten nagyságát, és lelkükbe fogadják Istent azokon az isteni tulajdonságokon keresztül, amelyekből Isten nem csinál titkot, mert Ő kitárja magát, széthinti áldását a bűnbe hullott emberekre is. Isten ezekkel is össze van kapcsolva, mert hiszen az ő szent Fia felvette magára a bűn testét, s ezáltal az Úr szellemi szabadságot adott azoknak, akik a bűn rabságában éltek. Az Úr a bűn hálóját szétszaggatta, és magával vitte azokat a lelkeket, akik elfáradtak a bűnben, a hiábavaló próbálgatásokban. Ezek a lelkek tehát megnyugodhattak abban a bizonyosságban, amelyet Isten ad kegyelemből azok részére, akik Őt keresik, és segítségül hívják.

Testvéreim! Örvendjetek a mi Urunk, a Jézus Krisztus feltámadásának, magasztaljátok és dicsőítsétek Őt, mint aki megszűntette a bűn hatalmát és a halál vigasztalanságát. Örül-

jetek mindnyájan, akik sírtok és jajgattok, mert közel van a ti szabadítótok. Senki sem szenvedhet többet, mint amennyit Ő szenvedett a szenvedések testében, amelyet felvett értünk, hogy itt a szenvedések világában, a szenvedések és gyötrelmek testében végigszenvedje azt a küzdelmet, amely a bűnnek, az Istentől való eltávolodásnak igazságos következménye. Mert igazság a szenvedés, igazság a szolgaság, a halál, a kétségbeesés, a reménytelenség azok számára, akik még nem ismerik a Szabadítót: az Úr Jézus Krisztust. Ezek számára igazság a bűn nyomorúsága, igazság az a felhő, amely eltakarja az ember értelmét, hogy ne lásson tovább előre a jövőbe, amely Isten kezében van, és ne lásson vissza a múltba, amelyet látó szemei elől eltakart a testöltés törvénye. Ezek számára igazság az, hogy meg kell fizetni az utolsó fillérig, mert az igazság törvénye behajtja az emberi lelkeken mindazokat a következményeket, amelyeket bűnével és tévelygésével teremtett önmaga számára. **Ugyanis minden emberi lélek teremt az érzésével, a gondolataival, a cselekedeteivel: teremti az elkövetkezőket, a jövőt önmaga és mások számára. Valahányszor az ember vétkezik, valamit hibásan, tökéletlenül fog fel — s ennél fogva tökéletlen eredményekkel szaporítja a létet — az eredmények az övéi, amelyek megvárják őt a megvalósulás világában.**

Jaj annak, akinek teremtései nem Isten törvénye szerint valók! Jaj annak, akinek teremtményeiben az isteni jóból, az isteni igazból nincs semmi, hanem önzésével, gőgjével, gyűlöletével maga körül börtönöket teremtett, amelyekből nincs szabadulás! Jaj az ilyen léleknek, mert nem ismerte meg a szabadító Istent, nem ismerte meg múlandó életében a kegyelmet, amely lehajol hozzá, és esőt, növekedést, napsütést, lehetőséget ad gondolatainak és érzéseinek, hogy megvalósulhassanak! Jaj annak, aki nem féli az Igazság Lelkét, aki nem retteg téves és hibás elgondolásainak, beszédeinek, cselekedeteinek következményeitől, mert egyszerűen nem hisz azokban! Jaj annak is,

aki hisz bennük, de mégsem tud jót cselekedni, mégsem tudja feláldozni az igazságért a kedvező lehetőségeket, amelyek mint kísértők és csábítók ott állnak minden ember mellett az életúton! Ezek arra csábítják, hogy használja ki a test vágyainak kedvező lehetőségeket. Az ilyen ember nem tudja feláldozni az igazságért a mulandó életnek azokat az esélyeit, amelyek egy pillanatra kedvezőknek tűnnek fel előtte.

Földi testvéreim! Isten lehozta az ő szeretetét a földre, hogy a földi ember megértse azt, hogy Istennek nincs szüksége semmiféle áldozatra, főképp semmi olyanra, amelyet ember adhat neki. Hiszen mindent Isten ad az embernek, Ő szórja a vezeklés útjára azokat az apró kis örömvirágokat, amelyek az emberi életet minden szenvedése mellett is kívánatossá teszik. Az ember azonban mégsem tud kiemelkedni a testi gondolkozás fogságából, mert a testén keresztül még mindig vonzza őt az ellentétes, pártütésre szító és izgató erő. A testén keresztül befolyásolja őt a ma, a jelen hatalma; nem gondol a jövőre, nem gondol a következményekre, vakon és botorul vétkezik, elhiszi a csábító szavát, elhiszi a kísértő tév-igazságát, és minden igazságra való törekvése mellett sem tudja megtalálni az utat, mert előtte áll a bizonytalanság köde, a halál árnyéka, mindaz a rettegés, amely az első embert az Istentől való eltávozás pillanatában körülvette.

Isten azonban megszánta az embereket. Jóllehet megpróbálja azokat, akiket szeret, és szenvedéseket bocsát rájuk, hogy kipróbálja azt a hűséget és tűrést, amellyel diadalmaskodhatnak a kísértő szaván: de higgyetek, mert közel van az Úr szabadítása azokhoz, akik Őt félik és segítséget kérnek tőle megpróbáltatásuk idején. Az Úr megsegíti azokat, akik átadják neki magukat, hiszen Ő önmagát adta oda halálában, amikor ezt mondta: *„Ez az én testem, az a kenyér, amely a mennyből szállt alá; ez az én vérem, az az ital, amely által sokan bűneik bocsánatát nyerik”. „Az én testem bizony étel, az én vérem bizony ital”,* sőt annyira étel és ital, hogy *„valakik nem eszik az*

én testemet, nem isszák az én véremet, azok nincsenek velem”. „Akik eszik az én testemet és isszák az én véremet, én azoké vagyok, és azok ismernek engem, mert az én testem által eggyé lettek velem. Azok az enyéim, és én az övék vagyok”. Testvéreim! Isten ajándéka az örökélet. Valaki él, az Isten Lelkétől nyerte az életét. Ahol élet van, ott Isten van. Isten pedig mindenütt jelen van, Istenen kívül semmi sincs, minden Istenben van. A bűn által azonban kiszakadhat valaki az isteni vérkeringésből. Ezek az elfajuló sejtek folyton hámlanak le az egészséges testről, és bele hullnak abba a gyűjtőmedencébe, amely a ti fogalmaitok szerint a pokol. Nem szűnik meg az élet az elbukással, de megszűnik az életnek az a boldogító ereje, amely felemel, örömöt okoz, és jót eredményez.

Testvéreim! A földre esett szellemcsoport is ilyen levált, beteg sejtcsoportja az Istennek. Ezt a beteg sejtcsoportot Isten időről-időre életre szólítja, és életáramaival átitatja, hogy ez is érezze az életnek boldogító, nagy hatalmát. A kedvező életformában királynak érzi magát a lélek, az élet királyának. Ujjong, örül, boldog, magát nagynak és hatalmasnak érzi; megszereti ezt az életet és vágyik utána. **Istennek ezzel nincs is más célja, mint hogy az ember megszeresse az életet, és ne szeresse a halált.** A halálban nincs semmi öröm, semmi boldogító, csak az élet nyújthat az embernek jót, szépet és igazat. Az ember azonban ezt az ajándék-életet a további pártütésre, Isten ellen való lázongásra használja fel, és elhiszi — mert elhiteti vele a sátán — hogy ő most jót és igazat cselekszik, amikor az életét ellentétes irányban éli végig. Csak amikor elkövetkezik a vég, és a lélek kénytelen mindent visszaadni, amit kapott, mindenről elszámolni, amit rábíztak, akkor állapítja meg betegen, gyengén, erőtlenül, megrémülve, hogy tévedett. Ekkor rémül meg attól a látványtól, amely eléje tárul: az igazság világában minden hibája, bűne, gyarlósága a maga valóságában mutatkozik; látja, hogyan fejlesztette a bűnt, az Istennel szemben való engedetlenséget, és sírva szemléli, hogyan veszi

vissza Isten mindazt, amit adott neki, és érzi, mint hullik mindjobban alá azokba a sivár állapotokba, amelyek Isten nélkül vannak. *Isten testének beteg részei azok a világok, amelyek ideiglenes otthont nyújtanak ezeknek a szomorú, vándorló lelkeknek, akik még nem értek meg a megtérésre.*

Testvéreim! Egy ilyen elpusztulásra és megsemmisülésre váró sejtcsoport a föld a rajta lévő szellemekkel együtt. Mielőtt még az isteni élet végképp kivonulna ebből a beteg szervből, Isten elküldte szívének Gyermekét, szeretetének hordozóját, irgalmasságának hírvivőjét, hogy új lehetőséget hagyjon itt, mielőtt a végpusztulás bekövetkezik. És az ő szívének Gyermeke, szeretetének, irgalmasságának mindöröktől és mindörökké való hordozója itt járt a földi testben, de az emberek világa nem fogadta Őt be, elzárta előle a szívét. Ma is elzárja, ma is elzárkózik Isten hívó szózata elől, behunyja a szemét és befogja a fülét, hogy ne lássa, ne hallja meg Isten szavát, elzárja a szívét, hogy Isten szeretetének sugara fel ne ébreszthesse a bűn álmából.

Krisztus azonban *„tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.”* Ő átszellemesítette a testét, és itt hagyta a földi emberek számára. Hogy valakik eszik az ő testét és isszák az ő vérét, az ő halálának részesei legyenek, és vele együtt; feltámadjanak. vele együtt élők legyenek, hogy azon az utolsó napon a halál árnyéka, a halál hatalma ki ne tölttessék rájuk, és el ne vihesse, meg ne semmisíthesse őket. Hanem bűnbocsánatot és örökéletet nyerjenek a hit által, hogy elhiggyék azt, hogy Isten, az Atya volt, van és lesz mindörökké. Hogy Isten üdvözíteni akarja gyermekeit, Isten nem akarja a szenvedésüket, a gyötrelmeiket, a halálukat, hanem hívja őket az ő országába, mert bűneik és tévedéseik ellenére is magáéinak érzi őket, és feláldozza magát, odaadja magát értük. Isten a szeretet, Isten az élet. Az élet folytonossága, az élet vérkeringése azonban a bűn és a tévedés által megszakad. Minden bűn, minden tévedés Isten testében, az Élet testében űrt, fájdalmas sebet okoz, és ezt az űrt ki

kell tölteni valamivel, hogy ez a szakadás meggyógyulhasson, hogy ez a fájdalom elmúlhasson. Aki tévelygése és engedetlensége által elszakadt Istentől, az mély sebet vágott az élet vérkeringésének folytonosságában. Ti tudjátok, hogy az Isten ezt a szakadást az önmaga szeretetéből töltötte ki a Krisztus által. Valaki ugyanis megbocsátja az ellene vétkező bűnét, az önmagából tölti ki a vágott sebet. Valaki ezt az összekötő szeretetet nem tudja az önmaga érzéseiből kitermelni, az nem tud megbocsátani.

Ti tudjátok, mennyire fáj, ha valaki okkal, de még fájóbb, ha ok nélkül megsért, elfordul tőletek, gonoszul cselekszik ellenetek. A ti lelketekben is ott ég a sajgó fájdalom, és nagy megerőltetésetekbe kerül, hogy szeretettel tudjatok a bántalmazóra gondolni, mert a lelketekben élő igazság azt diktálja, hogy ami fájdalmat ő okozott nektek, ugyanazt a fájdalmat ismertessétek meg vele, hogy megtudja, milyen fájdalmat okozott az ő cselekvése. Minden szülő tudja, mit jelent az, ha a gyermeke, akit szeret, akiért mindent feláldozott, szófogadatlanná válik, és megy a maga útján, minden jó tanácsot elenged a füle mellett, minden szeretetszavatokra csak gúnyos ajkbiggyesztés a felelete, akivel jót akartok cselekedni, akinek a javát akarjátok szolgálni, gonoszul fizet vissza, mert nem tudja, és nem akarja a ti jóságotokat megérteni. Ti szülők, akik ezt átéltétek, tudjátok, milyen kétségbeejtő fájdalom fogja el ilyenkor az ember lelkét. Látjátok, mint rohan alá a lejtőn a tátongó szakadék felé, és nincs hatalmatokban őt visszatartani, mert az erőtök nem elég hozzá. Isten ugyanezt érzi. Isten is utánanyúl a mélységbe rohanó gyermekeinek, különösen azoknak, akiknek a lelkében a jó még nem halványult el egészen. Ezekért az eltévelyedettekért jött le az Úr, hogy ezeket összegyűjtse és óvja, hogy kőbe ne üssék a lábukat, s meg ne vérezzék testüket abban a tüskés bozótban, amely az életúton várja őket, hogy leszedjen minden szépséget a lelkükről, s ők vérző lélekkel, törrel átütött szívvel térjenek meg az igazság honába. Isten nem

akarja, hogy ez bekövetkezzék, ezért felvette a szenvedések keresztjét, és végigjárta a Golgothára vezető utat.

Nincs más lehetőség! Azt a szakadékot, amit a bűnök ütöttek, másképp nem lehet betölteni! Csak így lehetséges az, hogy valakik hisznek és hittek az ő beszédének, és elhitték, hogy őt Isten küldte, azok megtalálhassák az utat, az áldozat útját. Ugyanis akik nem tudnak a test kívánságairól, a test uralmáról, a testen keresztül jelentkező vágyakról lemondani, azok nem találhatják meg az utat a mennybe. Akik nem tudnak az önmaguk nagyra értékeléséről lemondani, akik nem tudnak az önmaguk akaratának érvényesítéséről, az ő igazságosnak vélt gyűlöletükről, haragjukról lemondani, akik nem tudnak az önzésüktől szabadulni, azok semmiképp sem mehetnek be a mennyek országába. A testnek, a bűn testének tehát napról napra, óráról-órára meg kell halnia, fel kell áldoztatnia. A test emberének, a bűnbeesett Ádámnak meg kell tanulnia azt, hogy Isten nem azért adta a kegyelmet a földi ember részére, hogy azt gonoszra, Isten ellen való pártütésre használja fel, hanem arra, hogy a lelkét az önmegtagadások által megszabadíthassa a gonosztól.

Testvéreim! Krisztus előttetek járt a Golgotha útján, hogy a legmélyebben elesett földi emberben se legyen reménytelenség és hitetlenség, hanem minden teremtett szellem higgye el, hogy Istennek van hatalma megbocsátani a bűnöket, Istennek van hatalma a lehetetlenségből lehetőséget teremteni, mert az Úr feláldozta egyszülött Fiát, és ezzel a szeretettel áthidalta azt az űrt, azt a fájdalmas rést, amelyet az Istentől való elszakadás hozott létre Isten és ember közt. Tekintsetek fel a Golgothára, és higgyétek, hogy ott vérzik a szeretet. Higgyétek, hogy ott szenved a békességes tűrés, hogy ott töltődik be a mélységes szakadék Isten és ember közt abban az engedelmességben, amelyet a szeretett Fiú, Isten Egyszülötte mutatott meg az Őt követő mélyen bukott emberszellemeknek. Higgyétek, hogy *Ő, aki hatalmas, aki nagy, aki mindenről tud, akinek min-*

denek lehetségesek, másképp is megoldhatta volna ezt a kérdést. Hiszen ha mennyei erejét és hatalmát munkába szólította volna, angyalok sokaságával megsemmisíthette volna a hitetlen zsidókat és a még hitetlenebb rómaiakat. Nem kellett volna tehát végbemennie a szenvedés teljes, szégyenteljes halálnak, amelyet a mi Urunk áldozatként, szeretetből tett Isten oltárára, hogy valakik hisznek, el ne vesszenek, hanem erőt nyerjenek abból a hitből, amelyet ő hagyott itt, és végigjárhassák a Golgotha útját vállukon a kereszttel.

Testvéreim! Tehát mindnyájan, akik tökéletlenek vagytok, és a tökéletlenség eredményeképp kénytelenek vagytok a tévelygés és a bűn sötétségében járni, boruljatok le ez előtt a Szeretet előtt, és adjátok át a szíveteket és lelketeket az isteni szeretetnek. Adjátok át magatokat, ne tartsatok meg magatokból semmit, hogy a bűn testét átformálhassa az Úr az ő Szentlelke által, amellyel betölti a ti lelketek ürességét, a hézagot Isten közt és köztetek, és megtisztítja a lelketek bensőjében azt a tükörlapot, amelyben majd Ő megláthatja magát. Akkor el fog titeket pecsételni, és akkor a lelketekben fellángol a jó és igaz, hogy mint vezérlő csillag megvilágítsa az utat előttetek. S minden kételkedésetekben, minden bizonytalanságotokban, minden habozásotokban ott áll majd előttetek Az, aki végigjárta a Golgotha útját, hogy minden percben tudjátok, hogy mit kell cselekednetek. A bennetek élő Krisztus megadja a lelketekbe a bizonyosságot a cselekvésben, s irányít titeket, hogy úgy cselekedjetek, hogy felékesíthessen benneteket a menyegzői ruhával, s bevihessen a mennyei sokaság közé. Hogy elvehessetek azt a jutalmat, azt az örömöt, az életnek azt a koronáját, amelyet elejétől fogva fenntartott részetekre a ti szerető Atyátok.

Ne legyetek többé engedetlenek, pártütők. Ne legyetek többé önmagatokat felettébb értékelő, gőgös, büszke szellemek, ne legyetek makacsok, hiúk és kérlelhetetlenek, ne legyetek gyűlölködők, haragosak, könnyen ítélők, emberszólók, rá-

galmazók, hanem az Úr szeretete és áldozata gyógyítsa meg a ti szíveteknek ezt a sebes és pártütő részét. Ne nézzétek többé csak a magatok hasznát, hanem ha munkálkodtok, és örültök a ti munkátok gyümölcsének, a ti örömötöket árasszátok szét azokra, akik még nem tudnak magasabb értelemben vett eredményeknek örülni. Árasszátok szét a ti örömötöket, és adjatok azoknak is a titeket boldogító eredményekből, akik még nem tudják azokat megszerezni maguknak. Higgyetek az Igazságban, amely Igazság a mennyből szállt alá hozzátok, és ne változtassátok ezt az igazságot hazugsággá az életetekben. *Ugyanis minden hazugság, amelyet kimondotok, egy-egy hasítás, egy-egy szegverés a Krisztus testébe.* Hazugsággá teszitek vele az ő igazságát abban az életben, amelyet kegyelemből arra kaptatok, hogy az örökéletre való igazságokat megszerezhessétek, és azokkal ékesíthessétek fel a lelketeket. Higgyetek az igazságnak meggyőzhetetlen, megsemmisíthetetlen erejében és hatalmában, mert a mi Urunk ezért az igazságért halt meg, ezért vállalta a kereszthalált. Mert ezt az igazságot akarta megpecsételni, valóvá tenni az ellentét hazugsággal teljes világában. Higgyetek abban, hogy közel van a szabadítás azok részére, akik hisznek és bíznak, akik hozzá fohászkodnak. Higgyétek el, hogy az ő vezetése mellett nem tévedtek el, és nincs mitől félnetek, mert előttetek nem a bizonytalanság, nem a halál sötétsége áll. Ha áldozatot kell is hoznotok, és ha a testeteket kéll is odadobnotok ezért a mennyei igazságért, a szeretet igazságáért, Ő előttetek ment azon a sötét folyosón, a halál folyosóján, és *az ő lábnyomai fénylenek, ragyognak azok előtt, akik hisznek ezekben az igazságokban.* A halál sötét, átmeneti állapotán túl ragyogó világosság, feltámadás, örökélet vár a lelketekre, hittel teljes, bízó szellemetekre. *Örökélet, feltámadás, szeretteik viszontlátása, gazdagság, fény, pompa, ragyogás és dicsőség vár Isten országában azokra, akik ebben a mulandó világban megerősödtek a jóban.* Ő előttetek járt, mert Ő feltámadott halottaiból, és megjelent azoknak, akik Őt szeret-

ték. Ha a lelketeket egészen kitárjátok előtte, ha a szíveteket egészen odaadjátok neki, akkor nektek is megjelenik, és a ti lelketeket is átformálja az ő képére és hasonlatosságára. Megjelenik nektek, ha ti is vele együtt meghaltok a test kívánságainak, a test élnivágyásának, és mindazoknak az előnyöknek, amelyeket a testen keresztül a sátán kínál nektek. Ha ti vele együtt meghaltok ezeknek a kívánságoknak, vele együtt fel is támadtok, és a feltámadás után olyan munkát kaptok, amely nagy nyereséget hoz mennyei énetek számára.

Vessetek ki tehát magatokból minden bűnre való hajlandóságot! Ha ideig-óráig fáj is nektek, ha áldozatot jelent is ez részetekről, vessétek el azokat az érzéseket, gondolatokat és törekvéseket, amelyek itt e mulandó életben az igazság rovására előnyöket nyújtanak nektek! Ezek az előnyök jelentik a kárhozatot, a visszaesést, a szenvedést, a gyötrődést, az örökélet örömeiről való lemondást. Gondoljátok meg tehát jól! Előttetek áll Ő, a ti Megváltótok, aki nektek mindent, elsősorban önmagát adta, felkínálta a bűnbocsánatot, az örökéletet, az ő pártfogását, segítségét, támogatását, erejét, amellyel titeket a földi életen keresztül elvezet a világosság, az igazság és szentség honába. Vessétek tehát ki a lelketekből a bűnre való hajlandóságot, tegyétek le arra az áldozati oltárra, amely előttetek áll. Amikor az ő testét és vérét magatokhoz akarjátok venni, tegyétek ezt azzal a szent elhatározással és törekvéssel, hogy bűneiteknek, tévelygéseiteknek egyszer s mindenkorra búcsút mondotok, nem engeditek át a szíveteket a kísértőnek, és nem nyitjátok ki a szemeteket azokra a káprázatokra, amelyeket ez a világ tár elétek. Határozzátok el, hogy nem nyitjátok ki a fületeket azokra a bíztatásokra, amelyeket az ellentét suttog, hogy: „Hiszen nem is olyan nagy dolog, amit véghez akarsz vinni, nem is olyan borzasztó eltérés Isten igazságától, csak egy hajszálnyi, csak másképpen való értelmezés”. Ne adjatok lehetőséget arra, hogy a kísértő meggyökeresíthesse a lelketekben azokat a gondolatokat, amelyekkel Isten igazságát megronthat-

nátok. Álljatok erősen, és kérjétek a szabadítás Urát, hogy foglalja el a részére felkínált lelki szentélyt, tisztítsa meg a lelketeket minden bűntől, minden hiábavalóságtól, minden ferde igazságtól. Kérjétek, hogy legyen bennetek és veletek mindörökké.

Ha mindnyájan összefogództok, akkor egy láncot képeztek, amelyben mindegyik lélek egy-egy láncszem. Ez az egység az, amely erőt jelent a jóban, az igazban; ez az egység az, amely bátorítást és vigasztalást jelent a földi énetek számára. Ezért találom szükségesnek, hogy minden egyes, aki az együttesnek részévé akar válni, bizonyságot tegyen a lelke állapotáról, érzéséről, hogy amikor bekövetkeznek a kísértés és megpróbáltatás napjai, ez a bizonyságtétel, amely titeket egybefoglal, erőforrást jelentsen. Egyszersmind kötelező, számon kérő momentumot jelent ez a ti külön életetekben, mert kötelez titeket a testvéri szeretetre és megértésre, a vágyaitok egyesítésére, ami a gyengét erősíti, az erőst munkára hívja, a szegényt gyámolítja, a reményvesztettet új erővel és bizalommal látja el; kötelezi ez az egyest mindazoknak a kötelességeknek betöltésére, amelyeket ez az eszme egyformán és külön-külön rátok ró. Kötelez arra a munkára, hogy ezt az egységet ápolnotok kell, s kötelez arra az áldozatra, amelyet tőletek a szellemvilág elvár. Mert *a szellemvilág is kötelezi magát veletek szemben, mégpedig arra, hogy titeket megóv és megvéd a szennyes hullámoknak a lelketek felé való csapásától, s kötelezi magát arra is, hogy felettébb való megpróbáltatás ne érhessen benneteket*, hogy a kétségbeesés el ne foglalhassa a lelketeket, mert mindnyájan be vagytok kapcsolódva a közös érzésbe, és mindnyájan egyet jelentetek, akik a lelketeket ennek az igazságnak megvalósítására köteleztétek.

*

Jó Atyánk, ki a te szent Fiadat elküldted értünk, hogy minket, elveszetteket, megkeress és megtarts arra az utolsó napra, amelyen minden teremtett szellemnek meg kell jelennie előtted, hogy Te a mindenki részére fenntartott jutalmat és ítéletet át-

adhasd, hálát adunk neked, Uram, hogy a te Szentlelked megtalált minket, és a mi lelkünket felébresztette az életre. Hogy mi az élet hangját, a tőled jövő hazahívó szót meghallhattuk, hogy a lelkünk felfigyelhetett erre az igazságra, amelyet velünk közöltél. Hálát adunk neked, hogy megismerhettük a te ragyogó igazságodat, megismerhettük a te mindenek felett való mélységes és kikutathatatlan nagy szeretetedet.

Mi ebben a szeretetben bizakodhatunk, erre építhetünk, ebben reménykedhetünk. Hogy bár bűneink nagyok, szégyenteljesek és utálatosak, és a mi lelkünk összeesnék a te igazságod tükre előtt, de Te, Uram, a te szereteteddel lenyúltál hozzánk, és a te szent Fiad által utat nyitottál nekünk a szabadulásra, amelyet prófétáid és szent Fiad által olyan sokszor hangoztattál előttünk, míg a lelkünk fogékonnyá lett és elhittük, hogy szent Fiad által megkegyelmezel nekünk.

Uram, kitárjuk előtted a szívünket, és várjuk, hogy a te kegyelmed sugarai megtisztogassák bűnöktől, tévelygésektől eltorzult lelkünket, hogy a te Szentlelked által lakozást vehess benne, s mulandó életünkben irányítást, segítséget és bűnbocsánatot nyerhessünk a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Letesszük elődbe, Uram, a lelkünk hibáit, bűneit, lelkünk csalódásait, hiábavaló reménységeit, amelyeket a bűn útján szedtünk fel mindazokkal a szenvedésekkel és fájdalmakkal együtt, amelyek éles sebet ejtettek a szívünkön. Könyörgünk hozzád, feltámadt Krisztusunk, nyisd meg a mi lelki szemeinket és füleinket, hogy soha el ne tévesszük a te szent igazságodat, törvényedet a szemünk elől. Adj erőt, hogy gyengeségünk és gyarlóságunk ellenére a te utjaidon haladhassunk, és minél kevesebb legyen azoknak a félrelépéseknek a száma, amelyek itt a bizonytalanság világában elkerülhetetlenül elénk merednek, hogy elnyeljék a hitünket, reménységünket és üdvösségünket, elorozzák a te kegyelmed ajándékát, hogy ne lehessen reménységünk a te szent Fiad áldozatában.

Lerakjuk előtted bűneinket, s kérve-kérünk Téged, takard le azokat és semmisítsd meg a te szereteteddel és irgalmasságoddal. És könyörületességeddel öltöztesd fel a mi lelkünket az alázatosságba és bűnbánatba, hogy megállhassunk előtted, és a mi Urunk, Üdvözítőnk érdemeiért bűnbocsátó kegyelmedet a magunkénak vallhassuk. Hogy a lelkünk megbizonyosodhasson abban az ígéretben, amellyel minket megkerestél, és megtaláltál, s abban, hogy Te nem engedsz bennünket elesni, nem engedsz át a halál és a kárhozat törvényének, a megsemmisülésnek, hanem gyenge lelkünk jóakaratát, igazra való törekvését megáldod és megszenteled, hogy megerősödhessünk a jóban, az igazban, és a te munkásaiddá válhassunk ebben a mulandó életben, és a te akaratod és kívánságod szerint cselekedhessünk.

Könyörülj meg rajtunk, Uram; mosd le a lelkünkről azokat a foltokat, amelyeket hitetlenségünk, bizonytalanságunk, gyengeségünk, gyarlóságunk teremtett. Semmisítsd meg Uram, mindazokat a bűnöket, amelyeket elkövettünk, és akadályozd meg azokat, amelyeket még gyengeségünk folytán elkövethetünk.

Légy velünk a te erőddel, a te segítségeddel, s áldd meg azt az órát, amelyet a te közelségedben akarunk eltölteni, ebben a szent közösségben, amikor érezzük, hogy a te szent Fiad megtöretett testének és kiontott vérének földön hagyott emléke által a mi lelkünk megtisztulhat, és a szívünk megszabadulhat azoktól az aggodalmaktól, félelmektől és gyötrődésektől, amelyeket bűntudatunkon keresztül kénytelenek vagyunk elszenvedni.

Légy velünk, Uram, és áldd meg a mi jóra való törekvésünket, s szenteld meg a mi igaz és tiszta érzésünket. Add, hogy mindvégig ezeknek a pillanatoknak hatása alatt állva tehessük meg az utat előre, felfelé, egészen addig, míg leveszed vállunkról a tökéletlenség terhét, a bizonytalanság érzését, és megkoronázol minket a te irgalmasságoddal, eltörlöd bűneinket, és befogadsz minket a te országodba, amelyet azok részére készítettél, akik hisznek és hinni fognak a te beszédedben.

Hisszük Uram, hogy mindazt, amit adtál, részünkre adtad; hisszük, hogy Te meg akartál és meg akarsz minket menteni. Erősen hozzátapadunk ehhez a te ígéretedhez, hogy Te velünk vagy és velünk leszel, s nem távozol el tőlünk Uram az életnek semmilyen állapotában, sem életben, sem halálban, és nem engeded, hogy a lelkünk eltávozhassék tőled.
Fogd erősen a te szent kezeiddel a mi lelkünket, és vezesd azon az úton, amely egyenesen hozzád vezet, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus mutatott meg nekünk életével, halálával és feltámadásával Áldd meg és szenteld meg mindazt a jóra való igyekezetet, mindazt a bűnbánatot, amellyel a te kegyelmedet és a veled való közösséged keressük! Légy velünk, Uram, küldd el hozzánk a te Szentlelkedet, és segíts meg minket, s tégy érdemessé mindarra, amit Te adtál a mi számunkra az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

Azt mondod Te Uram: *„Ez a kenyér az én testem, amely érettetek megtöretik. Egyetek ebből mindnyájan, és vegyétek bűneitek bocsánatát.” „E pohár az új szövetség az én vérem által.”* A régiek elmúltak. Ez az új szövetség, új összekapcsolódás Istennel a Jézus Krisztus vére által, Jézus Krisztus szenvedése által, az ő áldozata által, amellyel értünk, bűnösökért, tévedezőkért halálával és feltámadásával munkálkodott. Az a szeretet, amely ilyen kimondhatatlan nagy áldozatot hozott az emberért, megkívánta az ember-Jézustól, hogy mindenét odaadja, mindenét feláldozza. Ő feláldozott mindent, odaadott mindent, a legszebbet, a legnagyobbat, a legdrágábbat: az ő életét, testét és vérét, hogy valakik hisznek benne, és Őt keresik, meg is találhassák az idők végtelenében. Ha tehát Ő mindent odaadott értetek, magától értetődő, hogy Ő is mindent kér tőletek, hogy eggyé lehessen veletek, hogy ti is élhessetek benne, és Ő is élhessen bennetek. Egész lelketeket, testeteket, mulandó életeteket kéri, hogy veletek, rajtatok keresztül munkálkodhassék a megromlott földi atmoszférában, hogy bennetek is új mennyei erő-

ket gyökeresíthessen meg. Tehát önmagátokat odaadva fogadjátok Őt magatokhoz, hogy Ő éljen bennetek, de ti is élhessetek általa.

Végtelen hálával borulunk le előtted, Uram, hogy minket, szegény bűnösöket bűneink miatt nem űzöl el szemeid elől, hanem a te drága ígéreteddel megerősítettél minket, s megáldottad és megszentelted az érzéseinket, hogy felöltözködhetünk a te kegyelmedbe és irgalmasságodba.

Könyörülj meg rajtunk, Istenünk, hogy amit szent ígéretedben és a te szent Fiad által adott testben és vérben, a mennyei életben nekünk ajándékoztál, az a mi lelkünkben meg ne semmisüljön, el ne fonnyadjon, hanem fokról-fokra, napról-napra mindinkább megerősödjék.

Add, Uram, hogy a te szent Fiad kiontott vére és megtöretett teste a mi lelkünket ápolja és erősítse, hogy diadalmas harcokat vívhassunk az ellentéttel, amely a testünkben és lelkünkben minket újra meg újra viadalra hív. Segíts Uram minket, hogy ez a harc a te dicsőségedre és a mi megmentésünkre győzelemmel végződhessék, hogy diadalt vehessünk gyengeségeinken, bűneinken. Hogy amely mértékben összeroskad a bűn teste rajtunk, abban a mértékben erősödhessék, növekedhessek, munkálkodhassék bennünk a te Szentlelked, a mi Urunk, a Jézus Krisztus szent teste és vére által. Hogy többé ne mi magunk legyünk magunkért, hanem a tieid legyünk mindörökké, Te pedig a mienk légy, hogy mi benned élhessünk, Te pedig bennünk élhess.

Oh, Uram, áldd meg a mi jó és szent igyekezetünket, adj hozzá erőt, hogy mindig mindenben a te akaratodat cselekedhessük, mindig mindenben a te tanácsodat kérhessük! Adj nekünk, Uram, tiszta és igaz lelket és lelkiismeretet, hogy azon keresztül meghallhassuk a te tanácsaidat, a te óvó hangodat, hogy meghallhassuk munkába való hívásunkat, hogy mindig dolgozhassunk a saját életünk értékesítésén és a te dicsőségedre, hogy ez a föld beteljék a te dicsőségeddel, hogy minden szív és minden lélek keresse a veled való összekapcsolódást.

Oh, Uram, végy fel minket a tieid közé, végy minket fel a te munkásaid közé, hogy munkálkodhassunk ebben a mulandó életben. Áldd meg, Uram, a mi lelkünket, ***áldd meg a mi mulandó földi életünket, hogy minden percünket ne a magunk testi céljainak elérésére használjuk, hanem hogy mindig a te akaratodat cselekedhessük mindenben.***

Áldd meg a mi testi életünket is, és add, hogy testünket is az igaz jó kimunkálására használhassuk fel. *Légy ebben is segítségünkre! Segíts meg minket, Uram, hogy gyarlóságaink révén ne szolgáljunk az ellentétnek, hanem, hogy akaratunkon kívül is a jót, a kívánatosat cselekedjük.*

Áldd meg, Uram, azt a szeretetet, amellyel minket összekapcsoltál; hogy ez a szeretet nagy, erős és szétszakíthatatlan kapocs legyen köztünk, s mutassa meg ez a szeretet a világnak, hogy mi benned élünk és Te mibennünk. Segíts meg minket, hogy ez a szeretet diadalmasan felvehesse a harcot azzal a gondolattal, amelyet az ellentét sugall a földi ember fülébe. Áldd meg a mi életünket, a mi munkánkat, jóra való igyekezetünket; áldd meg a mi fájdalmainkat és szenvedéseinket; ***add, hogy minden fájdalom, minden szenvedés egy-egy bűntől, egy-egy hiábavalóságtól szabadítson fel minket, amely most teherként nehezedik a lelkünkre****. Áldd meg, Uram, a mi mindennapi munkánkat, s add, hogy abban is a te akaratodat cselekedhessük.*

Áldd meg azokat is, akiket kiszemeltél arra, hogy rajtunk keresztül higgyenek a te igazságodban. Áldd meg a mi hitünket, hogy beszédben és cselekedetben a te dicsőségedet szolgálhassuk, hogy ezáltal azt, aki még nem a tiéd, szintén megnyerhessük neked.

Áldj meg minket, Uram, s bocsáss el békességgel, a te áldásod maradjon rajtunk és kísérjen bennünket földi utunkon, hogy ez az áldás erősségünk legyen abban az utolsó órában, amikor földi állapotából elhívod a lelkünket. Áldj meg és erősíts meg minket a jóban, az igazban, hogy szívünk megteljék hálával, és

mindenért hálát tudjunk neked adni. Könyörülj meg rajtunk, amikor kétségek közt vagyunk, amikor megpróbáltatást szenvedünk, légy közel hozzánk és vigyél minket diadalra. Erősítsd meg a mi lelkünket, tisztítsd meg a mi szívünket, hogy életünkben visszhangra találjon a te Igéd.
Ne hagyj el bennünket, áraszd ki köztünk a te Szentlelkedet. Add, hogy soha el ne szakadjunk tőled, légy velünk, ha megtántorodunk, s fogj meg minden időben, minden alkalommal, ha elesni készülünk.

Kedves testvéreim! Szeretném azt hallani és látni, hogy mindannyian átéreztétek azt, hogy Krisztushoz közelebb jutottatok. Szeretném, ha a lelketekben bizonyossággá válnék mindaz, amit ebben a pillanatban elhatároztatok. Szeretném, ha a lelketek megmaradna azon a magaslaton, amelyre e pillanatban felemelkedtetek. Szeretnék megbizonyosodni afelől, hogy mindannyian igaz és tiszta, szent törekvéssel kapcsoltátok a lelketeket a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz. És még jobban szeretnék arról megbizonyosodni, hogy az a ti lelketekben nem halványodik el, nem törlődik el, hanem élő, eleven valósággá válik, ameddig csak a földön lesztek. Mert azért vagytok a földön elsősorban, hogy Istenhez közelebb jussatok, Őt jobban megértsétek, és egész életetek feladatait abban az irányban végezzétek, amelyet Ő mutatott meg nektek az ő szent Fia, a Jézus Krisztus által. Az Isten kegyelme segítsen erre titeket, hogy megmaradhassatok ezen a magaslaton; segítsen meg titeket, hogy egész életeteket vele szoros kapcsolatban tölthessétek el. Mert ha ez így lesz, akkor kitárulnak előttetek a szellemvilág kapui, soha nem képzelt öröm és boldogság fogja el a lelketeket, és akkor áldjátok majd igazán egész lelketekkel és egész szívetekkel az Úr kegyelmét, hogy Ő megkeresett, és megtartott titeket.

Ezért kérem az Atyát, az örökélet soha meg nem szűnő kútfejét, s az ő szent Fia, a mi Urunk a Jézus Krisztus segítsé-

gét, hogy legyen és maradjon veletek, áldjon meg titeket a ti testi és lelki életetekben, a ti munkátokban, minden jóra és igazra való törekvésetekben. Áldjon meg titeket a szeretetben, az igazságban, sokasítsa meg a szívetekben az alázatosság erényét, hogy képesek legyetek azon az úton sietve előrehaladni, amelyet a mi Urunk mutatott nektek. Áldja meg a jóságos Isten a ti összejöveteleteket, egymás iránt való szereteteteket, erősítse meg azt, és tegyen titeket méltókká arra a kegyelemre, amelyet Ő előre adott nektek az ő ingyen való kegyelméből. Erősítsen meg titeket a harcban, a munkában, az igazságban, a világban, a hitben és a szeretetben. Legyetek áldottak a ti otthonaitokban, a világban, a munkátokban, az imádságaitokban, és higgyétek, hogy ha valamit kértek, megadja nektek a ti Atyátok az Úr Jézus nevében, ha hittel kéritek. A ti hiteteket is erősítse meg az Úr és legyen veletek az ő kegyelme, szeretete és irgalmassága.

„Ne illess engemet, mert még nem mentem fel az én mennyei Atyámhoz” (**)

A szentírás átültetésénél előálló eltérések. — A fluidokból alakuló materializált test. — Sokszor egy mozdulatra vagy egy gondolatra szétfoszlik a jelenség.

Kérdés: Kedves Vezetőnk, a szentírásban az áll, hogy amikor a feltámadás reggelén Mária Magdolna a nyitott sírhoz ért, mögötte megállott az Úr és megszólította Máriát, s mikor Mária lelkendezve kiáltott fel: „Rabboni”, — akkor az Úr így szólt hozzá: *„Ne illess engemet, mert még nem mentem fel az én Atyámhoz”*. Kérlek, légy kegyes ezt a különös és nem érthető szentírási részt megvilágítani.

Felelet: A szentírás minden egyes átültetés alkalmával veszít eredetiségéből. Hiszen vannak egyes fogalmak is, amelyeket a ti mostani nyelvetekre átfordítva egészen megváltoztatott az, aki átültette, mert ki hogyan értette, és hogyan magyarázta, úgy szövegezte is meg. Ezért *a szentírást nem lehet szó szerint és*

betű szerint olvasni, hanem csak szellemmel, az Isten Lelkétől átitatott lélekkel. Mert csak úgy lehet igazán megérteni, mert így akinek az isteni Lélek megvilágosítja, annak a lelkében nem a szavak, hanem a gondolatok világosodnak meg. **Mert a szentírásban vannak helyek és kitételek, amelyeket semmiképpen nem tudnak megmagyarázni azok, akik a szellemi igazságokat nem értik; ezek minden oldalról próbálgatnak ugyan belehatolni abba a fogalomcsoportba, amelyről érzik, hogy a szavak mögött valami titok rejlik, de mégsem találják meg, és nem képesek belehatolni, mert az nem adatik meg nekik.** Éppen úgy van ez is, mint az a példa a szentírásban, amelyben a farizeusok és írástudók az Urat akarták megkísérteni, amikor megkérdezték, hogy hét férfitestvér egymás után nőül veszi ugyanazt az asszonyt, kinek a felesége lesz az a mennyben? Ahogyan ezt nem lehet a szellemi ismeretek nélkül megmagyarázni, éppúgy értelmetlenül állnak ez előtt a kérdés előtt azok, akik a feltámadás kérdésébe emberi fogalmakat akartak belevinni. Az Úr amazoknak sem magyarázta meg sem a duál törvényt, sem azt, hogy milyen értékeknél fogva juthat el az ember arra a magaslatra, amely őt a mennyei állapot részesévé teszi. Egyszerűen minden magyarázat mellőzésével azt felelte, hogy a mennyben sem nem házasodnak, sem házasságra nem adatnak, mert olyanok lesznek, mint az angyalok, tehát tiszták. És miért tette ezt az Úr? Azért, mert az ember a maga alacsonyrendűségével, a maga érzéki fogalmaival képtelen felemelkedni a tiszta szeretet világába. Ma már az azóta eltelt hosszú idő után az emberi lélek fejlődése a befejezéshez van közel, de még most sem tudják az emberek teljesen elképzelni, és megközelítő fogalmat alkotni maguknak arról az állapotról, amellyel a duálok kapcsolódnak egymáshoz, mert még most is annyira testiesek a fogalmaik, annyira az anyagvilághoz vannak kötve, hogy képtelenek egy magasabb rendű életformát elképzelni. A kérdezett részt az én magyarázatom szerint úgy lehetne értelmezni — mivel ez a feltámadás regge-

lén történt, amikor az Úr azt mondotta, hogy ne érintse Őt földi ember — hogy az ő lelki-szellemi erői még nem voltak annyira elválasztva a földi-testi erőktől. Hogy az érintésből akár a testben élő embernek, akár az éppen átalakulóban levő, testet képezett fluidoknak kára ne származott volna, *mert még nem alakította át azokat teljesen a szellem uralma. Mert lám később, talán mindössze 7 nap múlva már megmutatja és érintésre is odatartja a testét Tamásnak, hogy győződjék meg és higgyen, pedig még akkor sem ment fel mennyei Atyjához.*

Ti tudjátok, hogy a materializáció szintén félig emberi, félig szellemi törvényen nyugvó lehetőség. Általában minden jelenség az, hiszen ha valamely szellem a lélek világában — ami már nem a föld légköréhez tartozik — már levetette magáról ezeket a rétegeket, (amelyek nem valami tehetetlen anyagot képeznek, mint ahogyan azt ti értelmeznétek, hanem élettel telített áramok), akkor az a szellem ezeknek a fluidoknak hiányában már nem képes jelenségeket létrehozni. Hogy ezt tehesse, ismét magára kell vennie ezeket a rétegeket, vagy legalábbis kapcsolatba kell velük jutnia. **Mert minden szférának megvan a maga életet hordozó árama, és mindegyiknek különkülön törvényt követő áramforgása van, mivel *minden szférában más a természettörvény,* úgy, hogy ami az egyik világban jó és megfelel a célnak, az egy másik világban már nem jó, mert ott nem tud hatásokat kiváltani.**

Tehát ezeknek a különböző áramhordozó erőknek a kapcsolódása szükséges ahhoz, hogy a szellem a fizikai világ törvényeit felfüggeszthesse, és mégis a fizikai világból kell anyagokat és erőket felvennie, amelyek azután a magasabb rendű formaalkotó szellemi erő törvényének engedelmeskednek. Különben úgysem mondhatunk határozott számokat, vagy törvényeket, amelyek szerint ti emberek azt utána tudnátok vizsgálni, hogy meggyőződést szerezhessetek. Hiszen amikor bármiféle jelenség keletkezik, sokszor elég egy mozdulat, vagy egy hirtelen jött gondolat, hogy a jelenségnek határozott kör-

vonalai vagy formája semmivé váljék, szétfoszoljon. Így *a materializált szellemalakokat sem szabad megérinteni, mert az olyan hatást vált ki, mint mikor kétféle áram összeütközik.*

Pünkösd. (**)

Mindenki csak azt adhatja, jót vagy rosszat, ami a lelkében megvan. — Aki a testben nem tanulta meg a vágyai feletti uralkodást, az a szellemvilágban azoknak játék labdája lesz.— Az Úr Jézus kezéből kincsfolyam ömlik ki világra. — A testbeöltözés ragyogó ünnepnap a bebörtönzött szellem részére. — Akinek szívében a Szentlélek munkálkodik, azon keresetül Isten akarata érvényesül. — Az isteni titok beavatottak — A világ szívverése a Krisztus szeretete.

Jövel, Szentlélek Úristen, megszomorodott, elhagyott lelkek vigasztalója, elfáradt szívek erősítője! Félelmekkel küszködő, nyomorúsággal csatázó földi emberek bátorítója: jöjj és gyűjtsd össze a szelek négy szárnyáról azokat, akik elejétől fogva elpecsételtettek az üdvösségre! Jöjj el, és töltsd meg azok lelkét, akik már felnyitották a szívük ajtaját, hogy a Szentlélek világossága besugározzék földi életük sötétjébe. Jövel hozzánk, akik a jónak utat vágunk a rengetegbe, és jöjj azokhoz, akik ezen az úton haladni akarnak, akik elkészítették a lelküket arra a nagy találkozásra, arra a nagy összejövetelre, ahol minden nép és nemzet összegyűlik, hogy Téged dicsérjen jóságodért, igazságodért és áldozatos szeretetedért! Hintsd szét a te világosságodat, hogy minden sötétben tévelygő lélek megtalálja az utat, amely hazavezeti mindnyájunk Teremtőjéhez. Ámen.

Senki sem cselekedhet olyan rosszat, ami a lelkében nincs, mint ahogy senki sem beszélhet és cselekedhetik olyan jót sem, ami a lelkében nincs. Ideig-óráig fenn tudja ugyan magát tartani az emberi lélek azon a magaslaton, amelyre vágyai fölemelik, de a lépten-nyomon bekövetkező ütközések, próbák, amelyekben megbotlik és elesik, figyelmeztetik, hogy azok a fénylő, ragyogó igazságok, amelyeket a magáéinak hitt, még nem az övéi. Hanem azokat még meg kell valósítania azokban az alkalmakban, amelyeket a földi élet lépten-nyomon eléje ad,

amelyekben megütközve újra meg újra szemben találja magát az igazság tükrével, mely megmutatja, ki ő tulajdonképpen. Az üdvösségre elhívatott lelkek ugyanis próbára küldetnek. Mondtam is nektek sokszor, hogy nem ez a ti tulajdonképpeni életetek, amelyet itt a földön éltek, s nem ez a ti eredményetek, amit itt értek el, és nem ez a ti fokozatotok, amelyet itt a földön betöltötök. A látható anyagvilág mögött ott van a láthatatlan világ; a láthatatlan elvek, a szellemi elgondolások és irányítások döntik el az emberi lelkek tulajdonképpeni értékét. *Azok a fokozatok, ahová a ti lelketek is be van osztva, nem láthatók ezen a világon, nem láthatók rajtatok, a ti földi megjelenésetekben.*

Vigasztalódjatok, akik a küzdelmes élet síkján haladtok előre. Ti pedig, akik biztonságban érzitek magatokat, mert az élet napos oldalán haladtok, ne legyelek elbizakodva, mert senki sem lehet biztos afelől, mi van részére elrendelve Istentől, miért van egyiknek jobb, másiknak rosszabb dolga, hányatottabb élete, mert hiszen *egyik sem érdem szerint, hanem az isteni kegyelem szerint van elültetve a földi élet kertjében.* ***Hogy ki milyen virágot és gyümölcsöt terem az örökkévalóság számára: az adja meg a fokozatát, az a csalhatatlan, megmásíthatatlan igazság.*** A láthatatlan világban működik az a szigorú értékmérő, amely szerint az emberi élet minden napját, minden cselekedetét megítélik. Nem az a valóság, amelyet ti láttok, amely előttetek mint káprázatos, szép, tetszetős forma megjelenik. Más mértékkel mér az igazság, mint ahogy azt a földi ember elgondolja. A földi életen túl, amikor az egyéni szellem megérkezik, a külsőség mázát, a látszatot, a kölcsönkapott ruhát, egyszóval mindent levesz róla a törvény, amivel felöltöztette. Ott, az igazság tükrével szemben megállva, önmaga is meglátja abban a világosságban, hogy tulajdonképpen mit tett helyesen, mit cselekedett jól, mit értelmezett az igazság törvénye szerint, és mit a tévelygés törvénye szerint; miben hibázott, és miben haladt előre. Az a törvény mutatja meg az igazságot. Az ítélet azonban nem akkor rögzí-

tődik meg, amikor odaér a lélek, hanem az élet minden befejezett napjával rögzítődik lassan-lassan az igazság, és telik meg az edény, amelyet egy-egy földi életbe magával hoz a szellem, hogy azt jóval, igazzal, vagy pedig gyengesége, gyarlósága folytán a tévedések eredményével töltse meg.

Az ember tehát azért jön ide a változások világába, hogy mindazt, amit a valóságok világában, a valóság mértékével mérve helytelennek, tévesnek és igaztalannak ítélt, itt a változások világában megváltoztassa, s a lelkének maga elé tűzött igaz és jó eszméit diadalra vigye. Mindez a próbák által lehetséges; a földi élet pedig bővelkedik próbákban. A földi élet olyan, mint egy sokadalom. Benne régen elfelejtett múlt kötelékek, abbamaradt érzelmek, régi kötelezettségek újraélednek. Az emberlélek itt közelebb juthat a megismeréshez, mert ebben a világban a magasabb régiók világossága mintegy tükörben felragyog. Felragyognak azok az igazságok is, amelyeket az emberi lélek egy-egy életben nélkülözni volt kénytelen nagyrészt a saját, hibájából és hanyagságából, mert a földhöz, az anyaghoz, a káprázatokhoz való ragaszkodásával elmellőzte, semmibe sem vette azt az irányt, amely felé mint szellem haladni akart. Ezért azután eltévesztette a célpontot, amely neki az utat megmutatta, s nagy kitérőket kellett tennie, és fájdalmakat, szomorúságokat kellett végigszenvednie azért, mert letért az útról, amelyet szellemvilági élete alatt nagy elhatározásokkal és nekilendülésekkel olyan sokszor maga elé tűzött. Pedig ha a szellem a földön eltéveszti az irányt, akkor a szellemvilágban sem talál rá könnyen arra az útra, amely őt a boldogság állapotaihoz vezeti! Sőt a szellem még sokkal könnyebben eltéved, mint az ember, mert a lélek felszabadul olyan korlátozások és előítéletek alól, amelyek a földi életében sokszor kényszerhelyzetben fogva tartották, és így nem indulhatott szabadon a vágyai után. A szellemvilágban szabaddá válnak az érzések és vágyak, s *jaj annak a szellemnek, aki nem tanulta meg földi életében a vágyait, az akaratát az igaz jó felé irányí-*

tani, mert itt elveszti az uralmat lelki érzéseinek és vágyainak megnyilvánulása felett! **A szellemvilágban ugyanis korlátlanul érvényesül a jó is, a rossz is minden következményével együtt. Ezért mondom, hogy jaj a szellemnek, aki nem tanulta meg vágyait a jó és igaz felé, a tiszta és becsületes felé irányítani!**

Mivel ez a nagy szabadság nagy boldogságokat, de nagy szenvedéseket is hoz eredményül: a nagy szenvedések után nagy összeesések, kétségbeesések és reménytelenségek következnek. Ezekben a szomorú időkben sok könnyel siratja meg az emberi lélek azokat az eljátszott és semmibe sem vett alkalmakat, amelyeket az isteni kegyelem a földön ajándékozott számára. Az ilyen lélek ezt az értéket, ezt a drága, nagy vagyont, ezt a mennyei gazdagságot a mulandó földi életben nem vette semmibe sem. Mint ahogy az éjjeli lepke elkábulva és elbódulva röpköd a világosságban, és elégeti a szárnyát, hogy megsemmisülve aláessék, úgy az emberi lélek is elveszti a mulandó élet ragyogásában azt az egyetlen nagy vágyát, amelyért az egész földi élet kegyelmét kapja, s a mulandóban gonoszat cselekszik, életének napjait, alkalmait nem a jóra használja fel, hanem a rosszra, amely őt lépésről-lépésre megint közelebb viszi a szenvedések világához.

Kedves földi testvéreim! Ti mindnyájan ide, a próbák világába küldött lelkek vagytok. Mi úgy látunk titeket, mintha bekötött szemmel keresgélnétek, járkálnátok céltalanul idestova egészen addig, míg a lelketek meg nem találta azt a szálat, amelyet erősen fogtok, és amelybe minden erőtökkel belekapaszkodtok. Amikor ezt a szálat megtaláltátok, akkor már nem kell tovább bekötött szemmel keresgélnetek a bizonytalanságban, mert ez a szál elvezet titeket az életetek tulajdonképpeni céljához: a megnyugvás, boldogulás, előrehaladás világaiba. Ezért vagytok itt a földön, semmi egyébért, csak ezért, hogy ezt a szálat megtaláljátok, amelyet Isten kegyelme lebocsátott a földre, hogy ezen a szálon keresztül mind közelebb és közelebb

vonjon titeket magához és ahhoz a világhoz, amelyet Ő ajándékozott nektek kezdettől fogva. Mivel az emberi lélek eltévelyedett, s eltévesztette az irányt, azért sok-sok emberi életet kellett végigélnie, s eközben sokszor tévedt ferde útra, és így sok szenvedésen kell keresztülmennie, míg mindjobban megvilágosodott, öntudatossá vált benne az a vágy, amely őt Isten felé vezeti, s amely hozzájuttatja a megnyugváshoz, a megtisztuláshoz, a megigazuláshoz. Az előbb említett szál nélkül az ember itt a próbák világában fölemelkedhet a legmagasabbra, megvilágosodhat előtte minden titok, beláthat a mélységbe és beláthat a magasságba: de nem világosodhat meg előtte az út, amely őt a szenvedések helyéről és világából elvezethetné. Mindent elérhet az ember a próbák világában: fölemelheti a hír, a dicsőség, uralkodhat népek, nemzetek felett, elérheti a bölcseknek szánt nagy és titokzatos ismereteket, és mégsem jut el oda, ahova tulajdonképpen a lelkének legmélyén rejlő isteni szikra vágyik.

Nézzétek meg a pogányok világát, nézzétek meg a hitetlenek világát, nézzétek meg a mindent tagadók világát minden dicsőségükkel, minden tudományukkal, minden elért vívmányukkal együtt: por és hamu minden dicsőségük; mélységes szolgaság minden uralkodásuk, mert míg az egyik oldalon megszerzik maguknak az uralkodást, addig a másik oldalon béklyóba szorítja őket az a hatalom, amelyet a maguk részére szereztek, s a lelkük esik szolgaságba: *a hatalom szolgaságába.* Nézzétek meg a dicsőség fényében sütkérezőket. Hiába éri el az ember a dicsőség legmagasabb fokát: a lélek reszket és retteg attól a pillanattól, amikor körülötte mindaz megszűnik, ami őt körülveszi, amit magáénak hitt és magáénak akar megtartani. Hiába minden igyekezete: a szívében ott él a rettegés, hogy ezeket az eredményeket nem tudja megtartani. Egy pillanat: és romba dől a dicsőség trónja, s a hír fényárjában úszó lélek az elvetettség, a nyomorúság sötét útján kénytelen vándorolni, mert elvesztette a legszükségesebbet, a legfontosabbat, amiért a

mennyei Atya őt a földi életbe küldte. Nézzétek meg a gazdagokat, akik kincseken, drágaságokon ülnek. Jön egy nap, amelytől mindegyik reszket, amikor minden gazdagságától, kincsétől el kell válnia, s akkor minden hiábavalóvá válik részére, mert semmi sem képes őt a felette lévő törvénytől megszabadítani. A lélek éhségét nem csillapítja a garmadában heverő kincs, a testi táplálék és a testi jólét. A betegség, a halál, a szerencsétlenség ott kísért felette, mint egy vészfelhő, s ő nem tudhatja, mikor csap le rá a vihar, és mikor fosztja meg őt mindenétől. **És csakugyan eljön egy nap, amikor mindentől el kell válnia, és a lélek szegényen és mezítelenül kénytelen a szenvedések útját járni, amikor sok megbánással, sok szomorúsággal gondol vissza az időhöz kötött földi életre, amely elmúlt, mint egy éjszaka, és a végtelen, megmérhetetlen örökélet a maga sivárságával és szegénységével várja őt, mivel nem hozott át magával semmi értéket, amelynek valami hasznát vehetné**.

Ébredjetek fel, földi testvéreim a káprázatból, az álomból, és lássátok meg, hogy minden mulandó, és ennek a mulandónak nincs semmi más célja, mint csak az, hogy a lelketekből mintegy kiolvassza azokat az érzéseket, amelyek alkalmasokká tesznek benneteket arra, hogy az örökkévalóba beállíthasson titeket a Gondviselés keze. Hogy ott maradandó munkát végezhessetek, és abban a munkában maradandó eredményeket érhessetek el, hogy a ti örökéletetek felől biztonságban lehessetek. **Földi elgondolásaitokkal nem tudjátok elképzelni a végtelenséget, az örökkévalóságnak határokat szab véges felfogásotok, és nem tudjátok elgondolni, hogy van egy megmérhetetlen Hatalom, aki mindnyájatokat vár**, van egy megmérhetetlen Nagyság, aki égi otthont készített nektek, hogy abban elhelyezkedjetek, és örökkévaló várost építhessetek magatoknak. Ez vár reátok. Ami most látszik előttetek valóságnak, az egy kis idő múlva már porrá, hamuvá válik; valóság csak az, ami az örökéletben van. Nektek annak a világnak tör-

vényeihez kell alkalmazkodnotok, mert az szab határt nektek. Amit az mint lehetőséget elétek tár, az a tiétek; amit megvon tőletek, legyen bár közvetlenül előttetek, mégsem érhetitek el. Hiába látszik az úgy itt a mulandóságban, mintha közel volnátok hozzá, az csak múló káprázat. Örökkévaló értékeket kell a mulandóban a földi ember lelkének megszereznie, hogy ezekkel az értékekkel biztosítsa a maga örökkévaló életét ideát a láthatatlanban**. Ezeket az örökkévaló értékeket öntötte a földre mintegy bőségszaruból a mi Urunk, Üdvözítőnk az ő földi megjelenésével**.

Itt a káprázat világában is bőséges égi kincseket öntött szét, de ti sokszor botorul keresztülhaladtok az élet poros országútján, és nem veszitek fel ezeket az égi kincseket; elmentek mellettük, s nem hajoltok le értük, hanem sóvárgó szívvel és vágyó szemekkel tekintgettek a földi jók: a por, a hamu után, amely abban a pillanatban szertefoszlik, amikor hozzáértek, amikor a magatokénak hiszitek. Ez a kincsfolyam ömlik, árad az Úr Jézus kezéből mind az utolsó napokig e világra. És valakik felfigyelnek e bódulatos életben a valóságra, valakiknek lelki szemeik megnyílnak, hogy ezeket a kincseket meglássák, s utánuk nyúlnak, letörlik róluk a port, a sarat, az emberi hiábavalóságot, és a szívükbe helyezik: *azoknak élete megváltozik.* **Azok többé nem a hiábavalóságok után vetik magukat, hanem figyelmesek lesznek az úton, és keresik, kutatják az elhullatott mennyei kincseket, hogy minél gazdagabban érkezzenek meg a mennyek országába. Ezek azok, akik egybegyűjtetnek a világ négy tájáról. Népek, nemzetségek, szegények és hatalmasok, gazdagok és elhagyatottak fognak találkozni ebben az igazságban**, és megismerik egymást arról a pecsétről, amelyet ez a láthatatlan világ nyom azok homlokára, akik felfigyeltek a lélek szavára.

Testvéreim! Ti is ezekhez tartoztok. Ti is felfigyeltetek már, ti is felnyitottátok a lelketeket, hogy a világot megrengető szélvihar elhelyezze a lelketekbe azokat a titkokat, amelyeket

Úr a mennyből hozott, hogy titeket itt, ebben a tévelygésekkel teljes világban a helyes útra, Isten útjára vezessen. Nektek már itt ezek szerint az igazságok szerint kell magatokat kiképeznetek, hogy amikorra elérkeztek a valóság világába, és lehull rólatok mindaz, amit a természettörvény öltözetként adott reátok, ne álljatok meztelenül, hanem felöltözve találhassátok magatokat az igazság tükrével szemben, hogy megállhassatok a nagy elszámolás idején, amikor minden egyes lélek felett elhangzik az ítélet.

Ez a titokzatos nagy erő és hatalom ma is sebesen zúgó szélként járja körül a világot, és keresi azokat a lelkeket, akik felfigyelnek az igazság szavára, **akiknek érzésvilágát megérintette a Krisztus áldozata, az Isten Fiának szeretetáldozata. Az a titokzatos nagy törvény, amelyet Isten küldött alá azoknak megmentésére, akik elfáradtak a tévelygésekben**, és bizonyságot keresnek, hogy el ne merüljenek, el ne süllyedjenek a kárhozatba, a sötétségbe, a megsemmisülésbe. Ebben a viharban Isten szava szól hozzátok. Ezekben az eseményekben az Isten Lelke él és érvényesül a por, a hamu világában. Ez a szó kiemeli a lelkeket a törmelékek alól, amelyeket az ellentét gonoszsága felhalmozott. Igen, az eltévelyedett szellemvilág a maga érzésével és korlátot nem ismerő akaratával megreszketteti az anyagvilágot és ezen keresztül azokat az érzéseket, amelyek hozzá hasonlók. Az ellentét keresztül akarja vinni célját, mert bódultságában azt hiszi, hogy megteheti. A földön élő emberlelkek válaszúton vannak, mert a földi életben az emberi lélekben mindaz a tévelygés és bűnre való hajlam felébred, amely őt nyomorúságba juttatta az örökkévalóság törvényében, amely őt egy helyhez, egy állapothoz kötötte, amelyből nincs szabadulás, mert ezek a zárak nem egykönnyen nyílnak. Csak az isteni kegyelem nyithatja ki ezeket, amikor elérkezettnek látja az időt, hogy azokat a megtévelyedett szellemeket, akik eltértek az igazságtól, új alkalmakhoz juttassa, új próbák elé állítsa, hogy a földi életben levizsgáztassa őket,

hogy vajon az a sok sírással és esedezéssel kikönyörgött lehetőség megváltoztatja-e a lelküket?

A bukott szellem — mint ahogy beszédem kezdetén mondtam — csak azt cselekszi, amit ő hisz jónak és igaznak. De mivel a látóköre szűk, csak önmaga körül néz, csak önmagából indul ki, és ha valami az ő részére előnyösnek látszik, akkor nem törődik vele, hogy abból másnak szenvedése, károsodása, boldogtalansága származik. Tehát tévelyeg, nem tudja, mi az igazság, a hazugságot tartja igazságnak, a tévedést valóságnak; és mivel a cselekedetével, a törekvésével gonoszat hoz létre, tehát a gonosz eredményét kell elszenvednie. **Isten azonban megszánta az eltévelyedett szellemeket, és időről-időre felhozza őket a kegyelem világába**, és bár mulandó állapotba, de mégis szabadságba és ragyogásba helyezi. Hogy újból választhasson a lélek a jó és rossz közt, hogy cselekedhessék jót, választhassa az igazat, küzdjön, fáradjon, dolgozzék a jó érvényesítéséért. Hogy ne csak azt a jót keresse, amelyet az önzés törvénye szerint lát jónak, hanem keresse az isteni jót, az isteni igazat. Amikor a lélek ezt az igazságot megtalálta, szükséges, hogy belássa eddigi tévelygéseit. Szükséges, hogy felhagyjon eddigi hadakozásával, eddigi irányával, és tegye a kezét a gondviselő Isten vezető kezébe, s mindvégig hagyja magát vezettetni az életúton. Higgyen, bízzon, hogy van felette egy hatalom, egy szeretet, egy igazság, amely nem hagyja el a benne bízókat, hanem kivezeti a tévelygések világából az igazság mezejére, ahol táplálékot talál, megerősödhet, és ezzel a megerősödött lélekkel maradandó munkát végezhet, amely munkát boldogsággal, békével és örökélettel jutalmaz az isteni szeretet.

A földi élet a kegyelem ajándéka. A földi testbe való öltözködés ragyogó ünnepnap a bebörtönzött szellem részére, ***mert a földi élet a maga változataival, örömeivel és kiszámíthatatlan eredményeket létrehozó eshetőségeivel új, gazdag világot nyit meg a szellem számára.*** **Azonban a legnagyobb kincs, a legnagyobb ajándék az, amikor a bűnös lé-**

lek megismeri Krisztusban Isten bűnbocsátó kegyelmét, ***és elhagyva bűneit, fölemelkedik abba a világba, ahol nem bűnhődés és szenvedés, hanem vigasztalás és enyhülés, öröm és boldogság várja.*** A földi életnek ez a nagy ajándéka mindnyájatok számára készen áll. Ha felhasználjátok, akkor lélekben meggazdagodva, megerősödve és megtisztulva újra ott állhattok az előtt a törvény előtt, amely titeket elitélt, amely titeket szenvedésre kárhoztatott, hogy egy más utat nyisson meg részetekre, hogy az öröm és a boldogság világaiba vezessen titeket. Nyissátok ki tehát a lelki szemeiteket, ameddig itt vagytok, és lássátok meg, hogy Isten lehajolt hozzátok, és elszenvedte értetek a kínos kereszthalált, elszenvedte a megaláztatást, a meggyaláztatást. Ha tehát az ő útján akartok haladni, nektek is el kell szenvednetek a tévelygésnek, a bűnnek azokat a lehulló törmelékeit, amelyek korlátoznak titeket a haladásban. Nektek éppen úgy békén kell tűrnötök, éppen úgy hinnetek és bíznotok kell Isten segítő erejében, mint ahogyan előttetek hitt és bízott a ti Megváltótok, aki e szomorú földön járt, és itt hagyta részetekre az Igét, az igazság ismeretét. Itt hagyta részetekre a feltámadás bizonyosságát, a lelki élet bizonyosságát.

Ő megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót, a Megerősítőt, a Vezetőt: a Szentlelket**. Isten Szentlelke veletek van minden nap. A magatok erejéből nem tudtok ugyan semmit sem cselekedni, de Isten Szentlelke nagy és hatalmas munkára tesz benneteket alkalmassá a hit által, mert a hit által mindjobban maga felé vonz titeket, jelenségeket, megbizonyosodásokat ad nektek**, hogy ezeken keresztül meglássátok, hogy e szomorú világban minden csak látszat, minden csak próba, minden mulandó, változandó. A Szentlélek értéket, valóságot, bizonyosságot ad a lelketekbe, fölépíti benne a mennyek országát. Ha a szívetekben a Szentlélek munkálkodik, akkor a ti érzéseiteken, gondolataitokon, cselekedeteiteken keresztül Isten akarata megy teljesedésbe itt ezen a földön, hogy a ti életetekkel mennyei kincset teremthessetek, s hogy a ti bűnre hajló

lelki természetetek átváltozhasson mennyei természetté, amely mindenben az igazságot, a szeretetet, az isteni jót és igazat engedi érvényre jutni. Ha a lelketek csakugyan megtelítődik Szentlélekkel, Isten Lelkének erejével és világosságával, akkor a ti kicsiny csoportotokban egymással, egymás közt és rajtatok keresztül kint a világban hatalmas munkát végezhettek, — nem a ti magatok kicsinységével, gyarló tudásával, hanem a rajtatok keresztül ható Szentlélek erejével. Ti azonban a magatok alázatosságával és önalárendelésével hatalmas nagysággá tehetitek a rajtatok keresztül munkálkodó Szentlelket.

Tulajdonképpen ti mint lelkiekkel foglalkozó emberek erre is vagytok hivatva; ez a ti munkátok, ez a ti kötelességetek, hogy a tévelygő világnak világosságot, igazságot és bizonyosságot szolgáltassatok az életetekkel, hogy a gyűlölködő világnak szeretetet adjatok. Hogy amit itt egy kicsiny életben a ti megmozdulásaitokkal végezhettek, az a kicsiny munka megállja a helyét az örökkévalóság mérlegén is, amikor majd számon kérik tőletek a mulandó élet alkalmait és lehetőségeit. Ez a szeretet, ez az összetartozás nagyobb, mélyebb, erősebb minden köteléknél, minden láncnál, mert Isten Szentlelkének ereje örökkévaló értéket munkál ki bennetek. Boldogoknak nevezlek titeket, ha ezt mint valóságot érzitek a szívetekben; mert ha ezt valóságnak érzitek, akkor a ti életetek is valósággá válik, és nem félhettek, nem retteghettek sem a változások világában történő eseményektől, sem az élettől, sem a haláltól, mert hiszen a halál csak átváltozás lesz részetekre. Az összetartozás törvénye a Szentlélek egybeolvasztó erejénél fogva mindörökké tart, hiszen Istennel kapcsol egybe titeket ez a hatalmas törvény, ez a hatalmas összetartó erő; és ha ezt a lelketekben érzitek, akkor hatalmas, nagy munkára hívott el titeket az Úr.

Ha a lelketekben érzitek, hogy ezt a munkát megvalósítjátok, véghezviszitek, akkor az életetek nem lesz hiábavaló, nem száll a porba. Hanem a cselekedeteitek folytán az életetek minden perce, minden pillanata súllyal esik abba a

serpenyőbe, amelyben megmérik az e világon történő eseményeket**. És ti a magatok kicsinységében, bárha most nem tudjátok, a világot megmozgató, átalakító hatalommá váltok, — nem a ti mulandó éneteken, hanem a ti engedelmességeteken keresztül. — A Szentlélek ereje és hatalma az, amely titeket kikeresett, kiválasztott, és rajtatok keresztül végzi el azt a munkát, amely elejétől fogva el van rendelve**. Kicsinyeknek és gyengéknek mondalak titeket; érezzétek is magatokat azoknak. Hogy a nagy, hatalmas, világokat teremtő, átalakító Szentlélek ereje, az a hatalmas vihar titeket is át- meg átjárjon, hogy rajtatok keresztül emberlelkek csoportjait emelhesse fel Isten világába, az örökkévaló országba. Hogy rajtatok keresztül megvalósulhasson az Isten akarata, megindulhasson az embercsoportok üdvösségét előmozdító munka, amelyhez ti csak a ti földi időtöket, kicsiny, mulandó erőtöket adtátok oda, hogy azon keresztül a Lélek tüze, mint ellenállhatatlan erjesztő és izzóvá tevő hatalom elvégezhesse a földi légkörben ezt a nagy olvasztó műveletet, amelyet el kell végeznie.

Ha pedig titeket az Isten Lelke erre elhívott, ha erre kiválasztott, akkor a ti nevetek fel van írva a mennyben, s akkor tőletek el is várja, hogy ezt megcselekedjétek. Beavatottakká váltok, *a nagy isteni titok beavatottaivá* az által a kicsiny hit által, amellyel Isten országát és annak igazságát keresitek. Ha Isten ezeket a dolgokat rátok bízta, akkor el is várja, hogy ti ezeket tökéletesen véghez is vigyétek. Én az én erőmmel és világosságommal új tüzeket gyújtok a lelketekben, hogy láthassátok az utat, amelyen haladnotok kell földi életetekben. Ne csüggedjetek el a megpróbáltatások éjszakájában, mert veletek van az Úr a megpróbáltatások viharában. Ha ima közben feltör a lelketekből az érzés Isten felé, Ő átkarolja a ti csüggeteg lelketeket, fölemeli magához, hogy új erővel megtöltve, új munkára tegyen képesekké benneteket. Az Úr rátok bízta a szeretetet is, hogy ápoljátok magatok közt, és ültessétek el azoknak a lelkében is, akiket az Úr rátok bízott. Nem a külső szeretetet,

hanem a lélek szerint való szeretetet, amely az örökkévalót tekinti, az örökkévaló jót és igazat teszi érvényessé mindenütt. **Ne feledkezzetek el soha arról, hogy akikre az Úr sokat bízott, azoktól sokat is vár az elszámolás napján.** ***Rátok az Úr sokat bízott, nagy világosságot, nagy titkok ismeretét, nagy erők kezelését; mert ezek az erők veletek és bennetek vannak, csak ti még nem tudtok velük bánni. Hagyjátok el tehát a tévelygést, és akkor megnyílnak előttetek a titkok, és bánni tudtok ezekkel az erőkkel.*** Ezeket az erőket Isten nektek ingyen kegyelméből adta. Ezekkel az erőkkel sok dolgot cselekedhettek, amelyekről ma még nem tudtok, de eljön az idő, amikor majd kevesebbet tévedtek, s többet cselekedhettek ezekkel a titokzatos erőkkel.

Tárjátok tehát ki a lelketek ajtaját, hogy a Szentlélek besugározhasson a lelketekbe, és legyetek készen, hogy a Lélek szavát meghallhassátok. Legyetek állandó kapcsolatban az Úr Szentlelkével, hogy rajtatok keresztül minden időben elvégezhesse a maga munkáját. Mint ahogy egy szervezetben egy szívverés löki szét a felfrissítő, újjáalakító véráramot, úgy ebben az egységben is, amely köztiünk és köztetek van, egy szívverés árasztja az ő kegyelmét és frissíti fel azt az életet, amely a mennyek munkáját van hívatva megvalósítani. *Ez a szívverés a mi Urunk, Jézusunk szeretete,* az ő akarata, az ő vágya; ez az, ami titeket eggyé tesz, és hozzátok kapcsol minket. Erre az egységre gondoljatok, amely összetart titeket, és majdan összetartja azokat is, akik rajtatok keresztül fognak hinni azokban az igazságokban, amelyeket rajtatok keresztül a mennyei Atya továbbsugároztat. Maradjon rajtatok a mi Urunk, a Jézus Krisztus kegyelme. Munkálkodjatok magatokon és azokon, akiket az Úr rátok bízott; hirdessétek az ő igazságát, és legyetek hűek az Ő követésében. Legyetek kitartók és biztosak afelől, hogy Ő veletek van és nem hagy el benneteket, hanem meghallgatja a ti könyörgéseiteket, és megsegít titeket minden jóra való igyeke-

zetetekben, s fölemeli a ti lelketeket, valahányszor kéritek Őt, és megtisztítja a szíveteket, valahányszor Neki felajánljátok.

A bűn zsoldja a halál. (**)

Az elköltözöttek legtöbbje nincs megelégedve földi életével. — Ezekkel szemben van legnagyobb értéke a hívők példaadó életének. — Ezért van óriási jelentősége a túlvilági élet megismerésének. — Akiknek lelkük nyitva áll az igazság számára. — A kívül valók törvénye és a megmenekülök törvénye. — Nincs ember bűn nélkül. — A halál az emberi élet utánanyúló árnyéka. — Akik azt hiszik, hogy valami nagyot alkottak. — Az anyagelvűség a gőg szüleménye. - Tartózkodjatok az emberek igazságától! — A másokért való ima nagy hatása. — A „rossz természet” útját állja a Szentlélek munkájának. — Krisztus megváltó ereje, mint az emberi „rossz természet” meggyógyítója.

1939 halottak napján

Ti a földön kétségek és bizonytalanságok közt, félig reménykedve, félig pedig lemondással, bizonytalansággal, és keserűséggel eltelve tekintetek előre, hogy vajon mit hoz a jövő? Azok pedig, akik a túlsó oldalról tekintenek vissza, sajnálkozva, bánattal és szomorúsággal vegyes érzésekkel tekintenek vissza elhagyott életükre, itt hagyott kedveseikre, mert a legtöbbjük hiányosnak érzi azt, amit itt ezen a földön végzett, még akkor is, ha a legjobb akarattal, a legjobb meggyőződése szerint végezte. Most látja azokat a hézagokat és hiányokat, amelyeket be kellett volna töltenie, hogy jelenlegi élete biztonságosabb, nyugodtabb és kielégítőbb legyen. Ha megmérnétek ezeket az érzéseket, akkor látnátok, hogy az ő érzéseik több sajnálatot és szomorúságot rejtenek magukban, amikor földi életükre visszatekintenek, mint amennyi reménységet; ti tápláltok most a testi életben. És mert ők ilyen fájdalmas tapasztalatokra tekintenek vissza, azért minden akaratukkal és erejükkel igyekeznének nektek segíteni. Imádkoznak értetek, és kérik az Urat, vajha adná meg nekik a lehetőséget, hogy titeket idejében figyelmeztethessenek, hogy elvégezhessétek feladataitokat, s elhagyván hibáitokat, biztosabb, jobb és nyugodtabb életet teremthessetek magatoknak. Hogy amikor majd a két lét össze-

olvad, s ti velük ismét találkoztok, akkor majd ők is biztonságosabban hagyhassák el rögzített életüket, s vethessék bele magukat a hullámzó életforgatagba, és majd az ő lelkük is biztonságban érezhesse magát, amikor ti innen túlról, a láthatatlan világból igazgatjátok a lelkük érzésein keresztül a sorsukat. Nem egészen céltalanul, hanem bizonyos reménységgel közelednek tehát hozzátok, és igyekeznek az életetekbe benyomulni jó gondolataikkal és érzéseikkel, — de esetleg ennek az ellenkezőjével is.

Kedves testvéreim! Tiétek az élet, a választási lehetőség, a jövő, amelyben a magatok életét és a hozzátok tartozók életét is munkálhatjátok. Hogy ezt megtehessétek, tanulnotok kell; meg kell ismernetek azokat az igazságokat, azokat a törvényeket, amelyeken nemcsak a mulandó, hanem az örökkévaló élet is felépül. Ezeknek a törvényeknek ismeretében ebben a zűrzavaros összevisszaságban is megtalálhatjátok azokat a mennyei valóságokat, amelyekből majd felépíthetitek azt a várat, amely minden ostromnak ellenáll. Abban azután erősödhettek, és amikor megerősödtetek, olyan pozíciót tölthettek be, amelyben világító útbaigazítói lehettek azoknak a bizonytalanságban tévelygő lelkeknek, akik a lelkük megjavulását keresik. Először azonban nektek magatoknak is tanulnotok kell. Nem szabad kapkodnotok, mert ha valamit nem jól tudtok, akkor minden építkezésetek romba dől, és maga alá temeti a hiteteket. Tanuljatok tehát, és munkálkodjatok is a szerint, amit tanultatok, hogy a ti életetek, munkátok, szenvedésetek, reménységetek ne legyen hiábavaló, hanem igaz valóság, hogy a ti világosságotok révén mások is megnyugvást nyerhessenek.

Senki sem élhet ugyanis önmagának. Minden emberléleknek kötelessége az összesség céljait maga előtt látni, és azt munkálni, az egész emberiség terhéből egy részt hordozni, az egész emberiség munkájából kivenni a maga részét, és azt hiánytalanul elvégezni, mert máskülönben hiába élt, hiába szenvedett, újra csak fel kell vennie a nehéz köntöst, a búvárruhát,

és alá kell szállnia a mélybe, a megpróbáltatások világába, még akkor is, ha számottevő eredményeket nevezhet magáéinak. Senkinek sem szabad elbizakodnia. Senki sem mondhatja, hogy: „Én már mindent elvégeztem, nekem nincs semmi leszámolni-, elvégeznivalóm, én mindenkitől elszakadhatok és kereshetem a magam lelkének boldogulását és pihenését". Nem, testvéreim; ha ez így lehetne, akkor mi nem szólnánk hozzátok, nem éreznénk a lelkünkben azt a kötelességet, hogy nektek az Úr igazságáról beszéljünk, azokról a törvényekről, amelyeknek betűi kitörlődtek a lelketekből, amelyeket már elfeledtetek, vagy még meg sem tanultatok. Ez az eggyé tevő szeretet, ez a közös érdek, Istennek ez az elgondolása azonban olyan törvényt szőtt minden lélek körül, amely nem hagyja békén addig, amíg minden egyes lélekben az Isten arca fel nem ragyog, és át nem sugározza a sötétséget. Mindezt azért mondom el nektek, mert nem akarom, hogy értelmetlenül álljatok itt, amikor majd bekövetkezik az idő, hogy kivétel nélkül mindnyájan megpróbáltatás elé kerültök. Nem akarom, hogy a bizonytalanságba tekintgessetek, és olyan igazságokat keressetek, amelyek a ti földi énetek szerint, a ti elgondolásotok szerint tartalmaznak ugyan némi valóságot, de nem vezethetnek benneteket arra az útra, amelyet az Úr kíván meg tőletek. Nem akarom, hogy akadjon köztetek olyan hitvány mag, amely kihullik a nagy rosta lyukán. Ha ugyanis olyan hitvány mag lesz köztetek, aki az ellentét igazságát fogadja el helyesnek, jónak és igaznak, annak ugyan kár volt a szellemvilággal kapcsolatot keresnie, a láthatatlan világ felé tekintgetnie, mert az magának máris csak csalódást és fájdalmat szerzett, az a kívül valókhoz csatlakozott, mert *annak számára a spiritizmus fekete mágiát jelent.* Én azért szólok hozzátok, ameddig még itt az idő, hogy titeket a helyes útra vezetve, mindarra elkészíthessem a lelketeket, amire szükségetek van, hogy ne álljatok itt tétova tekintettel kapkodva, hanem a lelketekben elrejtett Isten igéje

által mindegyikőtök külön-külön összekapcsolódást nyerhessen az örökkévalóság Urával.

Azért szólok hozzátok, hogy kinek-kinek a maga értelme és érdeme szerint megnyílhassék az a titkos ajtó, amelyen keresztül Isten minden lélekhez külön szól, és mindegyiket magához vonzza, magához láncolja elválaszthatatlanul, hogy abban a környezetben, amelyhez tartoztok és tartoztatok, amelyhez titeket a sorsotok fűz Isten akaratából, mindegyikőtök megállhassa a helyét, és elvégezhesse a maga munkáját azokkal szemben, akik rábízattak. *Nem minden lélekhez szól ugyanis az Úr.* Hiszen még sokan vannak, akik süketek és vakok, akik még begyepesedett oltárt hordoznak a lelkükben, akiknek a lelkében még nem gyúltak ki az áldozati tüzek. Ezek még hátra vannak, ezeknek az ideje még nem jött el. A tiétek azonban már eljött. Titeket már szólított az Úr azon a titkos hangon keresztül, amelynek visszhangját ereztétek a lelketekben, és éppen ezért kerestétek a láthatatlan világgal való összekapcsolódást, azért kerestétek azokat az igazságokat, amelyeken keresztül — úgy hiszitek és remélitek — a lelketek megtalálja azt a bizonyosságot, amelyre vágyott, amelyért küzdött, amelyért beláthatatlanul hosszú időn át szenvedett. Nem akarnám, hogy közületek, akik ezt a visszhangot a lelketekben meghallottátok, egy is elvesszen, azért fel akarom gyújtani mindegyikőtök lelkében az áldozati oltár tüzét. Nemcsak a hitről beszélek most már, amelyet minden körülmények közt meg kell őriznetek, hanem szükségesnek tartom, hogy a szívetekben az áldozati oltár tüzét is meggyújtsam. Szükség van ugyanis rá, és szükség lesz rá.

Akinek a lelkében nem gyúlnak ki ezek a tüzek, azok nem fogják megtalálni azt a világosságot, amely felé sietniük kell, mert *az idő rövid.* ***Nem állnak előttetek hosszú évszázadok, vagy éppen évezredek, hogy kicsiny és nagy hibáitokból, tökéletlenségeitekből lassan-lassan, az ütközések folytán, a tapasztalatokon okulva gyógyulhassatok meg,*** **hanem előtte-**

tek van az Isten kegyelme, hogy abba fogódzva még ma megtérjetek az igaz Istenhez. A kegyelem Istenéhez, és az ő szavat hallgassátok, az ő igéjét véssétek a lelketekbe, és a szerint cselekedjetek, s minden mozdulatotokkal annak akaratát vigyétek véghez, aki titeket ezen a titkos hangon keresztül az idők végtelensége óta hívott. Most ugyanis már nincs idő várni; a könnyű és hitvány gabonaszemek lehullanak az ocsú közé, és az ocsút eltávolítják, amikor az igazakat fölemelik a kegyelem világaiba. *Akik a szellemvilág ajtaján bebocsátást kértek, és akiknek az ajtó megnyílt, és csak egyetlenegy bizonyosság alakult is ki a lelkükben, csak egyetlenegy meggyőződés hullott alá nekik ajándékkép Istentől: azok érezzék meg, hogy az Isten hívta őket. Az Isten meg akarja őket menteni, s Ő nyújtotta ki értük segítő kezét, hogy kiemelje őket a világégés lángjaiból, és biztonságba helyezze őket azok közé, akiket már megmentett. Nem olyan kis dolog tehát az, hogy ti magatokat spiritistáknak nevezitek.* Ezzel nagy felelősség is jár, amelynek meg kell felelnetek földi életetekben, mert ha meg nem feleltek, kihullotok a nagy rostának azokon a lyukain, ahol az ocsú kihullik. Ha pedig kihullottatok, akkor hiába a sírás, a jajgatás: a kívül valókhoz számítotok.

A kívül valók törvénye pedig más, mint azoké, akiket az Úr egybegyűjtött azon a titkos üzeneten keresztül, amelyet a lelketekben éreztek. A kívül valók törvénye kemény törvény, amely mint malomkő zúzza össze a lélek minden hibáját, minden téves igazságát; szomorúsággá és szenvedéssé változtatja minden hiábavaló törekvését, minden gőgjét, minden gyűlöletét, és a szenvedések, a gyötrelmek tengerébe dobja, amelyről az írás szól, hogy ott lesznek fogcsikorgatások és könnyhullatások. Ez a kívülállók törvénye. Az egybegyűjtöttek törvénye pedig a kegyelem, amely kinek-kinek megadja azt a jót, igazat és kívánatosat, s azt a békességes enyhületet, amelyet neki Isten ingyen ajándékoz. Nem azért, mert megérdemelte, nem azért, mert erényei vannak, hanem egyedül azért, mert

Isten előtt alázatosan meghajolva hozzá kapcsolódott, s a lelkében elhitte azt, hogy az Isten a szeretet, ennélfogva az Isten szeretete szól hozzá, mert Isten az ő üdvét akarja.

Senki sem hivatkozhat semmiféle érdemekre, egyedül azokra az érdemekre, amelyeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus szerzett a törvény igazságával szemben, **amely törvény az igazság betűjének erejével a halált és a kárhozatot írja elő.** Az igazságnak ez a betűje dolgozik, végzi munkáját a mulandóban és az örökkévalóban. Jaj annak, akit ezzel szemben föl nem emel, akit meg nem tisztít Istennek ez az áldozatos szeretete és kegyelme! **Nincs ugyanis a földön senki, akinek az igazság törvénye felmentő ítéletet adhatna, mert nincs ember hiba és bűn nélkül.** Ha pedig az ember lelki természetébe ez a törvény van beleírva, ha nem bűn nélkül való, megállhat-e ezzel a törvénnyel szemben? Kinek van joga valamit is kérni, vagy éppen követelni? A bűn büntetése a halál, a halál pedig a megsemmisülés. Ha tehát valaki bűnt cselekszik, a halált erősíti, a halál törvényét hozza létre a saját testében és lelkében. A földi, mulandó élet a halál és az élet keveréke, mert a test már a születéssel halálra van ítélve, és nincs senki, aki ezt elkerülhetné; a lélek pedig a halál nyomorúságában sínylődik, az életnek mind kevesebb és kevesebb lehetősége marad nyitva számára. *Minél inkább alásüllyed a tévelygésbe, a bűnbe, annál erősebb benne a halál törvénye.* Nincs tehát senki, aki a maga erejével, akaratával kiemelkedhetnék a halál törvényéből, mivel a halál benne van, mint az életnek utánanyúló árnyéka, amelyet el nem hagyhat, amely elől el nem menekülhet. Minden embernek meg kell halnia, mivel *a halál az igazság törvényének az a munkása,* amely minden körülmények közt érvényt szerez az igazság erejének.

Mire lehet tehát reménysége az embernek, ha ennyire kevés benne a jó, és olyan sok a rossz? Hiszen tökéletlensége folytán nem is tudja megítélni, annál kevésbé elválasztani magában a jót a rossztól, mert sokszor éppen a rosszat követi jó

gyanánt, máskor meg fél a jótól, mert testi értelmén keresztül azt hiszi, hogy az a rossz. Nagyon mélyreható szálak ezek, amelyek belenyúlnak a láthatatlan élet törvényébe, és onnan emelkednek ki a felszínre, a fizikai élet világába, és itt élnek, tündökölnek, virágzanak, ragyognak a napsütésben. Itt Isten kegyelmének napja, a világosság beragyogja a halál törvényét, a halál világait. És a tévelygő, bűnös lélek egy pillanatra az élet királyának érzi magát; hatalmasnak, nagynak érzi magát a jelenben, mert elfelejti, hogy a törvénynek csak egyetlen szellőcskéje legyintse is meg az életét, letörve ismét alá kell hullania a halál mozdulatlanságába, merevségébe és tétlenségébe. És az ember mégis elhiszi, hogy ő maga alakítja az életét, irányítja a sorsát. **Nemzetek, népek beleesnek ebbe a tévedésbe, és azt hiszik, hogy győzelemre vihetik hibás, tévelygő elgondolásukat, és megörökíthetik fajuknak, eleve halálra előhívott maradékaiknak érvényesülését, mert egy pillanatra a kegyelem napja rájuk ragyogott**. A tudós, aki sok emberöltőn keresztül szerzett, tapasztatotokon elindulva nagy eredményekre, nagy felfedezésekre ébred rá, elhiszi magáról, hogy ő valami nagyot, maradandót, valami örökkévalót talált fel, mert eredményt ért el. Büszkén halhatatlannak képzeli magát, és istenként érzi tudományának hatalmát ragyogni a többi ember felett. **A hadvezér, aki országokat tipor le**, seregeket küld a biztos halálba, és meghódítja országok népét, nagynak, hatalmasnak érzi magát, eltelik a saját dicsőségével, mert elgondolása szerint emberfeletti nagyot végzett.

Világokat építenek, és világokat döntenek romba, emberi reménységeket semmisítenek meg. Emberi szívek szeretetét, összetartozását törik szét, és dúlják föl az emberek nagyot akarásukkal, **mert elfelejtik, hogy az igazságnak egyetlen szellőcskéje legyintse is meg őket, máris minden dicsőségükkel, hatalmukkal, tudományukkal, elméjüknek ragyogó sugárzásával alázuhannak a mélybe, a halál törvényének sötét és kietlen világába, a halál mozdulatlanságába.** Ha az

emberek hinnének, ha az emberek lelkében ki volna alakulva Isten képe, akkor minden cselekedetükkel Isten akaratát vinnék keresztül a mulandóban is, nem pedig a halál törvényét érvényesítenék az élettel szemben. Isten akarata ugyanis az, hogy azok az emberek, akiket a fizikai világba helyezett, itt cselekedjenek lelkük szerint. Az emberek azonban hitetlenek, gőgösek, és nem szégyellik hirdetni azt, hogy Isten nincs, csak az ember agya működik. Ennél fogva az anyagiasság elvét teszik naggyá, hatalmassá, s megfertőzik vele azokat, akik nagyra, szépre, nemesre és igazra volnának hívatva. **És mivel az emberek elfordulnak Istentől, az isteni igazságtól, és az ellentét törvényének dolgoznak, azért az ellentét sorsát öröklik abban a pillanatban, amikor az isteni kegyelem megfosztja őket testüktől, és a halál törvényébe süllyednek alá.**

Embertestvéreim! Egy percig se tévesszen meg benneteket az emberek igazsága! Hirdessenek bármiféle igazságot, ami nem Isten igazsága, nem Isten akarata, ti azokhoz ne csatlakozzatok! Vonjátok ki magatokat a világ tévelygéséből, a világ szerint való igazságokból, s keressétek Isten igazságát, és a szerint éljetek, a szerint cselekedjetek. Ha Isten igazságát keresitek, akkor ez az isteni igazság elvezet titeket Isten kegyelméhez. Isten kegyelme nélkül nincs élet sem a földön, sem pedig a síron túl. Az élet ugyanis, amely az elesettek részére egy pillanatra felragyog, annyit jelenti, mint amikor a tájon végigszáguldó vihar után — amely mindent összetört — megjelenik a szivárvány. Nincs a léleknek hová fordulnia, mert elveszett a lehetőség, hogy a maga vágyát követve valami segítségben részesüljön. *Egyetlen segítség van csak: hogy akadhatnak olyan emberek, akik imádságaikkal előkészítik számára a további utat.* Kérdés azonban, hogy a kegyelem törvénye meddig engedi meg ezt a segítést, mikor telik be az üdvözülendők száma, és mikor záródik be a kapu, amely a két világot, a fény és az árny világát ma még összeköti? **Ma még megcsillanhat ezek előtt az árnyékba zuhant lelkek előtt a remény-**

ség csillaga, talán az Úr megelégeli szenvedéseiket és gyötrelmeiket, amelyeket nem az Isten adott rájuk, mert nem az Isten szenvedteti őket, mivel Isten a szeretet; ezeket a gyötrelmeket ők maguk teremtették, ők maguk táplálták a lelkükben, ők maguk munkálkodtak azon, hogy ezek a szenvedések éljenek.

Hiszen mi volna más a földi életben az a sok szenvedés, csalódás, betegség, mint a bűn, a halál árnyéka, amely kíséri az embert a mulandóság világában, hogy az ember térjen észre, és ébredjen fel azokból a bűnökből, azokból a vágyakból, amelyek a lelkét fűtik, és igyekezzék a tiszta igazságot, a szeretet törvényét megvalósítani, kiépíteni a lelkében, mert ezen van a hangsúly. Igen, az embernek itt a mulandó életben a lelkéből az ellentét természetét minden egyes alkalommal ki kell irtania, meg kell semmisítenie, hogy ez az ellentéttermészet ne uralkodjék felette. Mert amit az ellentéttermészet kisajátított az ember lelkéből, az a rész fájdalmasan hiányzik; és ha mégoly jó és igaz szándékkal és törekvéssel van is telve, de ha megvannak benne a hibák, a bűnök, a rossz elgondolások, vagy mint ti mondjátok, „rossz természete" van, ez útját állja a jó megvalósulásának. Ahol ez a rossz: az önzés, a gyűlölet, a hazugságra, a kétszínűségre való hajlandóság fészkel a lélekben, ott még nem gyökeresedett meg az Isten Szentlelkének igazsága, az a rész még beteg, szenvedést okozó és gyötrelmeket termő talaja a léleknek.

Embertestvérem, a lelkednek ez a része még nem mehet be a mennyek országába, ez a rész még nem az Istené, nem az örökkévalóságé, ez a rész még a halálé. Ez a rész súlyával az igazság serpenyőjét lefelé húzza, így még nem emelkedhetsz fel a békesség, az összhang, a boldogság világába. Ez a részed még gyógyítást, gyógyulást igényel; itt még az igazság törvényének dolga van veled, itt még egy fájdalmas operációra van kilátásod, ez még egy félelmetes része a lelkednek, amellyel még nem vagy tisztában. Testvérem! Isten kegyelme hív, Isten

kegyelme szólít, és bőségesen sugározza alá szeretetének gyógyító erejét, amely romolhatatlan élettel sugározza be a te beteg, bűnös, halált hordozó lelkedet és testedet. Nyisd meg tehát a lelked ajtaját, és hagyd, hogy Isten kegyelmének ereje, a szeretet fénye át- meg átjárja a lelkedet azok által az igazságok által, amelyeket Ő hagyott itt a földi világban megrögzített életével. Ő kimentette a benne hívőket a halál törvényéből. Rajta nem vehetett diadalt a pokol ereje, mert bűn nélkül való volt, és *tiszta mennyei erőket dobott a halál törvényének serpenyőjébe mindnyájunkért. Ő diadalmasan emelkedett föl a halál világából. Milliárd és milliárd életképes, tündöklő mennyei szikrával kereste és keresi a helyet az emberi lelkekben, hogy életre keltse a halálnak szánt, megsemmisülésre ítélt lelki természeteket, hogy kiégesse azokból a bűn csíráját, és megtelítse az élet atomjaival, a mennyei élet önmagát sokszorosan megnagyobbító, végtelenségig terjeszkedő hatalmával.* Mert hiszen ez az élet, amely az isteni eszmékből újrateremti a te lelkedet, nem az az élet, amely elbukott, amely felett a halál uralkodhat, mert *ez isteni élet, amely felett nem vehet diadalt a bűn és a halál.*

Amikor tudomást vesztek ezekről a titkokról, amelyek a bűnbe süllyedt, süket és vak emberlelkek elől el vannak rejtve, **egy szent kötelességetek van önmagatok iránt és azok iránt, akiket szerettek, legyenek azok veletek a mulandóság világában, vagy odaát az árnyak világában. Ez a kötelesség az, hogy átadjátok magatokat ennek az örökkévaló, isteni életnek, amelyet vettetek az Úr Jézus Krisztus által, hogy ez bennetek elhatalmasodhasson, és ebből az elhatalmasodott eszményi életből, amely az igazság és a szeretet, ajándékozhassatok a ti életetek útján mind az élőknek, mind pedig azoknak, akik már elmentek**. Mert ezek vágyó szemekkel tekintenek fel reátok, ezek azt várják tőletek, hogy valami olyat adtok nekik, ami a lelküket megerősítheti és megrögzítheti az igazság világában.

Tárjátok ki tehát a szíveteket az isteni igazság előtt, és figyeljétek azokat a kijelentéseket, amelyekre szükségetek van, nemcsak abban a pillanatban, amikor előttetek beszélünk, hanem az életeteknek minden percében, minden pillanatában, mert a lelketek beteg, bűnös, árnyékos része a halálba vonz és kísértésbe visz titeket, ha nem vagytok elég erősek.

Ezek a kísértések vágyakat hoznak létre, amelyek második természetetekké válva megkövesednek, és utoljára már nem ti magatok vagytok a sorsotoknak irányítói, hanem ez a megkövesedett, megmerevedett ellentéttermészet, amellyel szemben lehetetlen győzelmet aratnotok, mert ez visz, hajt titeket a halál, a megsemmisülés felé. Igyekezzetek magatokat egészen átadni, hogy ne maradjon egyetlen részetek se az ellentété. Igyekezzetek, hogy a jó elterjedjen bennetek, hogy amint életutatokon elvonultok, fénylő, ragyogó sávot hagyjatok magatok után. Így az emléketekkel utat vágtok az utánatok következőknek, akik talán éppen azok lesznek, akik most körülrajzanak titeket, akik most vágyakozó és irigykedő tekintettel kísérik végig elvonulásotokat a mulandó világban. Ha ugyanis ti így vonultok el a mulandó élet útján, hogy fényes sávokat hagytok magatok után a cselekedeteitekkel, beszédeitekkel, gondolataitokkal, érzéseitekkel, akkor a jövőtök bizonyosságban gyökerezik, abban a bizonyosságban, amelyet itt a mulandóban valósággá tettetek. Ha így cselekedtek, akkor megküzdöttétek a magatok harcát az ellentét csábításaival, és hordoztátok a magatok terhét, amelyet az emberré levés törvénye rátok rótt; küzdöttetek a sötétséggel, és kivédtétek azokat a bántó következményeket, amelyekkel a magatok életét is keserűvé és eredménytelenné tettétek volna, és az utánatok következő nemzedék átkát, neheztelését vontátok volna magatokra. Ha pedig az ellentét jármában nyögtök, akkor elvonulásotok útján sötét árnyékok, az emlékezések pókhálója keletkezik, amelyen keresztül sem ti, sem mások nem találják meg az igazság útját.

Kedves testvéreim! Fogadjátok ezt, mint figyelmez-

tetést, mint irányítást az örökkévalóság felé. Ha ezen az úton haladtok, látni fogjátok Azt, aki előttetek ment, aki megharcolta az ő harcát, és mindent elvégzett, amit Isten el akart végeztetni lesüllyedt, de szeretett gyermekeiért. Megyünk, haladunk; ti kövessetek bennünket az Úr Jézus nevében, hogy dicsőséget szerezzetek az ő nevének a mulandó világban és az örökkévalóságban!

Korrajz Krisztus Urunk kereszthalálának idejéből[1]*.(**)

Amikor a zsidók a Pászka ünnep estéjét tartották, azaz azt az ünnepet, amikor ők a kovásztalan kenyérrel kezdenek enni, akkor volt az utolsó vacsora. Utána következett a pénteki nap, s ennek estéjén, napnyugta előtt történt az a csodálatos földindulás. Ez volt a szombat előestéje, azaz annak a nagy ünnepnek az estéje, amikor a keserű füvekkel esznek az Egyiptomból való szabadulás emlékére; ez tehát még tulajdonképpen nem ünnep, csak az ünnep előestéje. Úgy gondolják az emberek, hogy azon az éjszakán, amikor Jézust elfogták, a templomi törvényházban tartózkodott a főpap. Így is volt, tekintettel az ünnepekre és a római hatalomnak minduntalan való izgágáskodására. Mert nem mindig voltak biztonságban a zsidók sem a rómaiaktól való féltükben, mert nagy elnyomatás alatt voltak, és még a törvényhozók is minduntalan ki voltak téve zaklatásnak. Különben is azidőtájt olyan csendes, forradalomra való előkészítés lappangott a levegőben; mind a zsidók, mind a rómaiak fel voltak készülve, mert nem tudták, hogy mikor, melyik pillanatban törhet ki a forradalom. Éppen ennek a hangulatnak felhasználásával tudták a vezető zsidók a népet Krisztus ellen fellázítani, mert a felizgatott kedélyek jobban hajlanak egyik igazságtól a másik felé, amelyet előttük jónak tüntetnek

[1] *) Ez a rövid vázlat, mint előszó szolgál a következő, igen nagy horderejű közleményhez.

föl. Mert akkor nem úgy volt, mint ma, hogy olvasnak az emberek, akkor csak a szóból értesültek. Különben ma is úgy van, hogy az emberek nagyobb fontosságot tulajdonítanak annak, amit suttogva beszélnek, mint amit nyíltan hirdetnek.

Keleten élő emberek sajátsága, hogy amint összeverődnek és csoportokban egymással beszélgetnek, a leglehetetlenebb híreket is valóságnak fogadja el a felizgatott tömeg. Olyan alkalomkor, mint amilyen a Pászka-ünnep volt, amikor különböző helyekről összecsődült embercsoportok érintkeztek egymással, az egyik ezt, a másik azt hallotta és továbbította, még inkább fel voltak izgatva, s ennél fogva a rómaiak is, meg a zsidók is készen állottak minden eshetőségre. Ez már olyan hangulat volt, amelynek be kellett következnie, amely elősegítette azt, hogy a nagy tragédia bekövetkezhessék[2]*. A hírek akkor este már szájról-szájra, csoportról csoportra jártak. Az emberek érezték, hogy valami van a levegőben, és mivel olyan nagyon sok ember összejött, úgy érezte a tömeg, hogy valaminek történnie kell. Sokan azt tartották, hogy forradalom, mert ha nem azt tartották volna, és a rómaiak nem lettek volna úgy felkészülve, akkor ráhagytak volna mindent teljesen a zsidókra. De éppen, mert ilyen forradalmi hangulat volt a levegőben, s mivel a rómaiak tartották fenn a rendet, és mindent ők intéztek, azért az ő tudtuk és beleegyezésük nélkül a zsidóknak

---

[2]* A tömegeket a sátán mindig könnyebben befolyásolja. Azért én mindig óvom Krisztus követőit, hogy a tömegmozgalmakban ne vegyenek részt, mert a tömeg hangulata mindig végzetes szokott lenni. Aki valamennyire is egyéniség, az maradjon hű az ő egyéni nézeteihez, és ne adjon rá módot és alkalmat, hogy a tömeg őt magával ragadhassa. Mert a tömegben nagyon sok az üres lelkű ember, aki csak a pillanat szenzációjára éhes, és a tömeg hangulata az ő hangulatát is előre vagy hátra lendíti. Azért én óvlak benneteket mindig a momentán keletkezett hangulatból származó cselekedetektől. Amit meggondolva, helyesen, jól és figyelmesen előkészítettetek, azt cselekedjétek; vagyis azt, amit nyugodt pillanatotokban, nem pedig azt, amit izgatott hangulatban találtok jónak.

még csak moccanniuk sem volt szabad. A rómaiak igyekeztek a zsidó főemberek barátságát és bizalmát megnyerni, a zsidó főemberek pedig a rómaiak kegyét, mert mindkét félnek érdekében állott, hogy a békesség fennmaradjon. A nép annyira fel volt izgatva ebben az időben, hogy mindenre el volt határozva, mert azt tartották, hogy Krisztus csodatévő erejével a római birodalmat is megsemmisítheti, és felszabadíthatja a zsidókat. **És ha Krisztus az ő kijelentéseiben a farizeusok és törvényhozók ellen nem beszélt volna, és ha ezek lelkében nem engedett volna tápot annak a következtetésnek, hogy ő a szegények igazságát előbbre valónak tartja a hatalmasok és gazdagok igazságánál, akkor maguk a törvénytudók és törvényhozók segítették volna elő, hogy Ő csakugyan királlyá lehessen, mert a nép akarta Őt.** Mondom, a hangulat nagyon izgatott volt, a kirobbanáshoz egészen közel. Nem volt más választás, mint Krisztusnak vagy feláldoznia magát, vagy pedig egy óriási vérengzésbe fulladt volna az egész mozgalom. *Az út már tökéletesen el volt zárva, hogy az Úr tovább is a földön lehessen, mert vagy a legmagasabb polcra kellett volna jutnia, vagy pedig meg kellett halnia.*[3]

És nem volt ember az ő hívei közül, aki ne remélte volna a legjobbat, mert szédítő volt az emelkedés, hogy azután a legmélyebbre hulljon alá. Azért senkinek sem szabad a földi hangulatnak és a földi dicsőségnek semmiféle értéket tulajdonítania, aki Krisztust követni akarja. S aki igazán megérti Krisztust, az sohasem használja fel az átlagból való kiemelkedését a saját személyének fölemelésére, hanem inkább feláldozza magát a mások javára, mert szolgálni csak áldozattal lehet.

---

[3] Ezeket én mint emberi lehetőségeket mondom el úgy, amint az akkori kor embere fogta volna fel a dolgokat. Az istent igazság és bölcsesség szempontjából azonban más világosság tárul fel a lélek szemei előtt. Én csak a kor földi emberének a nézetét adtam elő.

Krisztus második eljövetelére. (**)

Megpróbáltatásul vagyunk a földön. — Az önmegváltás meddő erőfeszítés. — Az Édenből kiutasított szellemek sorsa. — A halál műhelyében minden elemeire bomlik. — A megpróbáltatások célja. — Ha a karma elmélete elegendő lenne, nem lett volna szükség Krisztus áldozatára. — A karma nagyon alacsonyrendű út. — Mikor nyílik fel a lélek benső titkos ajtaja? — Az emberiség mindenkori vezetői. — Krisztus előképei. — Párhuzam a krisztusi idők és a mai korszellem között. — A próbák arra valók, hogy belőlük bölcsességet merítsünk. — Akiknek már vannak lelki értékeik, azoknak ezeket az összesség érdekeinek szolgálatába kell állítaniuk. — A békén tűrt bántalmak hozzák meg a léleknek a kötöttségekből való felszabadulását. — Hogyan válunk Isten munkásaivá? — Az emberiség fáklya vivői. — Az Úr második eljövetelének állapota. — „Jaj azokban az időkben a terhes és szoptatós asszonyoknak!" — Hálaadás a megpróbáltatásokért.

Megpróbáltatásul vagytok a földre küldve, **azokért a megpróbáltatásokért, amelyek a lelketekből kiváltják, kiolvasztják az igaz mennyei értékeket, és elválasztják az énetekben a salaktól**, mert az Isten igazsága azokat az értékeket nem akarja veletek és a salakkal együtt a mélységbe, a megsemmisülésbe taszítani. Azért vagytok itt, ebben a látszatvilágban, látszatéletben, hogy egy rövid szerepben, amelyet számotokra a végzet és a sorsotok kiszabott, a ti megszerzett hitetekkel Isten kegyelmébe kapaszkodva megharcolhassátok a harcot azzal a semmit érő hiábavalósággal, amelyet ti magatok együttvéve és külön-külön összesűrítettetek, erővé és hatalommá tettetek. Igen, ezt az erőt és hatalmat ti adtátok bele, mivel a tekinteteteket elfordítottátok a fénytől, és a sötétség felé fordulva eltévesztettétek az irányt, amely felé haladnotok kellett volna, és eltévesztettétek a munkát, amelyet el kellett volna végeznetek. A semminek, az értéktelennek értéket tulajdonítottatok, és a lelketek erőit beleolvasztottátok, beledolgoztátok ebbe az értéktelen semmibe, amely hovatovább uralkodóvá vált felettetek, és körülöttetek vastag, kemény, durva szövésű természetet alkotott, amely kegyetlenül kerget benneteket az élet jobb és igazabb valóságának keresésére.

Bárhogyan akartok is elszabadulni ettől a végzettől, nem szabadulhattok el, mert ezekbe az erőrétegekbe bele vagytok tapadva a vágyaitokkal, érzéseitekkel, helytelen elgondolásaitokkal, képzelt igazságaitokkal. És amikor minden erőtöket összeszeditek, hogy belőlük kiemelkedhessetek, úgy jártok, mint az iszapba süllyedt ember, aki amikor az egyik lábával annyira-amennyire kiszabadíthatta magát, a mozgásával a másik lábával ugyanannyit süllyed lefelé, mert ameddig az egyik lábát felemeli, addig az egész teher a másik lábára nehezedik. Ti is így vergődtök többé kevésbé tehetetlenül a bűn iszapjában, és ha ti a magatok akaratával, a magatok igazságával és a magatok erőfeszítéseivel akartok belőle kiszabadulni, csak újabb tévedések áldozataivá váltok. ***Mindez azért van, mert önmagatokénak hiszitek magatokat,*** **az önmagatok elgondolt, kialakított céljait kergetitek, keresitek, hogy azt megközelíthessétek, elérhessétek.** Istentől való elszakadásotok, engedetlenségetek teremtette meg ezt a téves elgondolást: az önmagatok túlértékelését, az önmagatok akaratának érvényesítési vágyát, az uralkodni vágyást, a magatok igazsága mellett való makacs kitartást. Az önmagatokban való nagy bizakodást az Istentől való elfordulással, a bukással formálta ki, és keményítette meg az élet bennetek és azokban, akik és amik környeznek titeket, amit ti világnak, életnek neveztek.

Mert ameddig a lélek az Istennel össze van kapcsolódva, ameddig érzi az ő Istentől való függőségét, addig van hová feltekintenie, addig van honnan valami várnivalója, van nemes célja, ahová törekszik, van előtte egy jövő, amelybe bele akarja magát élni. Ez a jövő onnan sugárzik le reá fentről, az eddig meg nem ismerttől, aki tudja, hogy kiszámíthatatlan eshetőségek áradhatnak feléje; mert azt is tudja, hogy mindent Ő rendez felette és körülötte, s Őbenne bízva bátran kinyújthatja a kezét, mivel tudja, hogy nem sebzi meg a tövis. Ha őreá tekint fel, bátran léphet előre, mert tudja, hogy nem sebzi meg lábait a hegyes kő, és nem zuhan a mélybe, mert az onnan felülről le-

sugárzó világosság fényesen megvilágítja az utat. Ameddig ez az Istenhez való kapcsolódás meg nem szakadt a Teremtő és a teremtett szellem között, addig egyenes utat és akadályoktól mentes fejlődési lehetőséget biztosított számára, mert mindent megkapott, amire a fejlődéséhez, a lelki megelégedéséhez és boldogságához szüksége volt.

Azonban mikor a tekintetét levette Istenről, és az önmaga erejében, az önmaga fényében és világosságában kezdte felismerni az Isten képére és hasonlatosságára teremtett szellemet, könnyen elhitte magáról, hogy ő is hasonló a Teremtőhöz, benne is hasonló lehetőségek szunnyadnak, csak az ő elgondolását, az ő igazságát, az ő eddig megismert jó és igaz gondolatait és terveit kell kisugároznia a mindenségre, és ő is hasonló hatalmassággá nőheti ki magát. A megtévedt lélek minden állomáson ugyanezzel a tévedéssel süllyed és bukik**. Nézzetek körül a földi világban, nem a magát hatalmasságnak és Istennek képzelő lelkek csoportja teremti-e meg a gyötrődéseket, a szenvedéseket, a halált, a nyomorúságot, a kétségbeesést, a reménytelenséget?** *Az emberszellem nagyot akarása, hibás, fejletlen, bukott lelkének a világba való kisugárzása az, ami gyötrelmes eredményeket teremt a természet világában.* Ezeket az eredményeket valósítja meg a természet is azokban az erőkben, amelyek mintegy kézhez adják az ilyen léleknek azokat az eszközöket és lehetőségeket, amelyek bent a természet láthatatlan rétegeiben latens pihenve várják a feltámadásukat, amely rossz a régen itt járt, itt régen áthaladt szellemek itt maradt elvei, elgondolásai szerint rétegeződött és sűrűsödött meg. *Az embernek, e késő korban megjelenő szellemnek nagyon kevés fáradságába kerül, hogy ezeket felszínre hozza, mert hiszen az ő lelkében is ugyanazok az érzések, gondolatok, törekvések és vágyak keresik-kutatják a lehetőségeket, hogy kiéléshez, megvalósuláshoz juthassanak.*

Emberöltőkön keresztül rakják le sorban az emberek az ő hibáikat, gyarlóságaikat, gonoszságaikat, hamisságaikat,

önzéseiket, gőgjüket, gyűlölködő és gonosz szándékaikat, amelyeket a századok dajkálnak és megnövesztenek, amíg megérnek és kiteljesülhetnek, megvalósulhatnak. *Nincs segítség, nincs lehetőség, hogy az emberiség ezekből kiemelkedhessek! Hiszen az ember a maga természetéből képtelen kiemelkedni; csak egy magasabb hatalom, egy tisztább erő képes felbontani azokat a megsűrűsödött lelki anyagokat, amelyek a szellemcsoportokat körülveszik, és fogva tartják.* Amikor az Édenkertből Isten törvénye kiutasította a bukott szellemeket, és becsukódott mögöttük a kapu, akkor elvesztették azokat a lehetőségeket, amelyekről azt hitték, hogy azok az ő sajátjaik, azok az ő lényegük járulékai, és látták az előttük elterülő sikertelenségekkel való küzdést, látták a jövőt, amely sok gyötrődéssel, szenvedéssel és hiábavaló fáradozásokkal volt telve. De képtelenek újra megtalálni a lehetőséget, hogy az igazság kapujának zárját felnyithassák, hogy ismét megtalálhassák az ott élvezett boldogságot és megelégedést. És akkor kétségbeesve tekintettek szét a saját, világukban, azaz a saját lelkükben, — mert hiszen nem idegen világba estek, csak az ő saját lelki világukba, az ő saját lelki törvényükbe, amelyet előttük az Igazság megmutatott.

Ez az a világ, amelyben ti is éltek, ez a világ: a megpróbáltatások, a próbálkozások világa. **Minden megtévedt, bűnbeesett szellemnek ezeken a világokon kell megismernie az igazságot** ***azokon az igazságtalanságokon keresztül, amelyeket ő szerzett, amelyeket ő teremtett,*** **amelyeket ő hívott életre a halálból.** Mert hiszen Isten világában, Isten ragyogó körzetében nincs helye a boldogtalanságnak, nincs helye a hazugságnak, nincs helye a csalódásnak, a szenvedésnek, a fájdalomnak. Isten közelében megelégedettség, boldogság, békesség honol, az tart fenn törvényt. Ott nincs éjszaka, ott örök világosság fénylik, ott nincs halál, csak az életnek folyton-folyvást való megnagyobbodása és kiterjedése. Istent elveszítve a szellemek megismerték a halált, megismerték a megsemmisülést,

az élet elszakadását, a munkának, az eredménynek a megsemmisülését. **Szükséges ez, hogy az ember megismerje, hogy amit dolgozik, amin munkálkodik, amiért fárad, amiért gyötrődik, amiért hiábavaló erőpazarlást visz véghez, az mind megsemmisülésnek van alávetve**. Az mind az átalakulás törvényének tartozik engedelmeskedni, mindannak alá kell merülnie a halál sötétjébe, hogy amikor átalakulva és ismét erővé csoportosítva az élet újra munkába szólítja, ugyanezek az erők ismét lehetőséget nyújthassanak a jónak, az igaznak megtestesülésére, megvalósítására.

Nem tudom, megértitek-e ezt az én fejtegetésemet, azért még közelebbről megvilágítom. **Minden felmorzsolódik a természet világában. Elemeire bomlik a leggyönyörűbb emberi test is, amelyet a lélek formált magának. A halál felbontja, megsemmisíti a jót és a rosszat egyaránt; *csak az marad meg, ami Isten törvényének pecsétjével ellátva tovább mehet a fejlődés, a tökéletesedés útján.*** Tehát az embernek kötelessége itt ezen a földön olyat alkotni, olyat létrehozni, amivel a maga életét is biztosíthatja, s ami az Isten törvényének pecsétjével továbbmegy, ami tehát a halál megsemmisítő törvényének nincs alávetve. Az emberek cselekedetei értékben túlélik létrehozóikat, akár jók, akár rosszak azok. Mielőtt minden jó ki nem vonult belőlük, mielőtt minden örök értékű ki nem olvadt az általuk létrehozott tökéletlen formákból és megteremtett rétegekből, addig sem az a szellem nem mehet feljebb, aki ezeket létrehozta, sem pedig az az erő, amely bele van dolgozva, nem juthat egy lépéssel sem feljebb. Csak abban a fokozatban maradhat, amelybe az igazság törvénye elrétegezte, és abban a formában, amelyet a szellemi én elgondolása, a szellemi én sugárzása megalkotott. De vajon a megtévedt ember tud-e, képes-e az életében olyan maradandó értékű alkotást létrehozni, amely Isten törvényének vizsgálatát kiállja? Bizonnyal nem, mert az ember a maga tökéletlenségében minden

érzésével, minden gondolatával és akaratával csak tökéletlent alkot.

Isten azonban megszánta megtévedt szellemgyermekeit, és ígéretet tett, hogy nem hagyja a tévelygések e sivár világában azokat, akik ismét megkeresik a vele való kapcsolatot. Hanem kiemeli őket ezekből a nehéz szenvedésekkel megterhelt állapotokból, hogy valakik hisznek, el ne vesszenek, hanem vele újra összekapcsolódva, az igazság útján haladva, fejlődésüket befejezhessék azokban a kegyelem-teremtette világokban és állapotokban, amelyeket engedelmességükért nyit meg előttük az igazság törvénye. Nem érdem szerint! Nem azokért az alkotásokért és cselekedetekért, amelyeket az emberi lélek itt ezen a földön, vagy más világokon, vagy akár a szellemi állapotokban véghezvihet. Mert hiszen itt minden csak megpróbáltatás; itt minden csak egyetlen célt szolgál: azt, hogy az emberi lélekből az ütközések által, fájdalmak, szomorúságok, csalódások és igazságtalanságok által megkeményedett bűn réteget meglazítsa, hogy a lélek isteni természete egy-egy villanásra feleszméljen, és benne a vágy is felébredjen az igazság, a jó után, azaz Isten után. **A szenvedéseknek, a megpróbáltatásoknak, a céltalan bolyongásoknak, a gyötrelmeknek csak ez a céljuk a földön, nem pedig az, amit a keleti igazságok tévesen az okozati törvényben, a kármában rögzítettek le. Mert ha a karma törvénye egymaga elég erős és hatékony volna arra, hogy az emberi lelket feljebb és feljebb emelje, akkor nem lett volna szükség Krisztus áldozatára, hogy az igazság törvényét kiengesztelje az isteni szeretet.** Ha a karma törvénye elég erős és elég hatékony volna, akkor a földi világ már a boldogság hazája volna, mert akkor minden egyes szenvedéssel, minden egyes csalódással letörlődnék az emberi lélekről a homály, és a szellem fénye világítaná meg az utat előre. Akkor az emberi ész, az emberi értelem a maga fényével és világosságával, nem pedig öldöklő fegyverekkel és erőszakos lehetőségek teremtésével igyekeznék a maga bol-

dogságát megteremteni. Akkor már rég leszűrte volna azt az igazságot, hogy jót kell cselekednie az embernek, az igazságtalanságból, a hazugságból, a tévelygésből, a bűnből meg kell gyógyulnia, mert már eddig régen rájött volna arra az igazságra, hogy minden törekvése, minden igyekvése itt a mulandó világban semmit érő, mert a jó és igaz ismerete és cselekvése nélkül az egész emberiség nem juthat előre egy lépést sem.

A karma nagyon alacsonyrendű út csupán, **amely az ember értelmét elvezeti ugyan azokhoz a kisebb állomásokhoz, amelyeken megismerteti az emberrel a helytelent, a rosszat, s megismerteti a szenvedéseken keresztül az ő helytelen elgondolását; de vajon megmutatja-e, hogy miképp gondolja el az ember, és merre keresse az igazságot**? Erre az ember nem felel, mert nem is tud felelni. Ez egy magasabb világnak, egy magasabb szellemi síknak a tudománya, ahová az ember a maga eszével, értelmével föl nem emelkedhet, csakis azzal az erővel, amelyet sok-sok szenvedésen keresztül szerez a lelkében. Ha azután legyőzte a lelkében a nagy akarást, az önmaga istenítését, amikor már felszabadult az isteni szikra ez alól a nyűg alól, akkor megérzi Isten hatalmasságát. Megérzi, hogy ez a hatalom mindennek Ura és Parancsolója, ez uralkodik felette; és akkor ösztönszerűleg várja a parancsait. Keresi, hogy vajon mit kell cselekednie, hogy ezzel a hatalommal összeköttetésben lehessen, hogy ennek a hatalomnak a jóindulatát maga felé fordíthassa. Amikor eddig eljutott az emberi lélek, akkor kezdi megismerni az alázatosság erényét, és ennek gyakorlásával képes magát összekötni az isteni hatalommal, az isteni szeretettel. És amikor az Isten — aki lépésről-lépésre aggódó figyelemmel és szeretettel követi a fejlődés útján az emberi lelket — az ő határtalan szeretetével és kegyelmével elégnek találja a lélek tévelygését, **amikor eléggé megtörve látja a lélek rétegeiben az ellentétes erőt, akkor felnyitja az értelem belső, titkos világát, és ezen a titkos ajtón keresztül szól a lélekhez.**

Ezt a szót a belső én, a szellemi én megérti, és megismeri Azt, akit keresett, aki után vágyott. Felujjong, mert megérzi, hogy most óriási nagyot, emelkedett, mert felszabadult a rabságból, amely eddig fogva tartotta. *Ennek a felszabadult emberi énnek a hazavezetésére jött hozzánk az Úr Jézus Krisztus.* Ezeknek a szellemeknek hazavezetésére évszázadokon, évezredeken át jöttek hozzánk magas szellemek. Ezek a próféták voltak mindenkor az emberiség vezetői, nem pedig a hadvezérek, akik a test akaratát vitték diadalra. Ezek az isteni fénytől megvilágított lelkek életükkel megvilágították a maguk korát, és mindenkor bizonyságot nyújtottak azoknak a lelkeknek, akik keresték, kutatták az Istennel való kapcsolat lehetőségét. Ezek voltak azok a fáklyavivők, akiket Isten küldött, és akik révén Isten kegyelme és szeretete nemzedékről nemzedékre ébren tartotta a hitet. Ők hirdették, hogy eljön a Szabadító, a Megváltó, aki kivezeti az embereket a tévelygések világából, kivezeti a lelkeket azokból a tarthatatlan állapotokból, amelyek közt élnek. Újra meg újra visszatértek ezek a szellemek a földre. Békességet és nyugalmat nem találhattak, mert a fejlődés zúgó és hullámzó tengere újra meg újra visszahozta őket ide a megpróbáltatások hazájába, hogy megküzdjék a harcot az ellentéttel. Az ellentét ugyanis folyton erősbödött. A próféták előkészítő munkája ellenére a beteljesedés alig néhány embert talált ébren, nagyon kevesen virrasztottak az Istennel kötött szövetség és hit fényénél.

A zsidók Ábrahámon keresztül ígéretet kaptak, és *ez az ígéret az idők végére az alázatosság, az Isten előtt való leborulás megtestesítőjében, a mi Urunknak, Megváltónknak édesanyjában: Máriában teljesedett be.* Az a korszak vele fejeződött be. Mindaz, ami hosszú időkön keresztül mint ígéret, mint az Isten szava élt a hit világában, Máriában nyert befejezést és beteljesedést. Mindezek a kegyelmi tények azonban csak előképei voltak annak a nagynak, annak a kiszélesedett, az egész világra kiárasztott kegyelmi sugárzásnak, amelyet az ígéret

megvalósulása hozott magával. Előképek voltak a próféták, akik Isten ígéretét hordozták a lelkükben; mint világos, fénylő üstökösök jelentek ők meg az égbolton, és tartották fenn a fényt az emberi természet rideg, gyűlölködéstől, önzéstől és gőgtől elsötétedett világában. Ők tartották a világosságot, amíg eljött a fénylő Nap. De mint ahogy az elkövetkező reggelt nem látja az éjszaka, és a sínylődő, haldokló beteg hiába hisz, hiába reménykedik a reggel eljövetelében, ha a halál előbb elszakítja az élete fonalát, mielőtt a reggel beköszönt: úgy azok a lelkek is, akik bár hittek az Isten ígéretének megvalósulásában, mint emberek nem értek annak végére, nem érték meg annak megvalósulását, de annak hitében aludtak el, s ez az ő hitük ragyogó fény maradt itt ezen a földön. Ami érzést, vágyat, gondolatod és reménységet a lelkükből ebbe a fénybe beleolvasztottak, az itt maradt a föld atmoszférájában, és előkészítette azokat a lehetőségeket és eshetőségeket, amelyeknek ideje útban volt. Testvéreim, mindezek csak előképek voltak.

Azután eljött a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Feljött a reggel, feljött a Nap, de amint mondtam, ahogyan a haldokló nem láthatja meg a reggelt, mert elsötétednek a szemei, úgy az a kor sem látta meg a hajnal hasadását. Mert a lelkekben az a hit, az a várakozás még nem ért meg, nem teljesedett ki, nem alakult át fénylő világossággá, mert az anyagban mélyen szunnyadt, az anyag eltemette, *és az a kor, amelyben a mi Urunk meghalt, éppen olyan sötét maradt, mint az azelőtti századok. Csak az a kevés ember ismerte őt fel, akiknek lelkében ez a fény, ez a reménység, ez a hit valóság volt,* akik hitték és várták az Üdvözítő eljövetelét, akik felismerték őt, mert a lelkük megismerte az angyal szavát, s készen álltak arra, hogy messze keleten a csillagok sugárzásából kiolvassák az idők teljességét, s elmenjenek Betlehembe. **Azok, akik abban az időben együtt éltek Máriával és Józseffel, akik várták a beteljesedést, nem is sejtették, hogy micsoda nagy időket élnek! Az idők végét, az ő korszakuk aláhanyatlását élték,**

mert egy más élet, egy más világ, egy más igazság, az Isten közelsége kopogtatott a lelkek ajtaján. Mivel azonban a lelkek nem voltak ébren, nem tudták, hol vannak, s nem tudtak tájékozódni az örökkévalóság végtelenében. Hiába éltek együtt Máriával és Józseffel, hiába váltottak szót velük, a lelkük süket és vak maradt, tájékozatlanul álltak ott, amikor pedig az üdvösség egészen közelről ragyogott rájuk.

Ma is ezt az időt élitek, testvéreim. Mint ahogyan előkép volt az a szellemcsoport, amely Isten ígéretét hordozta a lelkében, úgy ma is élnek emberek, akik készen állnak, akiket a szenvedések és csalódások megtörtek, akiknek nincsenek olyan reményeik és vágyaik, amelyeket a föld a maga változandó szerencséjével betölthetne és kielégíthetne, mert az ő vágyaik és reményeik messze túlszárnyalnak a föld lehetőségein. Ma is élnek olyanok, akik készülnek a Messiás eljövetelére, az Isten igazságának, kegyelmének és szeretetének megvalósulására. *Ma is élnek azonban milliók és milliók, akik még az utolsó pillanatban is a földi értékeket hajszolják, akik a hatalomért küzdenek, akik a test jólétéért eladják az igazságot, akik ma is hagyják bekötni a szemüket az ellentéttől, mert a maguk kicsiny igazságának érvényesüléséért harcolnak. Egy-egy kis érdekért, amely a testi énjüknek kedvez.* Ezek elfelejtik, hogy a lelkük várja a megvalósulást, Isten ígéretének beteljesedését, az Isten Fiának eljövetelét, aki ítéletet és kegyelmet hoz magával. És hosszú időkre, örökkévalóságokra fölemel, vagy lesújt aszerint, ahogyan valakit ez a törvény megmér, és súlyosnak vagy könnyűnek talál.

Testvéreim, ti sem tudjátok, mert ha a testi szemeitekkel néztek, nem láthatjátok, hogy az Isten kegyelme hogyan, miképp keres titeket, hogyan adja a kegyelmet a mindennapi életben, azokban a lehetőségekben, amelyeket megnyit előttetek. Hogy fölébressze a lelketek vágyát és törekvését, amely a mennyeiek felé vonz, és folyton arra sarkal benneteket, hogy keressétek az Isten országát és annak igazságát, keressétek a

tökéletesedést, a javulást, a tisztulást, az eloldózkodást a tévelygések világától és a tévelygések állapotaitól. **Ti is behunyjátok a szemeiteket, mert a ti kicsiny emberi életetek érdekei sokszor előtérbe lépnek, bárha tudjátok, hogy az Úr elhívott benneteket az üdvösségre. Behunyjátok a szemeiteket, bárha tudjátok, hogy nagy feladatok állnak előttetek, amelyeket meg kell oldanotok.** Mert akikre az Úr valamit bízott, azoktól többet vár, azoknak a lelkétől több eredményt kíván, hogy a mértéket megüthessék, hogy betölthessék azt a kívánságot, amelyre a lelkük vállalkozott. Vállalkozott? Igen, mert a lélek önmagától kész ugyan a jóra, de a test erőtlen. Hiszen a lélek vállalkoznék mindenre, amikor a maga világában az igazságok formáját szemléli, és látja, hogy minden, amit megérint, minden, amit lát, minden, amiről tudomást szerez, az igazságnak megtestesült formája, az elgondolásoknak a materializációja abban a világban, amelyben a lélek él a test elmúltával. Akkor azután keserű könnyekkel siratja meg azokat az alkalmakat, azokat a lehetőségeket, amelyeket az Isten adott a sorsába azokban a terhekben, azokban a megpróbáltatásokban, amelyek őt az élet útján körülveszik. Amelyek akadályokat állítanak eléje, hogy azokat mint homályokat a lelki erejével, a szellemi világosságával felbontsa, és megnézze, hogy vajon mit rejtenek magukban, mi az az érték, amelyet belőlük ki kell vonnia és meg kell mentenie, mi az a tanulság, mi az a tapasztalat, amelyet belőlük meg kell szereznie, amellyel a bölcsességét megnövelheti? Erre a bölcsességre szüksége van a léleknek, hogy minden egyes alkalommal, amellyel fejlődése útján találkozik, azokat a kérdéseket, amelyek megoldatlanul állnak előtte, könnyebben tudja megoldani. **Mert ne higgyétek, embertestvéreim, hogy akik az Isten útján haladnak, azoknak már nincs szükségük próbákra, hogy azoknak már nincs szükségük azokra a tudományokra, amelyeket meg kell szerezniük**. Hogy ők csak úgy gondtalanul járhatnak, mint

tétova álomjárók! Nem! Minden alkalmat ki kell használni, minden rejtett kérdést meg kell oldani.

Mert hiszen ha mindezeket a dolgokat nem ismeritek, és nem tudjátok, hogy milyen rétegeket kell még átdolgoznotok, hogy előbbre juthassatok a boldogság útján, a boldogság hazája felé, akkor itt maradtok egyhelyben. És újra meg újra meg kell harcolnotok az erőknek, a homályosságoknak azokkal a tömegeivel, amelyek mindaddig elzárják előttetek az utat, míg mindezeket, meg nem tanuljátok, és az akadályokat fel nem oldhatjátok a magatok világosságával, a magatok bölcsességével, amelyet csakis Isten kegyelmével tudtok magatokévá tenni. Hiszen ha tökéletesek volnátok, akkor nem volna szükség arra, hogy megpróbáltatásokat szenvedjetek. Ha pedig már valamit tudtok, s a szellemetek Isten kegyelméből megvilágosodott, mert sok olyan dolgot megismertetek, amelyekre nektek és az egész emberiségnek szüksége van, akkor ezzel a ti világosságotokkal, ezzel a ti megszerzett bölcsességetekkel munkába kell állnotok. Mert ha nektek több világosságotok, több erőtök van, akkor ti már nem botlatok meg a szalmaszálban is, és akkor már a tudatlanságnak, az önzésnek, a gyűlöletnek, a hazugságnak körülbástyázott várait meg kell ostromolnotok a ti világosságotokkal, a ti erőtökkel, mint kemény faltörő kosokkal. Mindezekkel meg kell támadnotok azokat az akadályokat, amelyek előttetek állnak, hogy átüssétek a tudatlanság falát, s ledöntsétek a gonoszság várát, hogy az Isten igazsága, az Isten világossága rajtatok keresztül behatolhasson azokba a rejtett odúkba és azokba a rejtett fegyvertárakba, amelyeket az ellentét hosszú évmilliókon keresztül képezett és épített ki arra az utolsó küzdelemre, amelyet meg akar vívni az Isten hatalmával és igazságával. Hiszen balgaságában és tévelygésében azt hiszi — pedig ebben a hitében csalódnia kell — hogy diadalmasan megvívhatja a maga harcát, hogy a mulandóság világai az ő uralma alá essenek, és ő uralkodhassék felettük és az itt élő szellemek felett. Pedig ezek a világok és erőrétegek csak a fej-

lődés, a feljebbemelkedés és tisztulás céljából vannak létrehozva, vagyis az erők e világok alakjában materializálódva.

Amikor az Isten Lelke megvilágítja a ti lelketeket, akkor a lelki szemeitek megnyílnak, és sok olyan titkos dologra vetíthetitek ki a ti világosságotokat, amelyek más emberek előtt el vannak rejtve. Ti meglátjátok, megérzitek ezeket, és a ti bölcsességetekkel vagy kikerülhetitek az ütközést, ha gyengék vagytok, hogy le ne győzethessetek az ellentéttől. Vagy pedig megerősödve felveszitek a harcot, és álljátok a törmeléknek reátok zuhanását azokban a vádakban, azokban a gyötrelmekben és szenvedésekben, amelyeket az ellentét nem azért zúdít rátok, mintha megérdemelnétek, mintha rászolgáltatok volna. Hanem azért, mert amint az ő vára összeomlik, a törmelékeknek minden egyes darabja a ti lelketeket sebzi meg még összeomlásában is. Láthatjátok az életben, hogy sokan, akik a legigazabb jót akarják cselekedni, s a legbecsületesebb elgondolással akarják megvalósítani azt az igazságot, amelyet Istentől nyertek, a legalaptalanabb és leggonoszabb vádakkal találják szemben magukat, amelyekre nemcsak hogy rá nem szolgáltak, hanem még a lelkük legelrejtettebb zugában sincsenek meg az arra való gondolatok vagy indíttatások. És az ilyennek mégis meg kell szilárdan állania a gonosz törmelékek reázuhanásában, és a földi emberen keresztül tűrnie kell a léleknek azokat a vádakat és szenvedéseket, amelyekre nem szolgált rá, ha az igaz jót meg akarja valósítani. **Amikor ezeket a vádakat tűri, amikor ezeket a szenvedéseket Istennek ajánlja fel, és a gonosznak nem áll ellene gonosszal, hanem azt a lelkében meggyökeresedett jóval, a jónak áldásával viszonozza, akkor teljesedik be rajta Istennek az a törvénye, amely a földi ember előtt érthetetlen: a léleknek a kötöttségekből való feloldozása és megtisztulása.**

Tehát ezeket a szenvedéseket az Isten kegyelemből adja az ő életébe. Nem büntetésből, nem azért, mintha az Isten elvetette volna őt, hanem mert a lélek az igazságért, a jóért, a mennyei

jóért már áldozatot tudott hozni, meg tudott állni a gonosz pergőtüzében, a gonosz támadásai között, **s nem nyúlt a gonosz fegyvertárához, hogy a gonosszal neki is közössége legyen, hanem a gonoszt jóval viszonozta, hogy a jóval legyen közössége.**

Ti nem tudjátok, hogy ilyenkor a mennyei erőknek milyen hatalmas oldó és bontó vegyészeti munkáját végzitek el. Hogyan semmisítitek meg az ellentét erejét és hatalmát, s hogyan teremtetek ezekből a ti fájdalmaitokból, a ti sebesüléseitekből új lehetőségeket, új világokat, új boldogságra előhívott olyan lelki fénypontokat, amelyekből az Isten áldásának mindmegannyi csatornája nyílik meg. Amelyeken keresztül a menny hatalmas ereje folyhat be az ellentét világába, és új építkezéseket, új elgondolásokat, új valóságokat nyit meg a földi emberek számára. Ebben a tűrésben, ebben a megpróbáltatásban Isten akarata nyer megvalósulást. Isten akarata, amellyel ki akarja terjeszteni a jót, az igazat, az ő áldását mindazokra, akik még nem értik meg őt, akiket még a tévelygések rétegei fogságban tartanak. Ezeken a szenvedéseken keresztül szabadulást nyerhetnek azok, akik még fogva vannak, de szabadulást nyerhet az is, aki ezt a megpróbáltatást végigszenvedte. Szabadulást nyerhet, és uralmat nyerhet azok felett az erők felett, amelyekre ez a mennyei zuhatag oldólag és bontólag rásugárzott. Sőt uralmat nyer azok felett a szellemek felett, akik ebbe a nagy mérkőzésbe az ő hitük és imádságuk által akaratlanul is odavonzattak. Ezek tudniillik hasznos munkásokká fejlődnek, akik az ellentét várfalát tovább bontják azokkal az erőkkel, azokkal a fegyverekkel, amelyekkel rendelkeznek. Továbbviszik az eszmét, a gondolatot, míglen diadalra juttatják itt a földön, a változások és megpróbáltatások e világában. Hiszen így szenvedtették, így sanyargatták a prófétákat és mindazokat, akik Isten világosságától átsugározva hintették tovább Isten eszméjét, a megváltás eszméjét. Így kellett szenvednie a mi Urunknak is az ellentét, a sötétség e világában.

Testvéreim, nem Isten akarata az, hogy az emberek egy vélt igazságért egymást öljék és szenvedtessék, hanem az, hogy mindenki végezze el a maga munkáját ott és úgy, ahogy azt Isten kívánja tőle, ahogy azt Isten törvénye előírja. Mindenki tegye a lelkének megismert igazságát, az életének eredményét arra az áldozati oltárra, amely az áldozattételre mindig készen áll. Az embernek nem szabad úgy gondolkoznia, hogy „úgyis hiába cselekszem a jót, úgysem értik meg az emberek, és csak visszaélnek vele, s visszahull reám a rossz. Valahány csákányütést mérek az ellentét falára, mindig csak rám hull vissza a törmelék, s megsebzi a lelkemet, a szívemet, és nem értem el semmit." Várjatok csak, testvéreim, várjatok a gyors ítélettel! Vegyetek példát azokról, akik évezredeken keresztül a lelkükben hordták Isten ígéretét, akik hittek, a Messiás eljövetelében és végezték a maguk munkáját. Ezek nemzedékről-nemzedékre hordozták ennek a hitnek fáklyáját, hogy világítsanak a sötétségben, pedig emberileg egyikőjük sem érte el annak beteljesedését. Ők fáklyavivői voltak az igazságnak, és Isten nagyra hívta el őket a beteljesülés idején.

Ti is a magatok korában, a magatok idejében ilyen fáklyavivői lehettek az Úr második eljövetelének, hogy ébren tartsátok legelsősorban a magatok lelkét és azokat a lelkeket, akiknek csoportjába a ti sorsotok, a ti végzetetek belehelyez titeket. A lelketek jó, igaz és szent törekvésével töltsétek be a hivatásotokat Isten iránt való alázatossággal és engedelmességgel, aki tőletek munkát és elvégzett feladatokat vár. Ha nem is láttok semmi jó eredményt a munkátok után a világban, gondoljátok meg, hogy ti nem ennek a világnak mulandó dicsőségéért, hálájáért és elismeréséért dolgoztok, hanem az eljövendőért, mert a beteljesülés az eljövendőben van, amelyet vártok: a Krisztus eljövetelében.

Nem abban az eljövetelben, amely az idők végezetére van az írásokban megrögzítve. Mert ha ti alusztok, és nem figyeltek, ha a lelketek nincs készenlétben, s nem hordozzátok a

reménységnek, a hitnek a fáklyáját, nem cselekedtek olyan cselekedeteket, amelyeket az Isten törvénye felhasználhat, a jövőnek nem nyújtotok olyan lehetőségeket, amelyek beteljesülésre várnak, *akkor hiába jöttök akár száz testöltésbe is. Ott élhettek abban a pillanatban is, amikor az Úr második eljövetele már a következő percben történik meg: a ti lelketek akkor sem fogja őt felismerni, mert ezek az anyagi rétegek, a tévelygés és a bűn rétegei elfödik a lelki szemeiteket,* úgy, hogy nem láthatjátok megnyilatkozni az egeket, és nem láthatjátok benne az eljövendő Krisztust, aki titeket megszabadíthat, aki titeket, kiemelhet a változások világából! Csak azt érzitek, hogy közületek elmentek azok, akik hittek, s azok elvitték közületek a szeretetet, elvitték az áldást, elvitték a lehetőségeket, elvitték mindazokat a kellékeket, amelyek a földi életet elviselhetővé és reményteljessé tették. Űrt éreztek csak, valami elvétetett az életből, és ti ottmaradtatok a sivár, kietlen jelenben. Mert hiszen az örökkévalóságban nincs múlt, nincs jövő, csak egy örökkévaló jelen. Azok, akik elkészítették a menyegzői ruhájukat, kiemeltettek közületek, és megszűnt minden jó, eltűnt minden meleg szív a világból abban az állapotban, amelyben éltek.

Nem vettétek észre, hogy eljött az Úr, *csak érzitek azokat a földindulásokat, érzitek azokat a rettenetességeket, amelyekben a bűn, mint magára maradt romboló erő éli ki magát a tévelygések e világában, és szűntet meg mindent, ami élet, ami lehetőség,* hogy felmorzsolódjék és megsemmisüljön minden tévelygés szülte elgondolás eredménye, s elemeire hulljon szét minden, ami volt, ami addig menedéket adott. És úgy érzi magát a lélek, hogy száműzve van a kárhozat és reménytelenség világába, mert az Úr eljött, és elvitte magával az övéit, azokat, akik hittek az ő beszédének és a lelkükben kiépítették az ő országát és megszőtték azt a menyegzői ruhát, amellyel helyet foglalhatnak a meghívottak lakomáján. Készítsétek elő magatokat a menyegzőre. Ne álljatok meg a hétköznap megpróbálta-

tásainál, ne keressétek a ti testeteknek és a testhez nőtt, a testhez ragadt lelketeknek értéktelen igazságát; ne keressétek azokat az elmúlásra ítélt dolgokat, amelyek még a jelenben sem boldogíthatnak, mert hiszen megpróbáltatásokat szereznek, amelyeknek nincs végük. Ne keressétek azt a mulandó igazságot, amely a testnek csak egy pillanatig is kielégülést szerezhet, hanem keressétek Isten igazságát, amely megmutatja az utat és módot, hogyan vetkőzzétek le a tévelygő ember ruháját, a testet minden tévedésével, bűnével, gonosz vágyaival és rossz érzéseivel együtt, amelyek titeket a halálba, a kétségbeesésbe és a megsemmisülésbe visznek.

Mert hiszen a bűn tengere nem pihen, hanem hullámzik, és a kárhozat partjaira dob benneteket, s mire körülnéztek, már meg vagytok fosztva azoktól a lehetőségektől, amelyekbe kapaszkodtatok, amelyek a ti reménységeiteket képezték. Szeressétek azt, ami titeket az Isten dolgaival összeköt, ami csak egy lépéssel is közelebb visz benneteket az Isten igazságához; szeressétek egymást; szeressétek azokat, akiknek lelkében az Isten igazsága ragyog. És akár cselekedetekben, akár beszédekben, akár csak érzésekben nyilatkozik is meg, becsüljétek meg Isten képének ezt a kezdődő kialakulását is. Mert eljön az idő, amikor hiába keresitek Isten képét azokban az emberekben, akik titeket körülvesznek: elfátyolozott, álarc mögé rejtőzött lelkek lesznek azok, akik hidegen utasítják majd vissza a ti kívánságaitokat, vágyaitokat, amelyekkel a szeretetben velük eggyé lenni akarnátok. Mert azokra az időkre nézve meg van írva, hogy *„Jaj a terhes és szoptatós asszonyoknak”.* Mert amikor futni kell, amikor a léleknek minden kicsiny kincsét össze kell szednie, hogy a nagy törvényben, az igazság törvényében beválthasson valamit, ami benne érték, akkor jaj lesz azoknak, akik még csak terhesek Isten igéjétől. Akiknek lelkében még csak éppen hogy megfogant az Isten felé való vágyódás, a megtérésre való hajlandóság. Jaj azoknak, akikben még nincs kialakulva Isten képmása, a szellemi gyermek, aki majd felvált-

ja az ő anyját: a testi embert, a testi életet! A testi emberben kell megszületnie és lassanként kialakulnia a szellemi embernek, hogy amikor eljön az az idő, a testi ember halála, amikor a test leválik, a lelki ember tisztán, az isteni igazságba felöltözködve állhasson Isten ítélőszéke elé. Jaj a szoptatósoknak is, azaz azoknak, akikben már megszületett az isteni gyermek, de ez az isteni gyermek, a megváltásra szoruló lélek, még gyenge, még tehetetlen, még a földi próbákon keresztül kellene megerősödnie, hogy a nagy zűrzavar, a nagy válság idején oda tudjon találni az Isten útjára, és azon haladhasson előre. Jaj a szoptatósoknak, azaz azoknak a lelkeknek, akiket még a test táplál, azaz akik még csak a testen keresztül tudják a maguk táplálékát megszerezni! Ez a képlet azokat jelenti, akik még csak a testen keresztül tudják az igét megismerni, akiknek lelki szerveik még nem alakultak ki, akik még nem ismerik ki magukat az Isten dolgaiban, akik még nem tudják, mi az igazság, és mi a tévelygés; akiknek a lelki emberük még fejletlen és tudatlan a jónak ismeretében. Ezeket elkapja a vihar, elsodorja az áradat, és sírás, jajgatás és fogcsikorgatás közt gyászolják meg azokat az elmulasztott napokat és lehetőségeket, amelyeket Isten kegyelme, Isten kegyelmének bőségszaruja öntött sok-sok elmúlt életük alkalmaiba.

Testvéreim, ismétlem: készüljetek. Készüljetek, mert ha készen vagytok, nem kell félelemmel várnotok sem az időt, sem az órát, mert hiszen ha készen vagytok, máris beérkeztetek, máris védett helyen vagytok akkorra, amikor a nagy vihar kitör, amikor elválasztódik az érték a salaktól. **Készüljetek, és *fogadjátok Isten kezéből valóknak azokat a megpróbáltatásokat,* amelyek siettetik a fejlődéseteket, hogy a lelketek értékei minél hamarabb elváljanak a salaktól.** Hogy mindaz, ami az énetekhez tartozik, megtisztulva és megerősödve gyűlhessen össze az Isten országában. És ti hálát adhassatok azokért a szenvedésekért és megpróbáltatásokért, amelyekre titeket az Isten érdemesekké tett, hogy az ő ügyéért munkálkodva, az ő

akaratát cselekedve, titeket már itt ezen a földön magáéinak mondhatott, magáéivá tett, magához vonzott. Hogy bennetek az ő akarata maradék nélkül kiteljesedhessék, mivel Ő érdemeseknek talált titeket arra, hogy megpróbáljon, mint a tűzben az aranyat, hogy magához emelhesse a ti lelketeket.

Keresztelő János, a törvény szellemének képviselője. (**)

Keresztelő János idejében a föld V., VI., VII. szférája még nem volt megnyitva. — A földi megjelenés a legritkább esetben mutatja hűen a belső értéket. — Keresztelő János a Törvény Szellemének utolsó reprezentánsa, Krisztus Urunk pedig a kegyelem képviselője. — Mária az Istennel való összekapcsolódás láncszeme. — Az ember önmagából, a saját jóakaratából képtelen bármit is kihozni. — Aki nem hisz a magasabb rendűben, az nem is emelkedhetik föl. —Miért volt választott nép a zsidóság? — Mózes törvényének alapja is a szeretet. — A kegyelem törvénye felfoghatatlan a Törvény Szellemében élők előtt. — A Krisztus igazsága csak az önmagát megalázó léleknek szól. — Az ember mindent csak úgy érthet meg, ha valami van belőle a saját lelkében is. — Hogyan tanul meg szeretni az ember? — Aki átment a halálból az életbe. — Isten az eszmékben él. — Keresztelő János ma is a szűk sikátor, amelyen a léleknek keresztül kell mennie, míg a törvényből a kegyelembe jut.

Kedves Vezetőnkhöz kérdést intéztem Máté evangéliuma 11. részének 11. versében foglalt kijelentésre vonatkozólag, amely így hangzik: *„Bizony mondom néktek, hogy nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál az asszonyoktól születettek közül, de aki legkisebb a mennyeknek országában, az nagyobb őnálánál.”*

Felelet: Azok a szférák, amelyeket ti most „Isten országá”-nak neveztek[4]*, s amelyek a *„Kegyelem Törvényvilága”*-ban is így vannak megjelölve, abban az időben még, amikor a mi Urunk a földön járt, nem voltak megnyitva a földi emberek előtt. Tehát ha azok a szférák nem voltak megnyitva, akkor Jánosnál nagyobb nem lehetett, aki asszonytól született; akik pedig azok-

[4] * Az V. VI. és VII. szféra.

ban a még meg nem nyitott szférákban éltek, azok közül a legkisebb is nagyobb volt őnála. Ez tulajdonképpen ebben a kijelentésben azt is tartalmazza, hogy lehetnek az embernek a földi életében nagy, emberileg szinte át nem tekinthető képességei annál a hivatásánál fogva, amelyre elküldetett, de azért még nem bizonyos, hogy mint szellem is olyan nagy helyet tölt-e be a szellemvilágban. Az ember tehát sohase tekintse azt, aki itt nagy, olyannak, mint aki szükségképpen odaát is nagy. Mert az Isten kegyelme itt ezen a földön ember által kiszámíthatatlan és megmérhetetlen, mivel itt a földön, a változások világában, nem érdem szerint adatik sem a jólét, sem a hatalom, sem a lelki, sem a testi nagyság, sem az erőben való kifejezés és a képességekben való felszárnyalás. Itt minden csak szerep, amely szerepben az égiek mintájára való formálódás a cél. És aki ebben a formálódásban a maga erejével, akaratával, odaadásával minél tökéletesebben mintázza az odafent valókat, az annál jobban tölti be a feladatát. De ez még mindig nem jelenti azt, hogy ezzel azokat az eredményeket mind magáéinak is mondhatja, hogy mindazokat a nagyságokat és kiváltságosságokat meg is tarthatja mindörökké, vagyis hogy uralhatja azokat, és azt teheti velük, amit akar.

Ez mind-mind a kegyelem ajándéka. Hiszen meg van írva: „Az ember mezítelenül születik és mezítelenül megy el.” Mindabból, amit a születése után akár az emberi szeretet, akár az emberi kiváltságosság, akár pedig a lelki kiváltságosság ráruház, semmi sem az övé, azért mindenért hálát kell adnia, mert minden, amit Isten a maga akaratából, a maga jóvoltából neki szán, a kegyelem ajándéka. Nem véletlenül kapta tehát azokat, s nem úgy, mint ahogyan az ember cselekszik az ajándékaival, amikor jutalmazni akar, amikor hirtelen fellángolásból jött hangulatában jót vagy rosszat ad valakinek, nem. Hanem Isten a maga igazságával és kegyelmével beletekint azokba a lehetőségekbe, amelyek egy lélekben akár az örömök, akár a szenvedések, fájdalmak és csalódások útján kivájódnak, és

megtölti azokat a kivájt mélyedéseket olyan lelki képességekkel, olyan ajándékokkal, amelyek alkalmasak arra, hogy általuk a lélek megvalósíthassa az Isten gondolatát, az Isten akaratát a földön. Ehhez azonban szükséges, hogy a szellem a maga emberi megjelenésében a szerint az elgondolás szerint használja ezeket az adottságokat, amint azt Isten számára előírta. S akkor ezek a neki ajándékozott, reá bízott kegyelmi ajándékok mintegy önműködően megismerik annak a léleknek a fajsúlyát azok által az elgondolások által, azok által az érzések, megmozdulások és cselekvések által, amelyekkel ő azokat ebben a földi életben érvényesíti, vagy legalább érvényesíteni akarja. Azért senki sem mondhat ítéletet senkiről, mert még azt sem tudhatja, hogy őbenne magában mi van, mi az a titok, amit mint ember magában hordoz, s mi az a rendeltetés, az a feladat, amit be kell töltenie. **Sokszor egy látszólag kiválóan eltöltött földi élet nagy képességekkel sokkal kisebb eredményt hoz a szellem számára, mint egy igen szűk körben leélt, és lehetőségekben szegény földi élet, amit a szellem a maga nagy erőfeszítésével és jó és igaz eredményeivel be tud tölteni.**

Keresztelő János erős szellem, aki nagy feladattal jött, és nagy képességekkel volt felruházva; és jaj lett volna, ha ő azt be nem tölti! Az ő saját törvénye kényszeríti őt, hogy azzal a felruházottsággal, amellyel elindult, elvégezze az Úr előtt azt az úttisztogatást, amit - mint a törvény szellemének - okvetlenül el kellett végeznie. Ő a Törvény Szelleme volt. Ő annak a törvénynek a befejezése, az akkor lejáró korszaknak az utolsó láncszeme. Krisztus pedig az elkövetkezendő, új korszaknak az első láncszeme volt, akibe a többi láncszem belekapcsolódott. Ő a maga életével, a maga áldozatával, példaadásával és egész ittlétével egy új világnak, egy új életnek az alapjait rakta le. *„A régiek elmúltak;" a próféták által történt kijelentések utolsó záróköve Illés volt János személyében.* A lélek világa a léleknek mintegy körülhatárolt üvegházi állapota volt a zsidók számára egészen addig, amíg ki nem termelődött az a mennyei

virág, a hitnek, a reménynek, *az Istennel való összekapcsolódásnak a láncszeme, amely Máriában, mintegy templomtorony csúcsában kimagaslott a föld fokozatából, mintegy esdő kéz. Mint egy kegyelmet kérő könyörgés, amely Mária megjelenésében, emberré levésében emelkedett ki a Törvényből. Hogy az Isten kegyelme, vagyis a földnek a szellemi törvénnyel való kapcsolata megvalósulhasson,* és azon a kapcsolaton keresztül a végtelenbe vesző kegyelmi ténynek a lehetősége összefolyhasson az emberek világával. Ezt pedig az Isten gondviselő szeretete azért rendezte így, hogy amely lélek, amely szellem föl akar emelkedni, annak meglegyen az a lehetősége, hogy ezeken az érzelmi és értelmi fejlődési fokozatokon keresztül mind szorosabb és szorosabb kapcsolatot teremthessen az Isten Lelkével. Hogy ebben az atmoszférában kitermelhesse a bensőjéből azokat az isteni adottságokat, azokat a mennyei virágokat, azokat az elgondolásokat, azokat az érzéseket, gondolatokat és cselekedeteket, amelyek mindjobban hasonlítanak az igazihoz, az Isten által megteremtetthez. Mert, amint ahogyan már régen is megmondottam, *az ember önmagából, a saját jóakaratából képtelen bármit is kihozni,* mert az egyszerűen lehetetlen. Aki egyszer a magasból leesett, az képtelen önmagát felemelni. Kell egy hatalmas erőnek lennie, amely felfelé vonz, segít, hogy mindazokat a súlyokat és terheket, amelyek őt a tudatlansága folytán lefelé vonzották és abba a törvénybe zárták, amely mind jobban és jobban lefelé húzta — mint ahogyan ezt ti magatok is látjátok a nehézkedési törvényben — lerakhassa magáról, és megindulhasson a lassú felemelkedése. **Aki a magasból leesik, az önmagát nem képes felemelni, csak olyan eszközzel, amely őt valamiképpen összekapcsolja a magassággal. Ez a kegyelem törvénye, amely lehajol és fölemeli a lebukott szellemeket**.

Aki azonban nem hisz a kegyelemben, aki nem tudja elfogadni, hogy létezik nála jobb, igazabb, szentebb, magasabb rendű, az nem is képes fölemelkedni ennek a végtelen létrának

egyetlen fokára sem, mert nem hiszi el a jót, a nála jobbat, igazabbat. És így *önmagában mond ellent annak az isteni igazságnak, amely a kezdet-kezdetétől fogva emelte, erősítette, vonzotta azokat a lelkeket, akik hittek és reméltek ebben az igazságban — tehát önmagát állítja meg a haladás útján.* Tulajdonképpen a zsidóságot sem azért fogadta az Isten különös kegyelmébe, mintha valamivel több értéke, több jócselekedete, vagy több érdeme lett, volna, mint más népeknek. Nem. Csupán a lelki beállítottságánál fogva, mert ez volt az egyedüli szellemcsoport, amelynek lelkéből nem halt ki a Magasságban való hit, nem halt ki az egy Isten felé való vágyakozás. S ez a hitre való hajlandóság, a lelki beállítottság volt az, ami a zsidóságot alkalmassá tette arra, hogy az Isten kegyelme ezen a lehetőségen keresztül szétáradhasson erre a bukott világra.

A többi népfaj, a többi szellemcsoport sokkal kisebb ilyen lehetőséggel rendelkezett; minden más szellem- és embercsoport lelkében szűkebb volt a hely a világosság befogadására és a mennyei ígéret elfogadására. De a zsidók is hibásak és bűnösök voltak, sőt nagyon is gőgösek, nagyon is Istennel szembehelyezkedők, makacsok, önzők és testiesek. De Isten belehelyezte őket a lélek sajtójába, megforgatta a törvény kerekét, amely összesajtolta őket, hogy a lelkükből az a nagy gőg, nagyot akarás, hamisság, testiség, önzés, gyűlölet, hazugság, és bálványimádásra való hajlandóság kipusztuljon. Mi más volt a fáraók alatt való szenvedés, elnyomatás és megpróbáltatás, mint Isten rendelése, aki megvesszőzte azokat az embereket, akiknek a lelkéből ezt a bűnszövevényt ki kellett irtani, hogy elvethesse helyébe a hitnek és reménynek magvait, amelyek nagy fává növekedve majd kihozzák azt a mennyei virágot és gyümölcsöt, amelyet Isten tőlük elvár.

Mert Isten az ő szent Fia által a lélekben növekedni kezdő csemetét átnemesíti, beoltja, újjáteremti, hatalmas fává növeszti, amelynek gyökerei ugyan lent a földben, az anyagban, a test képzetében és törvényében vannak, illetőleg oda

nyúlnak vissza, de a lélek virágai és gyümölcsei már a menny fényében és boldogító örömében nőnek nagyra, s a lélek ezeknek növekedését abban a bizonyosságban szemlélheti, hogy annak az új világnak polgárává lesz, amely új világot Isten a kegyelem által nyitott meg számára. Ennek az új világnak alapjai azokban az eszmékben, azokban az igazságokban vannak lerakva, amelyek mint a szeretetnek soha meg nem másítható, el nem ferdíthető törvényei állnak a fejlődő emberi lélek rendelkezésére. Hiszen már Mózes törvényének alapját is ez a szeretet törvénye képezi, pedig ez még csak az anyag törvénye, a természet törvénye, még csak tükörképe az emberiséget a mélyből felemelő nagy Igazságnak; csak másolata annak a gondolatnak, amely az emberlelkeket felfelé emeli. De mivel a lélek ezt meg nem értheti, mert még sok benne a homály, a sötétség, a tévelygés, azért szükséges, hogy a törvény a jóra jót, a rosszra rosszat feleljen, mert ez a törvény van hívatva arra, hogy ha a gyenge emberi lélek helytelen irányt vesz, megütközhessek azokban a szenvedésekben, azokban a következményekben, amelyek ennek a nyomán támadnak. Abban a korban és abban az állapotban ez volt, sőt a természet világában még ma is ez az igazság.

A kegyelem igazsága megérthetetlen, felfoghatatlan azok előtt a szellemek előtt, akik a törvény szellemében élnek, akik abból még nem nőttek ki, akiknek a lelkéből a szenvedés még nem hozta ki, nem termelte ki a bűn megismerését. Akik még nem utálták meg a hibáikat, a tévedéseiket, akik még nem szenvedtek eleget, akik még nem vették eszükbe, hogy minden fájdalom, minden szenvedés csak a tévedés következménye. És mindez csak azt jelenti, hogy a félrefejlett vágyak és kívánságok a törvény korlátaiba ütköznek bele. A Krisztus igazsága, a szeretet igazsága, a kegyelem igazsága csak a megtérő bűnösnek, csak az önmagát megalázó léleknek szól. Ez természetes. *Ezért vannak a bűnbocsánat szférái túlzsúfolva, ezért várható a közeli kirobbanás,* mert a lelkek nem fogják

fel helyesen a bűnbocsánatot, nem fogják fel helyesen a krisztusi irgalmasságot, a kegyelmet és a szeretet áldozatát. S mivel nem fogják fel helyesen, ennélfogva nem is tudnak a lelkükből olyan érzéseket, olyan elhatározásokat kitermelni, amelyek őket csak a legkisebb áldozatra is képesekké tehetnék, mert gőgösek, makacsok, hitetlenek, hazugok. S mivel önmagukban nem tudnak semmi igazat megszilárdítani, ami őket mint egy iránytű vezethetné, azért nem képesek semmiféle igazságban sem hinni. Nem képesek meglátni az Isten igazságát, amely kivezethetné őket a tévelygések útvesztőjéből, s így a lelkük hamar elveszti a földön azt az irányt, amelyet a szellemi életben magának kitűzött. Így az emberek életének napjai gyorsan letűnő rövid alkalmakká válnak, és az élet lehetőségei megszűkülnek a számukra, s ők ismét alászállnak *a bűnhődések poklába, amely nem valami idegen világ, hanem ők maguk,* a saját lelkükben elrejtett érzésekkel, ezeknek az érzéseknek a kifejezésével, érvényesítésével. Mindezek a bűnhődések nem mások, mint az emberi léleknek a saját arculata, amely mindig az egyén értékét és kilétét mutatja meg.

S vajon hogyan szabaduljon ebből a pokolból a szegény lélek, amikor nem tud hinni, nem tudja feltételezni az igazságot? Hiszen ha az igazságot nem tudja feltételezni, akkor nem tudja feltételezni a kegyelmet, az irgalmat és az áldozatot sem, amelyet érte hoztak; mindezt egyszerűen meg sem érti, *mert önmagában vagy nagyon kevés, vagy semmi sincsen belőle.* Az ember mindent csak úgy érthet meg, úgy érezhet át, hogyha valami van belőle az ő lelkében is. Erre való a földi élet; t. i. a szenvedéseken keresztül barázdák és mélyedések képződnek a lélekben, s ezeket egy-egy földi életben megtölti a kegyelem olyan lehetőségekkel, amelyek által mindazt, amit az egyén elgondolt, és ami után vágyódott megvalósítva láthassa maga előtt, hogy higgyen azokban, hogy megtapasztalja, hogy azok vannak. Így az emberi lélek tudásban, ismeretben meggazdagodik azokkal a megérzésekkel, amelyek új örömök elfogadá-

sára készítik elő, olyan örömök elfogadására, amelyeket eddig nem is tudott elképzelni. És a kegyelem mindezt azokkal a szenvedésekkel, fájdalmakkal, csalódásokkal viszi véghez, amelyekkel az emberi lélekben kivájja azokat a mélyedéseket, amelyekbe az áldásokat a mennyei gazdag forrásból belecsorgatja. Így tanul meg lassanként az ember mindig többet és többet szeretni. A szeretet nagy kincs; akinek ez van a lelkében, az gazdag, mert a szeretet az a mennyei gyógyító olaj, amely ezeket a fájdalmas sebeket meggyógyítja, és új életet, ébreszt, új életlehetőségeket teremt, új örömökre tesz képessé, új vágyakat kelt, új törekvéseket ír elő és új célokat mutat.

Így a szeretet vezető erejével a fájdalmak, a csalódások, a fájdalmas szétválások révén mélyül ki a medre annak a mennyei folyónak, amely később mind hatalmasabb életáramokat van hívatva vezetni abba a lélekbe, akit az Isten kiválasztott arra, hogy fiává fogadja, hogy neki az üdvösséget odaajándékozhassa. Hiszen a tökéletlen lélek, aki ezekkel a mennyei áramokkal még nincsen átitatva, elpazarolná azokat a mennyei kincseket, amiket az Isten két kézzel szór eléje az ő szeretetének és kegyelmének megpecsételéseképpen. Azért boldog ember az, akit az Isten megpróbál, megvesszőz — ha keményen is — akinek a lelkébe fájdalmakkal írja bele az ő Nevét. Boldog ember az, aki a fájdalmakon, csalódásokon és megpróbáltatásokon keresztül kifáradva egész lelkével ezt tudja mondani: „Uram, legyen meg a te akaratod, mert az én hitemnél fogva tudom, bizonyos vagyok felőle, hogy Te a szeretet Istene vagy, és Te nekem mindenkor jót akarsz”. Ez a lélek, amikor a fájdalomban összeroskadva minden hitét és reménységét, ami még mint utolsó lelkiereje megmaradt, ebben az imádságban Isten trónja elé tudja rakni, és Istentől várva az ő felemelését, a segedelmet. Lehagyja magáról tévelygő emberi énjének minden akarását, s minden vágyát, ami őt a tévelygés felé vonzotta; s mikor bizonytalanul és szárnyaszegetten, bódultan, sőt félig ájultan, de mégis kinyújtja a kezét az isteni

segítség felé: bizony mondom, hogy átment a halálból az életbe. Mert nem tartott meg magának semmit azokból a tévelygésekből, amelyek őt lefelé húzzák, s így a lelke fölemelkedik. Nem magától, hanem az Isten szeretete hajol le hozzá, és emeli fel, megtisztítja, lehántja róla az utolsó réteget is, és új ruhába öltözteti. Új életformába göngyöli, új életet, új célt, új létlehetőséget mutat neki abban az országban, amelynek alapköveit a mi Urunk az ő áldozatával, testben való megjelenésével, életével és halálával rakta le itt a földön.

Ez az új világ, az Isten országa, ami Keresztelő Jánosig a földön nem volt, és ami ma sem létezik azok számára, akik a maguk erejéből és akaratából remélnek oda feljutni. Ugyanígy nincs ez a keleti vallások szentjei számára sem, egészen addig, amíg önmagukat át nem adják, és önmagukról elfelejtkezve bele nem vetik magukat abba a folyóba, mely mindent-mindent elvisz tőlük, ami őket emberi mivoltukra emlékeztethetné. Csak amikor már mindent elvetettek, mindent odaadtak, amikor már *csak az önmaguk valóját* tartották meg maguknak, akkor eszmélnek fel arra a hivatásra, amit Ő mutatott. És akkor az ő akaratát, az ő célját kezdik követni, és nemcsak mindent odaadnak, hanem mindent föl is vesznek, amivel vezethetik azokat a tévelygőket, akiknek még szükségük van vezetőkre. Aki ezt cselekszi, az Isten akarata szerint cselekszik. Itt él a világban az emberek között, emberi életet él, eszik, iszik, és mégis nem az életért él, a mulandóért, hanem az életben keresi, és meg is találja az örökkévaló kincseket, amelyeket a kegyelem szór ebbe a mulandó életbe. Hogy ezekkel a kincsekkel meggazdagodva a szegényebb lelkek is átválthassák magukat a Törvénynek azokon a kapuin, amelyek előttük zárva voltak és zárva is maradtak mindaddig, ameddig csak azt a titkos jelszót meg nem tanulták, amire fölpattantak a természettörvény zárai, és kiszabadulhatnak abból a börtönből, amelybe őket a lelkük téves iránya juttatta.

Ebben az országban, ahova az isteni kegyelem emeli föl a benne hívőket és benne bízókat, összetalálkoznak azok, akik megtanultak alázatosnak és engedelmesnek lenni az Isten akaratával szemben, s abban megnyugodva azt mindenben teljesíteni kívánják. Akik meghajolnak azok előtt a Hatalmasságok előtt, akik nem a külső formákban, hanem azokban az eszmékben nyilvánulnak meg, amelyeket szolgálnak. Mert hiszen *eszmékben él az Isten,* s az eszméken keresztül olvadhat bele az emberi lélek is az Isten akaratába, az Isten igazságába, s akkor ezek az eszmék vezetik őt tovább. Mert csoportosan nem lehet az üdvösségre, az Isten országába jutni. Minden léleknek magának kell megharcolnia a maga küzdelmét azokkal a nehézségekkel, azokkal az ellentétes érzésekkel, gondolatokkal és törekvésekkel, amelyek benne magában, az emberben támadnak, a legmagasabbtól a legalacsonyabb rétegig. Mert ameddig az ember *ember,* addig az ellentét a testen keresztül hozzáfér, és kísértésbe viszi őt. S hogyha az ember elbukik, hogyha az *ember* erősebb, mint a lélek, mint a szellem, akkor ennek a kísértőnek a törvénye vesz rajta hatalmat, és uralkodik fölötte.

Azért mondja az Úr ezeket a titokzatos kijelentéseket, hogy az emberek gondolkozzanak fölöttük. Mert ez a földi világ nem mértékadó a túlvilágra nézve, hanem a túlvilág igazsága, a szellemvilág eszméje a mértékadó erre a világra nézve is. - Itt ideig-óráig el lehet takarni az igazságot, ideig-óráig meg lehet téveszteni az igazat is. De akik a lelkükben érzik az Isten igazságát, az Isten igazságának teremtő és átformáló valóságát, azokat nem lehet megtéveszteni a látszattal, azok mindenkor és mindenben az igazságnak engedelmeskednek még akkor is, ha önmagukat, a testi énjüket fel kell is áldozniuk az igazság oltárán. S *amennyit az ember az igazság oltárán önmagából feláldozni képes, annyi oldódik fel abból a törvényből, amely őt ide kényszeríti, amely őt még fogva tartja a testen keresztül a tévelygések világában.* Bármily nagynak lássék is az ember, mégis elenyésző kicsiny, ha az Isten nagyságának, dicsőségé-

nek és igazságának tükrében megjelenik. Bármily nagy csodának és bármilyen hatalmasságnak látszik is az az erő, amely benne és általa megnyilatkozik: a valódihoz, az istenihez viszonyítva semmi az, mert ami nagy, szép és igaz, az mind nem az egyéni szellemé, hanem Istené. Keresztelő János hatalmas munkása ma is a Törvény Szellemének, előfutára az Isten kegyelmi eszközének, úttisztítója és prófétálója, bemondója azoknak az elkövetkezendőknek, amik szükségképp megjelennek. Keresztelő János szelleme dolgozik, munkálkodik ma is a törvényben, és megnéz minden fát, hogy kibírja-e a vihart. Megtapogatja minden ház falát és tetejét, hogy elég erős-e, kiállja-e azt, ami reá következik. Minden lélekbe, minden házba, minden csoportba belekiáltja a szükségeseket, mint ahogyan az Úr eljövetele előtt cselekedte. Minden újítást, minden átalakulást ő szervez; ő tisztogatja meg az útját az eljövendő szellemi igazságoknak; ő rendezi azoknak a dolgait, akik mármár megértek a kegyelemre; és minden lélek, aki megpróbáltatás alatt van, az ő felügyeletén, az ő kezén megy keresztül; ő az a szűk sikátor, ahová bele kell jutnia minden egyes léleknek, mielőtt megszabadul a törvény ütközéseitől. Ti ezt most nem értitek, de majd eljő az idő, hogy megértitek mindazt, amit most mondtam erről. Mert minden, ami volt, ami az anyagban megnyilvánult, megnyilvánul a lelkiekben, hogy a szellemieknek előkészítse az utat, hogy a szellemi világosság ragyogása ne találjon akadályokat, amelyekben megütközhessék. Mert az Isten az Úr, aki teremtette a világot, mert Ő úgy látta jónak az ő bölcsességében, hogy kell egy átmeneti hely és állapot, ahol őrlődjenek, morzsolódjanak, megpróbáltatást szenvedjenek, csiszolódjanak és fényesedjenek a lelkek, hogy amikor eléggé megvilágosodtak, és a bűn rozsdája lekopott róluk, az Isten arculata visszatükröződhessék a teremtett szellemek arculatán is. **Ezért van a föld, hogy akik ma még lent vannak, azok felül kerülhessenek, és akik fent vannak, azok magukra vehessék a föld nehéz törvényeit**, hogy hírt adhassanak arról a

másik világról, amely van, és visszavárja azokat, akik onnan lehullottak.

A karácsony bensőséges értelmezése. (**)

Az emberlelkek elvesztett irányérzéke. — A karácsony emberies megünneplése. — A szellemvilágban csak a benső lényeg jő tekintetbe. — A kétezer év előtti állapotok. — A ma embere érzésben ugyanaz, mint a kétezer év előtti volt. — Mária és József. — Isten szent Fiának megszületéséhez nem veszi igénybe az adó fél magvát. — Máriában a föld duális kiegyenlítődést nyert Istennel Krisztusban. — Kiknek születik meg Krisztus? — Az új Babilon összeomlása. — Ameddig az ember mással akarja magát szolgáltatni, addig nem teremt, hanem rombol. — A békétlen lelkek békétlenséget ébresztenek másokban is.

1939. december 25.

Dicséret, dicsőség és örök hálaadás legyen a mi Istenünknek, Atyánknak, aki elküldte egyszülött Fiát, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy megkeresse azokat, akiket a kegyelem révén össze akar gyűjteni arra a nagy aratási napra, amikor a földnek be kell szolgáltatnia a maga termését. Ez a termés azokból a lelkekből áll, akiket megérlelt a szenvedés, a próba, de megérlelt elsősorban Isten kegyelme. Hála legyen a mi Megváltónknak, aki magára vette a föld nehéz terhét, bűntől súlyos törvényét, hogy megváltsa mindazokat, akik a bűn hullámaiban elsüllyedtek. Ezek a lelkek erőtlenül nyugszanak a mélyben, és a sűrű, nehéz anyag, amely körülveszi, megsebzi, és beteggé teszi őket. Az Úr ide, a bűn mélységébe merült alá, hogy itt valami jót, valami igazat hintsen szét. Isten egyszülött Fia magára vállalta azt a nehéz feladatot, hogy lehozza a kegyelmet a tévelygő földi emberek részére, hogy ezáltal világosságot derítsen a sötétben, utat vágjon a sűrű szövevényben, ritkítsa azt a sötét rengeteget, amely a menny világosságából egyetlen sugarat sem enged át. Az Úr már elejétől fogva készült erre az áldozatra a bűnbe esett szellemekért, akik száműzve a mennyei békességből, kénytelenek időtlen idők óta a sivatagban bolyongani, mert elvesztették a lelkük irányérzékét, amely visszavezethetné őket az elhagyott mennyei Paradicsomba. Ezt az

irányérzéket akarta a mi Urunk az itt vándorló emberek lelkében újra felébreszteni. Az emberi léleknek szüksége van erre az irányérzékre, hogy hazataláljon, hiszen ezer sebből vérzik, ezer hiánnyal küszködik, szenved a bűn következményeképpen. A helyes utat pedig nem találta meg, mert attól már régen eltért, s az irányérzék elhomályosodott a lelkében. Ezt az irányérzéket meg kell tisztítani a rárakódott tévelygésektől, hamis igazságoktól, hogy a szellem megérezze, mi a helyes, mi a jó, mi az igaz, és mit kíván tőle Isten. Ha ezt megérti és Isten kívánságát teljesíti, akkor nem kell reménytelenül bolyongania a földön, hanem hazatalál a mennyek országába.

Kedves testvéreim! Én is azon fáradozom, hogy a lelketekről letakarítsam a ködöt, a port és füstöl, amely az irányérzéketeket elhomályosítja, és ezáltal fogva tart benneteket a hiábavalóságok világában. A karácsony a Megváltó születésének emlékezetére szentelt ünnep, a szeretet ünnepe. Le akarom azonban venni lelki szemeitekről a hályogot, hogy megértsétek, hogy nem annak a szeretetnek az ünnepe, amellyel ti ünnepeltek, amelytől a magatok boldogságát remélitek ezen a világon: nem a testnek kedvező szeretet ünnepe. A testet dédelgető szeretet túlontúl eltölt titeket, és ti tévelyegtek, ahogyan ezt a szeretetet gyakoroljátok a gyermekeitekkel és hozzátartozóitokkal szemben. Ezt a nem is egészen szívből jövő szeretetet szokásba vettétek, és ez a szokás súlyos terheket ró reátok. S amíg ezek alatt a terhek alatt roskadoztok, addig elfeledkeztek a lelketekről, és elfeledkeztek arról a szeretetről, mely nektek ezt az ünnepet ajándékozta, elfeledkeztek arról az áldozatról, amelyet az a szeretet értetek hozott. Az ünnep ugyan ünnep a ti részetekre is, de én szeretnélek titeket a külsőséges ünneplésből kiragadni, és a benső énetekre terelni a figyelmeteket, hogy a lelketek megszentelt tiszta érzését vigyétek oda a jászolbölcsőhöz. Hiszen az Úr azért szállt alá a földre, hogy a lelketekben ezeket az érzéseket világossá tegye, hogy ezáltal titeket magával vihessen az ő mennyei otthonába. Ezeken a fénylő, sugárzó érzése-

ken keresztül szólni tud hozzátok, s vezethet titeket az ő útján, amelyet életével mutatott meg a földön.

Nem akarom azt, hogy amikor majd elhagyjátok ezt a világot, ennek minden vallásos megmozdulásával, szokásával, külsőséges kereteivel együtt, ott álljatok a bizonytalanságban, és ne tudjátok, hogy hol találjátok meg a ti üdvözítő Krisztusotokat. A karácsony ünnep, mert szokássá vált. Ünnep, mert a gyermek szüleitől látja, a szülők pedig az egyházakból merítik azokat az emlékeket, amelyek ezt az ünnepet ünneppé tették. Menjünk azonban vissza kétezer évvel, amikor még ez az ünnep nem létezett. Ugyanaz az állapot állhat elő számotokra is az utolsó napon, az utolsó órában, amikor majd számon kéri tőletek az Úr azokat az igazságokat, melyeket belétek ültetett, mint azok számára, akik abban a régmúlt időben is a szokásoknak eleget tettek, de a lelkük nem ismerte fel a megszületett Messiást. Alá kell tehát merülnötök ezeknek a megszokássá vált igazságoknak mélységeibe, s meg kell találnotok a külső formák mögött a lelki lényeget, mert odaát a valóság világában csak a lényeg számít. Ott külső forma nincs, ott nincs semmi, ami a lélekben hangulatot ébresszen. Ott minden lélek magára van hagyatva, önmagában kell a szentélyt felállítania, hogy istentiszteletet tartson. **Ott hiába keresi a lélek az orgonaszót, a művészi karéneket, hiába keresi a külső, csillogó fényt, a pompát, hiába keresi a többieket, hogy összeolvadjon velük az éneklésben, az imádkozásban, hogy egymást támogassák: mindez nincs. Odaát csak a lényeg segítségével lehet az Istennel való kapcsolatot megteremteni.**

Nem tudom, hogy a magukat kereszténynek nevező embercsoportokból hány lélek viszi majd magával az örökmécset, a lényeg világosságát. Sokan vannak, akik számára a hit csak külső forma, külső ceremónia, megszokás, a gyermekkorból magukkal hozott emlék, amelyet később az élet kitöröl a lélekből. Az ember csupán a halál küszöbén, vagy valami súlyos megpróbáltatás idején — amikor csakugyan érzi a lélek,

hogy nincs semmi, ami őt a szokás korlátai közt megtarthassa — várja a csodát, hogy Isten megmenti őt azoktól a borzalmaktól, amelyek bűnének, tévelygésének következményei. Hit nélkül úgy jár az emberi lélek, mint a Krisztus születése idején élt rómaiak jártak, akik túltengő hatalmukkal még további győzelmekről álmodtak. Megkorbácsolták a rabszolgákat, egymásnak meg hízelegtek. Pedig a vég már közel volt számukra.

Ugyanez volt a zsidó papi fejedelmek sorsa. Ők is nagyok akartak lenni, és a rablánc eldobásáról álmodoztak. Mózes törvényét, amelynek fontos hivatása lett volna arra vonatkozólag, hogy az egy Isten iránt való engedelmességre szoktassa a lelkeket, csak abból a szempontból fúrták-faragták, hogy számukra kedvezőbb kijelentéseket találhassanak benne, amelyekkel hatalmukat és jövedelmüket szaporíthassák, és a néptől tiszteletet követelhessenek maguknak. Kétezer évvel ezelőtt a bűn még tombolt a világon. A fiatalok szívében a vér szava uralkodott, egymás legyőzéséért, az elsőség megszerzéséért, kiváltságokért és elismerésekért küzdöttek. A hatalmasok arra törekedtek, hogyan múlhassák felül egymást a fényűzésben, pompában és az érzéki örömökben. A szegények, az elhagyottak, az elnyomottak pedig várták a szabadulás percét, amikor valami csoda történik, és ők kerülhetnek majd felül, ők hatalmaskodhatnak, ők parancsolhatnak, és ők élvezhetik azokat a testi gyönyöröket, amelyeket most nélkülözniük kell, mert sorsuk ezt írta elő számukra. Csak kevesen voltak olyanok, akik nem a külsőségekben keresték a szabadulást, hanem hittek Isten ígéretében, és nemzedékről nemzedékre várták Isten ígéretének megvalósulását. Ezek a lelkek sejtették, hogy megjön a szabadulás, amelyet Isten ígért. **Tudták azt is, hogy ez nem az a szabadulás lesz, amelyről a test álmodik, hanem a lélek szabadulása mindentől, ami a testnek kedvez, amivel azonban szenvedések vannak egybekötve.** Ezek a lelkek azt várták, hogy új világba, új életbe léphessenek át, ahol megszűnnek a válaszfalak, megvalósulnak a jó és igaz

törekvések, jó cselekedetek veszik körül a lelkeket, és mennyországot teremtenek számukra. **Ezek a lelkek fel tudták fogni az angyalok által hirdetett isteni ígéretet. Ezek meg tudták érteni, hogy a föld fordulóponthoz jutott, a régi igazságok, a kemény törvények elavultak, új élet veszi kezdetét.** Felismerték a jászolban fekvő kicsiny gyermekben Isten egyszülött Fiát, aki által hatalmas dolgokhoz jut el a világ, aki az élet megvalósulását hozza a földnek.

Kedves testvéreim! Ha visszatekintetek a kétezer év előtti időre, és azokat az időket összehasonlítjátok a mával, láthatjátok, hogy az emberek ma is meg vannak terhelve érzéki vágyakkal, bűnökkel. A ma embere sem boldogabb a régi embernél**. Bár a keresztény világban a szeretet forma szerint uralkodik, de valójában az emberi lelkek nem változtak meg**. Vajon lemond-e a mai ember is a maga hasznáról, elsőbbségéről, dicsőségéről, vagy talán csak a kényelméről is, amikor arról van szó, hogy valamit áldozzon a szeretet oltárán? Vajon többet tesz-e a mai ember az ő sokat emlegetett civilizációjával, mint azok a hívő emberek, akik akkor éltek, mikor a mi Urunk a földre szállt? **Vajon nem ölik-e egymást ma is az emberek? Nem százat és ezret, hanem százezreket és milliókat pusztítanak el! Nem égetik-e el az Isten áldását, hogy nagyobb ára legyen a terménynek, és több hasznot hajtson a föld annak, ki azt birtokában tartja?** Vajon boldogabb, elégedettebb-e ma az ember? Nem tagadják-e meg százezrek és milliók Isten nevét, mert szerintük nincs Isten? Az ember eszével teremthet jót és gonoszat. A hivők, akik ünnepelnek, vajon képesek-e a legkisebb áldozatra, ha abból számukra semmiféle elismerés, semmiféle dicsőség nem fakad? Nagyon kevés azoknak a száma, akik csakugyan lélek szerint ünneplik meg a karácsony ünnepét, akiknek lelkében csakugyan megszületik Isten eszméje. Ez az eszme ezeket a lelkeket belső világukban olyan cselekedetekre ösztönzi, amelyek a világot jobbá, igazabbá tehetik. Az emberek ma is éppúgy a testnek élnek, mint

Krisztus Urunk idején. Kevés azoknak a száma, akik alázatos hálával sietnek a betlehemi jászol bölcsőhöz, hogy ott egyszerűséget és áldozatosságot tanuljanak.

*

Mária, az Úr szolgálóleánya, akit az angyal boldognak mondott, csakugyan boldog volt, hiszen beteljesedett az angyal ígérete, egyszülött Fia ott volt karjai között és Isten áldása velük volt. Isten rendelt melléjük gyámolítót a férfilelkek közül, aki egyszülött Fiának felnevelésében Máriának segítségére volt. Kiválasztott szellem volt Üdvözítőnk nevelőatyja is, akit a Szentlélek álomban igazgatott, hogy mit hogyan cselekedjék, hogy a Gyermek életét megóvhassa a gonosz ármánykodásának ellenében.

Istennek nem volt szüksége a férfi adó természetére egyszülött Fiának születéséhez. T. i. *mivel az emberiség Istentől eltávolodott szellemek csoportja, tehát az adó fél a maga aktivitásával Istennel szemben ellentétes irányt vett fel. Azért Isten nem vette igénybe az adó fél magvát,* mert Ő a föld megtérő szellemeiből kívánta formálni magának azt a csoportot, amely csoport magát megalázza előtte. Isten azután ezt a csoportot népévé fogadta. Isten mindenekelőtt a szellemi egységnek elfogadó részét emelte fel Máriában. Máriában nyert duális kiegyenlítődést a föld Istennel Krisztus által. *Nagy titok ez a földi ember előtt, amelyet semmiképp sem érthet meg a lélek, aki a föld igazságának birtokában feleselni akar az isteni kijelentésekkel.* Könnyen érthető azonban azok számára, akik belátják azt, hogy az emberiségnek szüksége van megváltóra. Isten Krisztusban lehajolt az elfáradt, szenvedő, csalódott emberiséghez. Mária tiszta, felfelé törekvő fluidjában összpontosult az emberek minden vágya Isten felé. Mária a bukott emberiség felemelt keze Isten felé. Ebbe a kézbe teszi le Isten az ő igazságát az ő egyszülött Fiában. Máriában valósult meg azoknak a lelkeknek vágyakozása, akik hittek abban, hogy eljön az idő, amikor Isten lehajol hozzájuk, és elküldi a Messiást.

Isten nem keresi a hatalmasokat, mert azoknak szíve bemohosodott. Nem keresi a tudósokat, sem a győzteseket, hanem keresi az egyszerűeket, a kicsinyeket és alázatosakat, akik testi életüket Istennek szentelik. Ezek részére születik meg Krisztus, az ő részükre jön létre az összekapcsolódás Istennel. Ők elmondhatják, hogy ettől az időtől fogva Isten velük van. Ezekbe a lelkekbe Isten beírja a Nevét, és ez a Név megtartja őket. Vannak olyan lelkek is, akik ma még az elsőbbségért törtetnek, tehát tévelyegnek, de Isten eleve kiválasztotta őket. Ezeknek lelkéről egy sorscsapással letörli a hiábavalóság füstjét, s a felébredő lélek meglátva Isten kegyelmét, elhagyja a világ útjait, lelkében megtér Istenhez, és cselekszi Isten akaratát. Az ilyen ember, földi élete többé nem testi élet, nem a test igényeinek kielégítése, hanem Isten akaratának betöltése. Ennek eredményeképpen pedig a megtért lélek beléphet Isten országába, amelyet Isten egyszülött Fiának születésével nyitott meg a földi ember részére.

Ez az a nagy ajándék, amelyet ezen a napon kapott az emberiség, ez az a szeretet, amely nem kedves a testnek. Ha Isten kedvezni akart volna a testnek, könnyen felszabadíthatta volna a választott népet. Naggyá tehette volna Izrael népét, de Isten nem a mulandónak akart ajándékot adni, hanem az örökkévalónak, az éhező, fázó, nélkülöző léleknek. Új igazság, Isten igazsága, a szellem igazsága gyúlt ki a betlehemi jászol felett a bölcseket vezető csillagban. Ez az új világosság fénylik ma is azok számára, akik lélek szerint keresik Üdvözítőjüket.

*

Testvéreim! Nagy és titokzatos dolgok ezek, amelyek el vannak rejtve a közönséges testi ember szeme elől. Ameddig még itt vagyok veletek, ameddig még szólhatok hozzátok, azt akarom, hogy bepillantást nyerhessetek Isten igazságának, kegyelmének világába, hogy kétségbe ne essetek, amikor a megpróbáltatások viharai száguldanak el felettetek, hogy ne veszítsétek el majd a hiteteket, mert Isten nem a testnek akar kedvez-

ni, hanem a ti örökkévaló részeteknek, a ti szellemeteknek. Isten egyes pontokat megvilágított a ti életetek útján mennyei világossággal. Ha keresitek ezeknek a dolgoknak magyarázatát, ezáltal hozzákötitek magatokat ezekhez a pontokhoz, és így nem tévedhettek el. Ebből láthatjátok azt, hogy Isten titeket immár elég éretteknek talált arra, hogy *ki akar benneteket emelni a tömegből abban az időben, amikor még nem következik be Babilon összeomlása.* Mert hiszen minden, ami test, ös--szeomlik, megszűnik. Hiszen az egész föld, úgy ahogy van, a maga romlottságával eltöröltetik és megszűnik. Isten beszéde, Isten igéje azonban mindörökké megmarad. Új ég és új föld keletkezik azok részére, akik hittek Isten igéjében, és mulandó földi életükben megvalósították Isten igazságát. Isten igazságát megvalósítani nem annyit jelent, mint bizonyos időben bizonyos emlékeknek ünnepet szentelni! Gondolkozni, elmélkedni, önmagunkat átadni Istennek: erre van szükség!

Tehát nem a külsőből, nem a körülmények megváltozásától, nem az emberektől kell várnotok boldogságotokat. Ne azt mondjátok, hogy „majd ezt meg azt véghezviszem, ha a külső világ kedvez, és ha az én sorsom így, vagy amúgy jobbra fordul.” Nem a külső világ eseményei tesznek titeket boldogokká; minden embernek önmagában kell felépítenie a maga világát, minden embernek önmagában kell megtérnie Krisztushoz! Ha Isten igéjéhez alkalmazkodva lelkemben megöldökölöm a külső ember vágyát, apró testi igényekhez való ragaszkodását, ha a belső világomban csend van, akkor a hitem nem rendül meg, mert Istenben nyugszik. Ha az embertársam hibáját és bűneit nézem, de ugyanazokat a bűnöket magamnak is megengedem, vajon szolgáltam-e a világnak és Istennek? Nem, testvéreim. Gondolkozzatok úgy, hogy magatok legyetek igazak, jók, feddhetetlenek. Ha így éltek, akkor közelebb jutottatok ahhoz a titokzatos világhoz, amelyet Isten nyitott meg a számotokra. Rajtatok keresztül azután ez a világ kitárul és kiteljesedik az emberek előtt. Ezt a világot pedig nem rombolja le

semmiféle ellenség, ezt a világot nem teszik tönkre a csapások, mert ez a világ a tietek, ezt bárhová magatokkal vihetitek. Mindenki magában, nem a hozzá közelállókban igyekezzék Isten világát megvalósítani; nem szigorúsággal, nem erőszakkal, hanem azzal a szolgálattal, amelyre minden egyes ember lekötelezi magát az Istennel való szövetségben.

Mindenkinek számot kell vetnie a külső és belső énjével, mert Isten a ti belső világotokat akarja felemelni és megszabadítani a gonosztól, amely a testen keresztül megteremtette a gyötrelmek, a szenvedések, a megpróbáltatások világát. A testi emberen, *az önző emberen keresztül teremtődik meg a pokol; mert ameddig az ember más felett uralkodni akar,* ameddig az ember mással akarja magát szolgáltatni, addig a lelki világa mindig sivárabb és sivárabb lesz. Nem teremt, hanem rombol maga körül, rombolja azokat az erőket, amelyeket Isten adott neki a születés pillanatában. Ugyanis minden emberlélek egy-egy titokzatos világot hoz magával, Isten kegyelmének világát. Ezt az Istentől kapott ajándékot fertőzi meg, ha bűnt bűnre halmoz. *Akik ilyen elrontott világot hordanak magukkal, azok akaratlanul is, egyszerűen a maguk közelségével rombolnak, égetnek, csak azért, mert rosszal, békétlenséggel, haraggal teli atmoszférát hordoznak maguk körül.* Az ilyenek akaratlanul is felébreszthetik bennetek a hasonló érzéseket, mert a ti lelketekben is megvannak ezeknek az érzéseknek a csírái, amelyek az ilyen fluidok közelségére felébredhetnek még akkor is, ha minden erőtökkel igyekeztek azokat megölni.

Az ilyen lelkeket, bármennyire törekednek néha a ti imádságaitokból egy kis nyugalmat szerezni, kénytelenek vagyunk sokszor eltávolítani tőletek, mert nem vagytok képesek az ő légkörüket elviselni. Gondoljátok el, milyen szerencsétlenek azok a lelkek, akik szeretnének önmaguktól megszabadulni, de nem tudnak, mert még amikor a megkívánt nyugalom közelébe jutnak, akkor is eltávolítják őket. A mi Urunk, a Jézus Krisztus felvette ezt a gyötrő, kínzó atmoszférát a testtel

együtt, hogy szolgálhasson a világnak. Nekünk is kötelességünk tehát a szolgálatunkat felajánlanunk az ő terveinek megvalósítása érdekében. Nekünk is alá kell merülnünk hosszabbrövidebb időre a szenvedések világába, és hirdetnünk kell a szabadulást, Isten kegyelmét. Figyelmeztetnünk kell titeket arra a nagy ajándékra, amelyet Isten adott nekünk a Megváltó elküldésével. A Megváltó áldozatot hozott a mi lelkünkért, hogy minket fölemelhessen, megtisztíthasson, és bevihessen az üdvösség honába. **Hagyjátok tehát el a külső, emberi szokásokat, hagyjatok el mindent, ami emberi, s keressétek fel Megváltónk bölcsőjét, és ajánljátok fel mulandó életeteket az ő szolgálatára. Hagyjatok el mindent, amit megszoktatok, amit hittetek, hagyjatok el mindent, ami a testé, és a lelketeket kapcsoljátok hozzá, aki veletek van és marad mindörökké.**

A föld duális kiegyenlítődése Máriában. (**)

Akik az isteni igazságokat csak meghallgatják, de a próbákban nem érvényesítik, azok elesnek Isten ígéretétől. — A földet Isten kegyelmi ígérete tartja fenn. — Istenen kívül nincs élet. — Isten minden korban kijelentette magát. — Isten által meggyújtott örökmécsek. — Mária a biblikus kor hívő lelkeinek befejező tagja. — Isten az ígéret beteljesítésére nem veszi igénybe az adó erőt, csak az elfogadót: az „asszony magvát”. — Mária a megtisztulni vágyó bukott szellemcsoport imádkozva fölemelt kezének jelképe. — Krisztus harca az ellentét hatalmával. — Isten akaratának beteljesedése: a „szenteknek egysége”.

Bármennyire igyekszem is az örökkévalóság dolgait a ti szűk emberi időtökbe beleszorítani és a földi élethez kiképzett fogalmaitokba érthetően belehelyezni s azokkal összeegyeztetni, ez nem mindig sikerül, mert emberi szavakkal beszélek, az emberi szavak pedig nem mindig fedik azokat a gondolatokat és fogalmakat, amelyek az időn és a téren túl való dolgokra, eszmékre és igazságokra vonatkoznak, mert hiszen azok meghaladják a ti emberi befogadóképességeteket. De mivel szükségetek van arra, hogy a gondolkodásotokat hozzászoktassátok azokhoz a téren és időn túl lévő dolgokhoz, amelyekben nektek

már most, ebben a mulandó életben benne kell élnetek, amelyekkel tisztában kell lennetek, hogy az örökkévaló dolgokat — amennyire emberileg lehetséges — a mulandóban is megvalósíthassátok; ezért nem akarom, hogy a ti fogalmaitokkal idelenn maradjatok, röghöz kötötten. Mert eljön az idő, amikor elérkeztek ahhoz a nagy problémához, amelyben majd helyt kell állnotok azok mellett a feladatok mellett, amelyekre vállalkoztatok, amelyekre magatokat elpecsételtétek.

Sokszor beszéltem nektek arról, hogy akik magukat Isten szolgálatára elpecsételik, azoknak reményük lehet arra, hogy ezek az eszmék őket fel is emelik, meg is tisztítják. De amíg itt élnek a földön, addig ezeknek az eszméknek az életükben érvényesülniük is kell; abban a térben, amelyben ténykedési szabadságuk megvan, ezeket az eszméket szóhoz is kell juttatniuk, érvényt kell nekik szerezniük. Ha másképp cselekedtek, ha csak meghallgatjátok az örökkévaló igazságot, de amikor rákerül a sor, hogy próbát éljetek, akkor mindnyájan elbuktok — mert a megvalósítás idejében és alkalmával hátat fordítotok ezeknek — akkor a ti reménységetek lehervad, mert semmi közötök sem lesz ahhoz az ígérethez, amely Istentől kapott ígéret ezekhez a feltételekhez eleve hozzá van kapcsolva.

*

Most részletesen megmagyarázom a földnek Máriában kifejezett duális egységét Istennel. *A földet kezdettől fogva az Isten kegyelmi ígérete tartotta fenn. Tehát nem az embercsoportoknak, a lélekcsoportoknak nagy, előre kitervezett ideje, ameddig a maguk tisztulását és javulását elérhetik.* **Ezt szándékosan emelem ki előttetek, hogy a keleti vallásnak ezt a bölcseletét és ebből leszűrt igazságát leromboljam a lelketekben, amely a testöltések sorozatával elérhetőnek állítja a tisztulás és a javulás, a felfelé emelkedés állapotát**.

A föld elejétől fogva Isten ígéretére támaszkodik, mint erőre, mint hatalomra. Ez a világ fundamentumának fölvetteté-

se előtt tett ígéret vezeti kezdettől fogva a föld fejlődését. Isten nem hagyja a tőle eltántorodott gyermekeit mindörökké a száműzetésben, hanem küld lehetőségeket, küld alkalmakat, hogy ez a messzeség eltűnjék, és a lélekben való szenvedés megszűnjék. Újra meg újra magához vonzza tőle elszakadt gyermekeit, és visszavezeti őket az ő országába. Már a Paradicsomból való száműzetés idején kiemeli, hogy az „asszony magván" keresztül valósítja meg ezt az ő kegyelmi tényét, amellyel a tőle elszakadt szellemeket visszahívja, visszavonzza, fölemeli. Istenen kívül nincs semmi; minden, ami van, Istenben van, tehát bármilyen messze szakadjon is el Teremtőjétől a lélek, bárhogyan is elforduljon tőle, mégis Istenben van, és Istenben éli elszakadásának nyomorúságában az életét, mert hiszen Istenen kívül nincs élet. Isten tudja, hogy azok, akik az ő szeretetétől elszakadtak, a maguk hibás, helytelen, tökéletlen elgondolásából táplálkoznak, és onnan várják azt a boldogságot, amelyet megvalósítani igyekeznek. Isten az elszakadás pillanatában is tudta, és öröktől fogva tudja, hogy így nem lehetnek boldogok; és Ő mégis hagyta és hagyja, hogy a tökéletlenségben elfordult szellemek élhessék a maguk életét, mert ő szabad akaratot ajándékozott nekik. A szabad akarat birtokában pedig a szellemlény minden más teremtmény felett megmérhetetlen magasságban él. A **szabad akarat birtokában nincs a teremtésben hozzá fogható. Utolérhetetlen ő minden teremtett lény előtt. Előtte csak Isten van, és az ő tökéletes gyermekei, és utána következnek a tökéletlenségbe hullott szellemek. Az élet által tartja fogva az isteni kegyelem ezeket az elfordult szellemeket**. Ezek részére teremtette meg a földet és a többi világokat, hogy ezeken élve lassanlassan mégis megvilágosodjék előttük az életük célja. És amikor megvilágosodott előttük a cél, s a lelkükben fölébredt a vágyódás az igaz, a jó után, s ez a jó áldásai után való vágyakozás megtörte bennük az ellentétes erőt, és lélekben keresni kezdik azt a kapcsolatot, amellyel a jóhoz és az igazhoz hozzá-

kapcsolódhatnának, a kegyelem készen várhassa őket, és abban a pillanatban megkezdhesse őket visszavezetni Istenhez, mind közelebb közelebb a legegyenesebb úton.

Isten minden korban és minden időben kijelentette magát azokon az embereken keresztül, akik nem azért küldettek a földre, mintha az ő száműzetésük törvény szerint úgy hozta volna azt magával. Hanem a kegyelem küldte őket, hogy rajtuk keresztül, mint a világosság és szeretet egy-egy gyűjtőlencséjén keresztül, a mennyei fénynek bizonyos sugarait árassza szét a rideg, sivár földön, ahol a tévedések és bűnök következtében a szenvedések és a gyötrődések foglalják el a lélekben azt a helyet, ahol boldogságnak és örömnek kellene lennie. Mint mondtam, minden korban és minden időben küldettek ilyen lelkek az emberiséghez, hogy kisugározzák magukból a mennyei igazságot, mindig annak a kornak megfelelően, amelyben éltek, s olyan formában, amelyet az a kor fel tudott fogni, magáévá tudott tenni, amelyet megértett, amelybe belehelyezkedhetett, és amelyet lélekben feldolgozva valósággá tudott tenni a földi életben. Így jöttek a bibliában felemlített időkben azok a lelkek, akik a lelkükben ápolták Isten ígéretét, s világítottak vele, mint egy örökméccsel, amelyet nemzedékről nemzedékre meggyújtottak, amellyel beragyogták a föld sötétségét.

Akik tehát a tekintetüket felfelé, a Menny felé emelték, azok megtalálták az örökkévaló Istent, az örökkévaló Isten törvényét, megtalálták ebben a fényben Isten ígéretét, és a lelkük megvilágosodott, mert — hittek. Hittek, és hitük által cselekedték az Isten akaratát, az Isten törvényét, amelyet Mózes által adott az Úr. A hit által való élet azután nemzedékről nemzedékre kiemelte őket a szenvedő és gyötrődő átlagemberek tömegéből, föléjük emelte, és választott néppé tette őket. *Nem azért, mert abból a fajból valók voltak, nem azért, mintha különbek lettek volna az őket körülvevő pogányoknál, nem azért, mert elejétől fogva kiválaszttattak! Nem, egyes egyedül csak azért, mert a lelkük fel volt készülve a hit lehetőségére,* a lelkük

egy része nyitva volt annak a világosságnak befogadására, amely világosságban Isten ígérete mint szövétnek világította be a bűnök sötét rengetegét. Egyedüli érdemük az volt, hogy hittek az örökkévaló Istennek, az örökkévaló Isten beszédének, s az ő ígéretének időről-időre érvényt szereztek.

Ez lett a bölcsője annak a nagy megvalósulásnak, amelyet Isten azokra az időkre tartott fenn, amikor nemcsak a zsidók, nemcsak a kiválasztottak, hanem a pogányok is elérték azt a fokozatot, hogy a lelkükben az a hely kiképződött, ahol az Isten ígérete elhelyezkedhetett, mert a lelkük burkolatán egy bizonyos rést ütött a szenvedéseken keresztül szerzett tapasztalás. Ezen a kis helyen, ebben a kis résben azután el tudott helyezkedni későbbi időkben az a hit, amely meghódította a világot. Istenfélő férfi és női lelkek ápolták ezt nemzedékről nemzedékre. *Ezeknek az istenfélő, Isten iránt engedelmes lelkeknek a befejező ízülete Máriában ér véget.* Benne teljesedik ki, az ő alázatosságában, az ő engedelmességében, önmaga átadásában fejeződik be ez a korszak, Isten nevelő korszaka. Hogy őáltala, mint legmagasabb beteljesedésben érintkezési pontot találjon a földön az Isten ígéretének megvalósulási lehetősége, és elkövetkezik az, amit a paradicsomi ígéretben mintegy zálogul adott az Isten a tőle eltávolodott emberiségnek *Máriában, mint elfogadó részben***. Hangsúlyozom: *mint elfogadó részben!* Mert az Istentől eltávolodott duális egységnek csak az elfogadó része nyúlhat felfelé, nem az adó része, amely hatni, teremteni és a teremtést továbbfolytatni akarja. Az elfogadó rész fogadta el a bűnt, a tévedést, tehát az elfogadó rész keresi ismét az összeköttetést, az összekapcsolódást is Istennel.**

Az „asszony magva” által juthat az eltévelyedett földi ember szelleme ismét új testhez. A férfi nem teremthet magának testet, mert hiába akarja akár felforgatni is a világot. Minden akaratával, minden igyekezetével sem teremthet egyetlen fűszálat sem, mert életet önmagából, az önmaga akaratából

senkinek és semminek sem adhat. *Csak az Isten adhat életet, és csak az elfogadón keresztül.* Tehát bármennyire elfordult legyen is az egység adó része az Istennel való közösségtől, nem teremthet a maga részére új megjelenési formát. Nem változtathatja meg a világot, nem alakíthatja át a természettörvényt, mert a természettörvényben Isten akarata, Isten gondolata diktál. S bármennyire nem akarja is magáévá tenni a hibázó, bűnöző, Istentől eltávolodott lélek, mégis kénytelen a természettörvényben élni, a természettörvény nyomásától szenvedni, a természettörvénytől megvont határok közt mozogni, mert Isten akarata parancsol a törvényen keresztül. Isten pedig úgy akarta, hogy az asszony magván keresztül, hosszú szenvedéseken és gyötrődéseken, és az ezekből szerzett tapasztalatokon át lehet csak eljutnia a tőle eltávolodott szellemegységnek ahhoz a világossághoz, amelyet elhagyott.

Tehát Isten nem veszi igénybe a férfi magvát, nem a férfi magván keresztül teljesíti be az ígéretet, hanem az elfogadón, az asszony magván keresztül. A vétkező, az Istennel dacolni akaró adó erőt mellőzi, igénybe veszi azonban az elfogadó lélek alázatosságát, engedelmességét, hogy azon keresztül teljesedjék be az ő ígérete, az ő üdvösségterve, amelyet az ember részére elejétől fogva elrendelt. **Mária jelképezi a földre hullott bukott szellemek csoportját, adó és elfogadó felet együtt véve.** ***Ennek a bukott szellemcsoportnak vágya, mint egy imádkozó, összetett kéz, Máriában testesül meg,*** **aki Istentől várja az ő imádságának, az ő odaadásának elfogadását, hogy rajta keresztül cselekedjék az ő irgalmassága szerint a megtért szellemek csoportjával.** *A megtérés által az Isten felé nyújtott kéz találkozik a kegyelemmel, a kegyelemben Isten gondoskodó atyai szeretetével, és ez a kettő együtt létrehozza a beteljesedést.* Isten elfogadja a megtérő lelkek csoportját, és elküldi az ő egyszülött Fiát Mária testébe, aki felruházza Őt testtel. Ezzel Isten egyszülött Fia fölveszi a föld terhét, a föld átkát, az ellentétnek minden gyötrelmét, hogy isteni erejével le-

küzdje azt a hatalmat, amely az igazság törvénye szerint az egész földet beburkolja. Krisztusban ez a nagy, titokzatos harc megy végbe fogamzásától fogva mennybemeneteléig, Ő dolgozik, munkálkodik az ellentét fluidjaiban, hogy ezeket a fluidokat megtisztítsa az ellentét minden homályától, minden sötétségétől, minden árnyékától. Hogy ezek a fluidok, ezek az erők, amelyeket az ellentét magának meghódított, ismét tisztákká, fényesekké, igazakká legyenek, hogy ezeken az erőkön keresztül sokmillió és millió lélek elfogadhassa az Isten kegyelmét. Megragadhassa azt az ő hitével, hogy szabadulhasson a bűntől, *a megtévesztés szellemétől, attól a hibás gondolattól, amely olyan messze elvitte Istentől az ő szétszórt gyermekeit.*

Máriában az egész megtérő emberiség elfogadó eleme kiált Istenhez; Isten előtt megalázkodik, Istennek átadja magát; és Isten eggyé lesz vele, mert az isteni Szellem testbe öltözik, és eggyé lesz velünk az által a kegyelem által; s az által a szeretet által, amelyet Ő értünk adott, ismét fölemeli az elkárhozott fluidokat Istenhez. *Így lesz ismét eggyé Isten az ő teremtett gyermekeivel, és az élet legteljesebb megosztásában, osztozásában vesz részt az Atya és a Fiú, a Teremtő és a teremtett szellem abban a szeretetben, amely Istent a teremtés pillanatában a teremtésre bírta.* Amikor ez csakugyan végbemegy, amikor ez tényleg beteljesedik, akkor egyetlen árnyék sem marad Isten és az ő gyermekei közt; a szeretet által minden egybeolvad, és ez tökéletes duális egységet jelent. Isten beteljesítette az ő akaratát mindenen keresztül, és nincs semmi, ami közte és az ő teremtett gyermekei közt állhatna. Isten ugyanis az ő végtelenségét, minden tulajdonságát meg akarta és meg akarja osztani azokkal, akiket teremtett. Ennek az egységnek fogalma bizonyára felülmúlja a ti elgondolási képességeiteket, s lehet, hogy nem értitek meg, de mégis bizonyos sejtelmet alkothattok róla magatoknak. Tehát mind a női, mind a férfi szellemeknek meg kell találniuk Isten törvénye által azt a kapcsolatot, amely őket eggyé teszi, és amikor őket eggyé tette, meg kell találniuk azt a

kapcsolatot, amely Istennel teszi őket eggyé, amellyel Isten mintegy az ő szeretetének ölelő karjaiba fogadja őket.
És mindez Mária lelkének alázatosságán és engedelmességén keresztül jöhet létre, mert tulajdonképpen ő szimbolizálja ezt az alázatosságot, ezt az Isten iránt való teljes odaadást.

Ne legyetek a szokások rabjai! (**)

Ha ketten-hárman egy érzésben együtt vannak, magukhoz vonzzák Isten segítő erejét. — A koncentráció óriási fontossága. — Az imádkozás összetartó ereje. — Az igaz imát Isten Lelke ragadja magához. — Mikor az átok megfogan. — Hogyan imádkozzunk? — Ne legyünk a szokások rabjai. — A balga és az okos szülők. — Az élet minden perce nagy érték.

Azt mondja az Úr: *„Ha ketten-hárman összejöttök az én nevemben, és köztetek vagyok.”* Ha csak ketten-hárman egy gondolatban, egy érzésben, egy törekvésben és egy vágyódásban össze tudnak hangolódni, Isten Lelkét máris képesek befogadni. Az ilyen csoport már magához vonzza az isteni erőt, az isteni hatalmat, hogy munkálkodó erővé tegye önmagán és a körülötte levő világban. Látjátok, hogy forrong körülöttetek az élet, a meg nem értés, a széthúzás, a harag, a gyűlölet, az önzés, a hazugság és minden, ami az ellentétes gondolatból származik, amely végeredményben minden jónak, igaznak és szépnek szétrombolását jelenti. **Azt azonban nem látjátok, hogy mielőtt ezek még az anyagi világban szóhoz juthatnak, milyen háborúság megy végbe azok által az erők által, amelyeket a gondolati és az érzésvilágban szétsugároztok, és amelyekkel a hasonló gondolatokhoz és érzésekhez hozzákapcsolódtok, amelyekkel egyet képeztek.** Ezért kell vigyáznotok és imádkoznotok, és a gondolataitokat és érzéseiteket összpontosítanotok az Isten dolgaira, az Isten igazságára, hogy az isteni Lélek mindenkor megtalálhassa a lelketekben azokat az elfogadó pontokat, amelyeket úgyszólván mintegy előőrsökül előretoltok, hogy azok révén Isten segítő erejével összekapcsolódhassatok.

Mert ha a lelketekben ezek az erők nem élnek, ha ezek nincsenek a ti gondolati és érzésvilágotokban előretolva, azaz, ha mindenek felett és mindenek között nem az a legfőbb törekvésetek, hogy Isten akarata szerint éljetek, és úgy töltsétek el mulandó életeteket, akkor a ti gondolataitok és érzéseitek szétszóródnak a világban. S szétforgácsolódnak a törvénytelenségekben, a bűnös vágyakban, bűnös kívánságokban, okoskodásokban és tökéletlen értelmezésekben. **És így legyengülve és tájékozatlanul kerültök bele a láthatatlan világba, ellenben a ti törvénytelenül szétszórt bűnös gondolataitok és érzéseitek felerősödve térnek vissza hozzátok, és a holnapi ember állapota sokkal rosszabb lesz, mint a mai emberé. Amikor balgán és hanyagul szétküldítek az érzéseiteket és gondolataitokat, s nem törődtök vele, hogy azok hova kapcsolódnak, merre, hol járnak, milyen erőkkel olvadnak össze, nagyon súlyos következmények magvát hintitek el. Ma még te vagy, ma még te gondolkozol, holnap azonban, mire ezek az erők megsúlyosbodva, fölerősödve hozzád visszatérnek, már nem te uralkodói felettük, hanem azok uralkodnak tefeletted!**

Azért az ember, aki elhanyagolja az Isten dolgaival való foglalkozást, aki nem imádkozik, aki nem kéri az Istent szüntelen, hogy tartsa meg őt az ő útján, az egyenes úton, és a szívét lelkét hassa át az ő igazságával, és egyengesse a lábait, hogy az igaz ösvényen tudjon járni: az eltéved. Mert a gondolatai szétszóródnak, s tökéletlen, hiábavalóságok után kapkodó emberré lesz, akinek minden buzgósága, minden értelme és minden hite semmivé válik, mert nem tudja azokat az eredményeket felmutatni, amelyekre az ő lelkének okvetlen szüksége lenne, hogy boldogságot, megnyugvást, békét találhasson.

Most továbbmegyek. *Azt mondja az írás, hogy „amikor imádkoztok, bármit óhajtotok, ha hittel kéritek, elnyeritek.* **Ha erős bennetek a hit, amellyel az imádságotokat; elküldítek, s ha igaz és jó, és Isten szerint való az óhajtásotok, a kérel-**

metek, akkor az Isten Lelke ragadja azt meg és emeli fel magához. És Isten lelke megsokszorozza azokat az erőket, amelyeket Istenhez küldtetek. Isten megragadja a lelketeket, és a lelketekben eddig nem ismert gondolatokat, érzéseket ébreszt fel. Körülöttetek pedig a láthatatlan világban új, eddig tőletek messze fekvő eshetőségeket hoz közel hozzátok, s megvilágítja az értelmeteket, hogy ezeket az eshetőségeket felismerhessétek és a kellő időpontban, a kellő alkalommal megragadhassátok és kihasználhassátok. *Az emberi lelkek érzéseit a hasonlók gondolkozása és érzése folytán termékennyé teszi a ti érdeketekben, és megszerzi nektek nemcsak a láthatatlan, hanem az anyagi világban is azokat,* amik a ti lelketek előhaladásához, megkönnyebbüléséhez, felemelkedéséhez szükségesek.

Az imádságnak csodatevő ereje van. Hiába mosolyogják meg az okoskodók, hiába tartják lehetetlennek a kételkedők; ha Isten jónak és igaznak ítéli a kéréseteket, és jónak látja azt megvalósítani, akkor a lehetetlennek látszó dolgok is lehetőkké válnak. De mindenesetre szükséges, hogy igaz és tiszta szándékú, becsületes jóakarat vezérelje az imádságotokat és a vágyatokat. *Ha Isten még az indokolt átoknak is megadja a beteljesedését és lehetőségét, ha az elkeseredés pillanatában kimondott átok is megfogan, mert a láthatatlanban magához ragadja azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül még a rossz is kiteljesedhet: mennyivel inkább van hatalma és ereje a jónak, hogy véghezvigye azt, amit az Isten üdvösnek ítél a lelki előhaladásotok érdekében!* Imádkozzatok, folyton, imádkozzatok! Nem mondom én, hogy emberektől kigondolt hosszadalmas, kötött formák szerint imádkozzatok, amelyek a szavak és mondatok művészies összeállítása révén szép formájúaknak látszanak, és talán egy pillanatra a lelketeket gyönyörködtetik is. **Hanem legyen a ti érzéseitekben és gondolataitokban Istennek való átadottság, s minden munkátokat, minden elgondolásotokat Istennek ajánlva, az ő segítségét kérve,**

Hozzá fohászkodva, be legyenek népesítve a gondolataitok Istennel, az ő segítségében való bizakodással, Tőle várván minden jónak megvalósulását. Ha pedig bármilyen üdvösnek gondolnátok is azt, amit kérni szándékoztok, vagy amit kértetek, de mindannak dacára sem sikerült azt elnyernetek: **ajánljátok a ti lemondásotokat Istennek. Intézze a ti ügyeteket úgy, ahogy Ő látja jónak, legyen meg az ő akarata mindenben. Így engedelmes főhajtással mindent** Neki ajánlva fel, kevesebb fájdalommal, kevesebb csalódással, és több örömmel teszitek meg az utat a mulandó életből az örökkévalóságba, és a ti belső lelki világotok üde, tiszta, nyugodt és békés marad. Úgy éljen a hit a lelketek mélyén, mint a tengerszem fenekén a csend. Körülöttetek tombolhat a világ, megpróbáltatások zúdulhatnak rátok, de a ti lelketek mélyén csend és békesség legyen. Külső énetekben — hiszen emberek vagytok — részt vesztek a világ folyásában. Talán fáj, talán kellemetlen, talán nagy megpróbáltatás az — legalább szerintetek — ami veletek történik. Talán veszteségek, talán fájdalmak, talán szenvedések érnek benneteket, a külső én háboroghat. De ez a háborgás hamar lecsendesedik, mert a belső én nyugalma erőt vesz a külső én hatásokat visszatükröző mozgásán, és lecsendesedik a külső ember is. S ismét tud hinni, ismét tud bízni az elkövetkezendő reggelen, amikor már önmagába tud merülni, s a testen keresztül érvényesülni akaró folytonos hatásokból kikapcsolódva a saját lelki mélységeibe vonulhat vissza, amely mint csendes, mély tengerszem az Isten képét, az Isten békességét tükrözik vissza.

Ne engedjétek tehát, hogy a külső világ szokásai felettébb elhatalmasodjanak a lelketekben. A külső világ szokásaitól mindinkább húzódjatok vissza a ti benső hitéletetekbe, a ti benső meggyőződéseteke. A külső világ örömeit, amelyeket az emberek kellemeseknek, jóknak, szépeknek tartanak, hagyjátok meg a külvilág embereinek, ti pedig éljetek szellemi életet. ***Ne váljatok az emberi szokások rabjaivá,*** **mert akkor *csak***

„emberek” maradtok, és a ti külső embereteket az ő szokásaival együtt nem emelheti fel az Isten kegyelme az örökkévalóságba. Nektek az emberek külső szokásaitól el kell válnotok, mert Isten a ti részetekre új életformát tartogat, és nektek ebbe az új életformába kell magatokat beleélnetek. Nektek ez szab törvényt, nektek ez diktál, nem pedig a külső emberi szokások. Nem mehettek ugyan ki a világból, lábaitokkal még a föld porát tapossátok, azért különcködő életet nem élhettek. Mert nem tehetitek magatokat gyűlöltté a külvilág emberei előtt, hogy gúnyosan mosolyogják meg a ti életeteket. **De igenis amennyire csak lehetséges, vonjátok ki magatokat a világ szokásaiból, és a ti szellemi örömeiteket ne áldozzátok fel testi örömökért, külső szokásokért, hanem legyetek úrrá a külső szokások felett**, és cselekedjetek úgy, hogy *a lelketek érzései szerint átmenetet teremtsetek magatoknak.* Hagyjátok meg a világnak, ami a világé, de a lelketeknek okvetlen szerezzétek meg azt, ami a lelketek üdvére való.

Amikor azt mondom, hogy a külső szokásnak ne hódoljatok, nem mondom ezzel azt, hogy amikor ünnepeltek, ne okozzatok másoknak örömöt, de a ti ünnepléseteket ne áldozzátok fel ezekért a szokásokért, mert ezek elmaradnak mögöttetek[5]*. Cselekedjétek ezeket máskor, kössétek más időhöz, és ne vegyetek magatokra olyan terheket, amelyek a lelketeket befolyásolják, és elvonják a figyelmeteket a lényegestől, és a lényegtelen felé terelik. Ezt csak mint figyelmeztetést intézem hozzátok. De ha ti a világ dolgaiban értelmeseknek bizonyultok, mennyivel inkább megkívánja a ti szellemi életetek, hogy ezt az értelmességet felhasználjátok a magatok előnyére, a ma-

[5] * Erre a fejtegetésre az adott alkalmat, hogy többen megbeszélés tárgyává tették a karácsonyi ünnepekkel megszokássá vált ajándékozási kötelezettséget, ami sok gondot okoz, sok időt vesz igénybe, és elvonja a figyelmet a szent ünnep benső lényegéről, sőt alkalmas arra, hogy az áhítatot is megrontsa.

gatok üdvösségére! Ne csaljátok, és ne rövidítsétek hát meg a saját lelketeket, mert amennyit ettől elvesztek és a világnak adtok, ugyanannyival lesztek szegényebbek a ti valódi életetekben.

És *aki azt hiszi, hogy neki kötelessége feláldozni a lelkét akár a gyermekeiért, akár a hozzátartozóiért, az rosszul cselekszik,* mint ahogy rosszul cselekszi a szülő azt, hogy éjt nappallá tesz, s elvonja magát a lelkiek gyakorlásától csak azért, hogy halála után a gyermekeinek nagyobb anyagi jólétet hagyhasson vissza. Balgatagnak nevezem az ilyen embert! Mert hiszen mit tudja ő azt, hogy vajon jót adott-e gyermekének az anyagi javakkal, s nem csak a megpróbáltatásait szaporította-e, nem csak a csalódásait növesztette-e naggyá? Hiszen ezzel a gyermekeinek értéktelen dolgot adott. Ellenben ha ő magát is a szellemiekben gazdagítja, meg a gyermekeit is ezekben erősíti, akkor mind magának, mind pedig a gyermekeinek romolhatatlan javakat szerzett mulandó életével. Isten világosítsa meg az értelmeteket és hassa át az érzelmeiteket, hogy mindazt, amit jóakaratból figyelmeztetésül nyújtok nektek ebben a mulandó életben, bölcsen használhassátok fel, és magatoknak belőle vagyont szerezhessetek, ameddig még az úton vagytok, mert hiszen nem olyan hosszú az életút, hogy annak idejét könnyelműen elhanyagolhassátok.

Az élet minden órájának, minden percének, megvan a maga rendeltetése, és boldogok lesztek, ha azt helyesen használjátok fel. Mert amikor megtértek ide a láthatatlanba, akkor tárul csak fel előttetek a tulajdonképpeni élet a maga áttekinthetetlen nagy gazdagságával, és akkor látjátok majd, hogy mindazt, amiről beszéltem nektek, beválthatjátok, mivel ennek a világnak ez az aranypénze, amelyen a békességeiteket, megnyugvásotokat, előhaladásotokat, és a vágyaitok beteljesedését megvásárolhatjátok. És akkor dicsőítitek csak az Istent igaz szívvel és örömteljes lélekkel, amiért kegyelmével megkeresett titeket sötétségben való bujdosástok idejében!

A megpróbáltatások célja. (**)

Minden megpróbáltatás a földön: a jó is, meg a rossz is. — A föld porából kell az értékeket kikeresni. — Az anyagnak minden paránya olyan érték, amelynek nem szabad elvesznie. —A fejlődés kereke végeredményül minden összetartozó parányt összehoz egymással. — Hogyan suttog a kísértő? — A kétszer kettő négy igazsága. — Miért nincs jó megérzésük az eszes, de önző embereknek? — Az eshetőségekben és véletlenekben való bizakodás oktalansága. — Amilyen előnyhöz vagy értékhez jut valaki munka vagy szenvedés nélkül, az igazság szerint nem az övé. — Ki mit vet, azt aratja. — A szellemek egyetlen megkülönböztető kincse a hit. — Csak a földi életben élvezhetik Isten kegyelmi ajándékait a gonoszok is, mint a jók; a szellemvilágban azonban már nem. — A hazugság mint védekező eszköz az igazság keménységével szemben. — Krisztusban az igazság a szeretet puha burkolatában jelent meg. — Miért vagyunk a földön? — Kétféle hit. — A bűn álmából ébredő lélek igazságszomja. — Miből gazdagszik meg a lélek? — Az Isten által előkészített pihenőhelyek. — A békességes teherviselés gyorsabb felszabadulást eredményez. — A nagy menyegző.

Ti, akik benne éltek ebben az örökké mozgó világban, benne éltek a próbák hullámaiban, nem tudjátok semminek sem a kezdetét, sem a végét, csak a jelent ismeritek, amelyben éltek, amely nektek pillanatnyilag örömöt, vagy bánatot hoz, és amelyet olykor szeretnétek megrögzíteni, hogy úgy maradjon hosszú ideig, ha nem is mindörökké. Mások ugyanazokat a pillanatokat szeretnék meg sem érni, szeretnének felettük elsiklani, mert azok a pillanatok nekik éppen fájdalmakat, nehéz szenvedéseket, lelki bánatokat okoznak. Ezeket ti megpróbáltatásoknak nevezitek, mert nem tudjátok, hogy Isten ezt a földi életet minden örömével és fájdalmával együtt próbának szánta.

Amikor általában életről beszélek, akkor nemcsak erre a mulandó életre gondolok, hanem arra az időre is, amikor még test nélkül éltetek, és arra, amikor majd ismét a testtől felszabadultan éltek, és lelki szemeitekkel vizsgáljátok annak az életnek feltünedező örömeit, vagy bánatait, amelyek majd akkor vesznek körül benneteket. De tulajdonképpen ezt az életet nevezzük a megpróbáltatások idejének, amelyet itt töltötök a földi testben. Mindegy, akár örültök, akár bánkódtok, minden-

képp próba ez az élet, mert mint ahogy már máskor is mondtam, megpróbáltatások elszenvedésére jöttetek az életbe. A próbák nem abban állnak, hogy fájdalmakat okoznak nektek, sem abban, hogy az örömöket tele pohárral élvezhetitek. **Hanem a próbák azt jelentik, hogy minden eseményből, amelybe belesodródtok, a lelki erőtökkel mit tudtok kitermelni; milyen értékeket tudtok kicsiholni azokból a mulandó formákból, azokból a mulandó történésekből, amelyek jönnek, és ismét elenyésznek nyomtalanul, vagy ha egy ideig még a felszínen tartják is magukat, de azután mégis alá-hullanak a teljes megsemmisülésbe.** Szóval az a kérdés, hogy mindezekből milyen értékeket tud a lelketek megmenteni az örökkévalóság számára, mivel amit megmentetek, amit a magatokévá tesztek, amit fáradsággal kikerestek magatoknak a föld porából, az a tiétek.

Mert az igazság törvénye nem tűr meg semmit, ami a törvényen kívül volna. Ezt a törvényen kívül valóságot arra értem, ami nem igazság, ami nem valóság; mert az mind elmúlik, legyen bár a legszebb, a legértékesebb, a legdrágább a ti szemetekben, ami felett mindörökké szeretnétek rendelkezni. Ha ez a dolog nem egyezik meg a teljes igazsággal, a teljes valósággal, akkor elveszítitek, ha mégúgy ragaszkodtok is hozzá, ha mégannyi fáradságot fordítotok is reá a lelketekből és testetekből. Tehát azért vagytok ide küldve, hogy magatoknak értékeket szerezzetek, hogy drágaságokkal gazdagítsátok a lelketeket. „Hogyan" — kérdezitek — „ebből a mulandó világból, ahol minden por és hamu, innen vigyünk magunkkal értékeket?" Igen, testvéreim, innen vigyetek, innen kell vinnetek értékeket, **mert ami ma itt por és hamu, ami ma a mulandóságra van kárhoztatva, az az életnek mind olyan része, amelynek fel kell támadnia, amelynek ismét vissza kell térnie az örökkévalóságba, Isten országába. Mert mindaz, ami ma por és hamu, mindaz, ami ma értéktelennek látszik, egykor értékes volt, mielőtt még a bűn meg nem fertőzte**,

mielőtt még a szellem Istentől el nem távozott. Értékes volt, mert az Isten arculatát tükrözte vissza, Isten dicsőségéről beszélt, azt hirdette, Isten dicsőségét mutatta. De mióta a szellem eltávolodott az ő Istenétől, és ezeket az erőket is magával rántottá, azóta mindez a bűnt, a hazugságot, a tévelygést szolgálja. Miután azonban semmi igaztalannak nincs létjoga Isten előtt, azért mindez mindaddig kénytelen súrlódni és csiszolódni az örökké mozgó végtelenségben, míg a bűn és tévelygés nyomai lekopnak róla, és ismét Isten tökéletességét, Isten igazságát tükrözi majd vissza abban a világosságban, amelybe fel kell emeltetnie. Az anyagnak minden paránya, amely titeket körülvesz, amely hozzátok tapad, olyan érték, amelynek elvesznie, megsemmisülnie nem szabad. Tehát ha ennek nem szabad elvesznie, nem szabad megsemmisülnie, kell olyan időnek és alkalomnak jönnie, hogy ez újra értékké váljék, újra elfoglalhassa helyét abban a gondolatban, ahová Isten tervei szerint a teremtés pillanatában szánva volt. Éppen úgy kell, hogy az a nagy munka, amelyet az ember itt ezen a földön az ő szenvedéseivel, fáradságával, szinte hallatlannak látszó küzdelmével végihez visz, beteljesedéssé, eredménnyé legyen. De hol, hogyan és mikor? Hiszen a földön minden dolog olyan szertefoszlónak, olyan reménytelennek, s minden küzdés, minden szenvedés, minden fáradság olyan hiábavalónak látszik!

Valóban reménytelen is volna, ha az Istennek nem volna gondja az emberek világára, az emberek életére. De van gondja. **Isten, a mindenütt jelenvaló isteni hatalom az életnek minden pillanatát, minden megmozdulását kitölti az által a törvény által, amelyben összefoglalta és egybekapcsolta az egész teremtett mindenséget és forgatja a fejlődés kerekét.** Ebben a kerékben az ember szellemek, az anyagok, az erők súrlódnak, keringenek, összeolvadnak, majd ismét széjjelválnak egészen addig, amíg minden egyes parány újra meg nem találja a szorosan hozzátartozó másik részecskét, hogy mind együtt egy egészet, nagyot, hatalmasat alkothasson, úgy,

mint kezdetben volt. Ennek így kell lennie, ez így van Isten tervében. A természetes erő, a természetes fejlődés hajlandó is Isten akaratát elfogadni. Nézzétek csak meg a természet minden alkotását, az a maga nemében mind tökéletes formát képez, tökéletes életet él. Mind meghozza az ő virágját és gyümölcsét, és ismét elhullatja a magot, hogy egy jobbat, tökéletesebbet hozzon az újramegjelenés állomásán.

Egyedül az emberi nem az, amely dacol az isteni gondolattal, az isteni tervvel, mert megromlott az ellentét gondolataitól, törekvésétől. És mindaddig, ameddig ebben a romlottságban él, nem képes, de nem is akar, sőt még ha akarna sem tudna tökéleteset, jót kitermelni sem önmagából, sem az életéből, mert romlottságánál fogva egyszerűen képtelen reá. Pedig az emberben szeretetre és ítéletre képes, szabad akarattal felruházott szellem van, amely előtt megvilágosodnak azok az eszmei térségek, amelyek szabad munkateret biztosítanak számára. **Mivel ez a szabad munkatér Isten kegyelme folytán megvan, a tévelygő szellem mellett ott áll a kísértés is. Ez abban áll, hogy bár tudja, hogy a jót kell cselekednie — hiszen a lelkébe írott természettörvény így diktálja, így írja elő, és hosszú életturnusokon keresztül tapasztalja, hogy minden, ami van, hasonlót nemz, hasonlót hoz létre**. Ennél fogva jót csak jóval lehet létrehozni — a lelkében lévő gonosz érzés és gonosz tudat mégis ezt suttogja neki: „Hátha megkerülném az egyenes utat, és hamarabb elérném célomat, kevesebb fáradsággal, kevesebb szenvedéssel odajutnék, ahová szeretnék; hiszen azt tehetem, amit akarok”! Ezzel az ő tévelygő lénye az eshetőségek végtelenségébe tekintve a lehetetlent adja neki ígéretképpen: „Igen, sikerülni fog, ha okosan jársz el, ha úgy eszeled ki, hogy látszólag a törvénynek is eleget teszel, de azért a magad akaratát követted, a magad elgondolása szerint cselekszel.” Semmi más, csak ez. Ez az a hatalmas kísértő, amely lépten-nyomon keresztezi Isten törvényének munkáját, a természet törvényének gépies mozgását. Semmi más, csak ez

az eshetőségekbe vetett hit. Vajon mi ez a hatalom? Ez az Istennel dacoló erő, amelynek kísértő hatalma és ereje mindaddig nem szűnik meg, ameddig az emberi szellem ezt önmagában le nem tudja győzni.

Pedig ameddig az eshetőségek távlatába tekint, s azoktól várja vágyainak beteljesedését, addig mindig csalódással, szenvedéssel és gyötrelemmel kell az élet útját járnia. A ti gondolkodásotokhoz közelebb akarom hozni azt az egyszerű igazságot, hogy kétszer kettő négy. Nem több, sem kevesebb az igazság szerint. De az ember, aki az eshetőségek világába tekint, ezt gondolja magában: „miért ne lehetne az nekem öt, másoknak meg három? Miért ne lehetne az nekem több, mint amennyit megérdemlek, mint amiért megdolgoztam? Miért ne arathatnék én többet, jobbat, szebbet, mint amilyen és amennyi magot elvetettem? Ez az a kísértés, ez az a hatalom, ez az a tévhit, amely az emberiséget leigázta, leigázza és leigázva tartja a jövőben is egészen addig, ameddig az igazság törvényét maga felett ténykedő hatalomként egyszer és mindenkorra elismerni nem akarja. Mert ameddig az ember a maga megromlott értelmével így gondolkozik, addig ez az értelem kicsiszolódhat, fényessé válhat, és mindent tisztán megmutathat, ami körülötte, mellette és alatta él, de nem mutathatja meg azt, ami felette van. S nem mutathatja meg, ami elkövetkezik, nem mutatja meg a jövőt, mert a jövő az ő részére az eshetőségek birodalmába tartozik, és — mivel ő az igazság törvényét nem tette uralkodóvá maga felett — ha mutat is valamit a jövőből, az csak csalfa torzkép, nem pedig valóság. **És a tévelygő emberi lélek ebben hisz, nem pedig abban az igazságban, amelynek törvényét érzi, amelynek a törvénye állította őt ide a mulandóság világába, a megpróbáltatások világába. Nem hisz az igazság törvényének,** mert akkor el kellene ismernie a maga gyengeségét, a maga érdemtelenségét, és meg kellene alázkodnia az előtt a nagy Hatalom előtt, aki ezt az igazság törvé-

nyét megalkotta, fenntartja, és ezen keresztül uralkodik a teremtett világmindenségen.

Mivel tehát az emberi lélek nem akar megalázkodni, hanem az eshetőségektől csábíttatva meg mindig ő maga akarja a jövőjét megalkotni, még mindig ő akar diktálni és uralkodni azok felett az erők felett, amelyek az ő birodalmába vannak adva. Így elfordul az igazság törvényétől, meghasonlik az igazsággal, és megfertőzi azt cselekedeteivel és gondolataival. Ilyen előzmények után pedig életének minden percében, minden pillanatában, amelyet neki a kegyelem ajándékoz, gonoszságot és hamisságot cselekszik az Isten előtt, *aki benne van,* vele van az ő perceiben, az ő mulandó idejében, s életének minden pillanatát megörökíti. Mivel azonban az ember a jelenségek világában mindezt nem látja, ennélfogva azt hiszi, hogy ha az igazságnak hátat fordít, ha nem tekint bele az igazság világosságába, akkor az igazság sem tartja őt számon. Így gondolkozva elfordul az igazságtól, behunyja a szemét, és hamisan cselekszik. Az eshetőségekben bizakodik, s azzal biztatja magát, hogy majd ő elég okos lesz ahhoz, hogy kikerülje a következményeket, amelyek igaztalan elgondolásait és cselekedeteit nyomon kísérik. **Ez az ember őstermészete. Ez az, amit magával hoz az ember, ez az eredendő bűn, amellyel megszületik. Ez az a gyökér, amelyből minden gyötrelem és szenvedés kisarjad.** Pedig az ember minden gondolatával és törekvésével a jót, az örömöt, a boldogságot akarja életének minden pillanatában előhívni! Mivel azonban az igazság törvényében vajmi keveset cselekszik, vagy talán éppen semmit, azért az igazság törvénye sem adhatja meg neki azt, amit ő megtagadott az igazság törvényétől, és így nem arathatja annak boldogító gyümölcsét, amit nem vetett. Tehát ismét csak a hazugsághoz nyúl, ismét elfordul az igazságtól, és titkon gonosz cselekedeteket cselekszik, titkon gonosz elgondolásokkal akarja megteremteni a maga örömét és boldogságát mások, az egész természet rovására**. Nem keresi Isten tekintetét egy pillanatig sem,**

mert hiszen ha Isten tekintetét keresné, akkor megvilágosodnék előtte cselekedeteinek igazságtalansága. Nem, ő az eshetőségek világába tekint, a szerencsét várja, azért minden lehetőt felkeres és felkutat, minden ajtót kinyit, minden zárt megpróbál, hogy valamiképp el ne haladjon a szerencséjének ajtaja előtt, s el ne szalassza a részére elhelyezett kincseket.

Kedves testvéreim! Istentől elfordulva senki sem találja meg azokat a kincseket, mert ilyen kincseskamra nincs is az igazság törvényében. Mert amely szerencsét, amely kincset valahol találsz anélkül, hogy érte megdolgoztál volna, anélkül, hogy érte megszenvedtél volna, azt mástól vetted el, az másé, és te jogtalanul bitorlod azt! Bárhogyan tiltakozol is ellene, az igazság Istennél van. És te nem azért vagy a földre küldve, hogy másoktól elvett kincseket, boldogságokat, örömöket hajszolj. Mert hiszen ha a kísértő az egész világ kincseit összehordaná is neked a jelenségek világában, és te élvezhetnéd is azt egy rövid ideig, ha magas polcra emelne is a hazugság szelleme, s hír, dicsőség övezné a homlokod, és mindenki feltekintene reád, s nagynak, mindenki felett állónak ismernének is el az emberek: tudd meg, hogy ez mind csak csalóka árnyképe az igazságnak. **Csak utánzata a valódinak, mert amit nem Isten adott, azt ismét elveszi tőled az igazság törvénye. Ha egy pillanatra el is káprázтat a hatalom és a dicsőség érzete, ha egy pillanatra boldognak képzeled, és mindenkinél különbnek látod is magadat: eljön az idő, amikor majd az igazság törvénye tükröt tart eléd, és látni fogod bűnösségedet, gyarlóságodat**, igazságtalansággal való szennyezettségedet. Látni fogod, hogy hiúságoddal és gőgöddel utálatossá tetted magad más emberek előtt, akiket lenéztél, akiket nem tartottál magadhoz méltónak. S látni fogod, hogy azok feletted ragyogva emelkednek az igazság törvényében felfelé, te pedig mindjobban lesüllyedsz a mélybe, ahol mind kevesebb és kevesebb boldogulási lehetőség marad számodra. *Tehát bár-*

hogyan eszeled is ki a magad boldogságát, bárhogyan okoskodsz, nem kerülheted el a szenvedést, mert az igazság törvénye azt diktálja, hogy ki mit vet, csak azt arathatja. Vetettél a mulandóság világában gonoszt: annak a gonosznak a gyümölcseit kell elfogyasztanod. Vetettél jót és igazat a mulandóság világában: az a mag kikel a te javadra és meghozza a maga termését, és te boldogan szedheted azt le.

Hinnie kell az embernek, mert hit nélkül semmivel sem több, mint egy más természeti jelenség itt a mulandóság világában. **Csak a hit az, ami az embert minden teremtett lény fölé emeli. A szabad akarattal felruházott szellemnek egyetlen kincse és megkülönböztetője a többi teremtett lények felett a lelkében lévő világossága, a hite, amely őt előrevezeti a fejlődés vonalán**. Ha a te hited az, hogy a te furfangos eszeddel és erőszakos öklöddel szerzed meg azokat az előnyöket, amelyek neked kellemes életet biztosíthatnak, akkor a te hited tévhit, és az igazság törvénye megmutatja, hogy ez a te hited hamis kiindulási pontot képezett, mert zsákutcába jutottál. **És jaj neked, földi ember, ha erre az igazságra nem a mulandó földi világban, hanem ebben a másik világban jössz rá, ahol már nincs az eshetőségeknek semmiféle hatalma!** Mert itt minden az igazság szerint van berendezve, itt semmi sem hamis, semmi sem csalóka, mert itt mindent az igazság — hogy úgy mondjam — a maga kezével teremtett meg mindenki számára. Azért jaj a földi embereknek, akik ebből a tévhitből indulnak ki, és e szerint a tévhit szerint rendezik be az életüket! Mert amit cselekszenek, azt az igazság törvénye megrögzíti, és minden pillanat meghozza a maga gyümölcsét, amely az igazság világában érik meg számukra.

Mivel elesettsége folytán az ember ebbe a természetbe jutott bele, azért magától képtelen valami jóra, valami igazra. Az isteni kegyelem tehát világosságot gyújtott az ő szellemi életében is, mint ahogy felhozza napját a jókra és a gonoszokra egyaránt. És mint ahogy esőt ad a jónak és a gonosznak földjé-

re, mint ahogy megtűri a konkolyt a búza közt, hogy együtt növekedjenek, s mindkettőt egyformán táplálja kegyelmével addig a napig, ameddig az aratást elhatározta: úgy az ember részére is megadja a földi életben azt a világosságot, amelyet az igazság világában, a szellemvilágban nélkülözni kénytelenek azok a szellemek, akik gonoszt cselekedtek. **A nap fénye az ő részükre nem ragyog, a nap melege nem melegít, mert Isten ezt a kegyelmét ennek a világnak, a próbák világának ajándékozta. Tehát itt a gonosz gondolatok, gonosz indulatok és súlyos tévedések közt élő emberlelkek ugyanúgy részesülnek a kegyelem világosságában és melegében, mint azok, akik az igazságot keresik, és Isten útján**, az általa megmutatott úton akarnak járni, *akiket hazahívott, akikhez szólt, és akik meghallgatják az ő hazahívó szózatát. Azonban akiknek fülei még nem hallják meg az Isten hazahívó szavát, akik még nem éhezik az igazság beszédét, akiknek még nem hiányzik a lelki vigasz, akik még jól érzik magukat bűneikben és tévelygéseikben, azoknak a halál mintegy törvényszerűen kijáró és szenvedést hozó hatalom, hatalmas ellenség, amely mindattól megfosztja őket, amit a kegyelem világában élvezhettek.*

Ennek halála valóban a lenyugvó naphoz hasonló állapot, folyton sötétedő, folyton ridegebbé váló életkörülmények közé való zuhanás. Ezeknek halála borzasztó. Az igazsággal kell szembenézniük, *nem Isten büntetésével, hanem a saját igazságukkal,* amelyet az igazság világába magukkal visznek, ahol a cselekedeteik és érzéseik alakot és formát öltenek; *ez az ő társaságuk.* **A hasonló szellemekkel való együttélés itt ezen a földön is keserű a bűnös, gonosz lelkek számára, de valóságos poklot jelent azoknak, akik a gonoszságban egymásra találnak**. És csak világos, hogy ezt nem akkor teremti meg az Isten az ő részükre, hanem itt a napról napra való együttélésben ők maguk teremtik meg maguknak a pokol minden kínját és gyötrelmét a cselekedeteikkel, elgondolásaikkal, hazugságaikkal. Isten ezeket a gyenge, tévelygő lelkeket megszánta és ígé-

retet adott és vigasztalást küldött nekik azért, hogy ameddig ezt a rideggé vált természetet feldolgozzák, és a lelkük alkalmassá válik a szellemi szózat meghallgatására és feldolgozására, addig is a kétségbeesés el ne fogja őket, hanem reménységben élve, ott égjen a lelkükben az ígéretnek mécse és előre világítson számukra a fejlődés útján.

Az igazság törvényében benne él az Isten gondoskodása, szeretete és kegyelme, amely folyton-folyvást egyengeti az utat a gyenge szellemcsoportok előtt. És amikor az emberi lélek a maga természettörvényével együtt elérte azt a fokozatot, hogy kitárulhatott előtte a magasabb rendű érzések világa, és az értelme előtt megnyílnak az eszmények világai, akkor fejlettségével és befogadóképességével már készen áll arra, hogy az Isten közvetlenül is szólhasson hozzá, nemcsak a prófétákon keresztül. A nagy ígéret beteljesedett, az Ige testté lett, és lakozott az emberek világában, a Világosság a sötétségben. De a sötétség nem engedte magát átvilágítani, sőt azon volt, hogy ezt a világosságot kioltsa a maga eszközeivel, a maga elgondolásaival, az eshetőségekbe vetett hitével. Mert az ember, akinek nincs betekintése a jövőbe, nincs betekintése a törvényeken túl lévő igazság világába, nem láthatja meg azokat a szépségeket, azokat a ragyogásokat, amelyek emögött vannak. Hiszen a gonoszba süllyedt emberlelkek igazsága, amely őket körülveszi, csak őket, magukat tükrözi vissza, ennélfogva számukra az igazság durva, fájdalmat okozó, érdes, éles, szenvedtető hatású. *Ezért a bűnös lélek nem szívesen időzik az igazság világában, hanem megteremti magának a hazugságnak puha selyemmel és bársonnyal bevont állapotát, s ezzel igyekszik magát körülvenni, ezzel igyekszik az ütközéseket elkerülni s az érintkezést puhábbá tenni.*

Hiszen ha a gonosz érzésű emberek egymásnak a szemébe megmondanák azt, amit éreznek, amit gondolnak, nem válnék-e még elviselhetetlenebbé a földi élet, nem lennének-e kénytelenek az emberek egymást az életből elüldözni, nem

lenne-e szükséges, hogy mindenki magával hordja a gyilkos tőrt? Hiszen a gőg és a hiúság a legkisebb sértést sem tűri el, az igazság pedig sért, az igazság szúr, az igazság kényelmetlen! **Tehát az igazságot keresztfára kell juttatni, az igazságnak meg kell halnia, mert az igazságnak nincs létjoga ebben a világban, mert itt a tévelygés szelleme az úr!** És mint ahogyan a levegő mindent befog és körülvesz, úgy ez a hazugság szelleme, ez a tévelygés is mindenhová benyomul. Magába szívja az ember a levegővel, beleheli az illattal, fölszedi a táplálékkal, stb. Egyszóval az ember lelke meg van fertőzve, átmeg átjárja azt a tévelygés szellemének gondolata, és így mindentől irtózik, ami igaz. **Pedig az igazság a maga világában gyönyörű, áldást hozó, megbékéltető. Az igazság puha, pihentető fekhelyeket készít a lélek számára, mert az igazságban benne van az Isten Lelke, az Isten teremtő ereje, amely gyönyörű alakokat, művészi formákat alkot**. De az ember nem tekint bele az igazságba, mert nem akarja benne a maga elkorcsosult lelkének utálatos formáját megpillantani. És akinek az élete itt a jelenségek világában csak valamennyire is elviselhető, aki valamennyire is helyet szorított magának, és itt valakinek, tényezőnek érzi magát, az nehezen tud megbarátkozni azzal az igazsággal, amely nem kíméli az ember gyengeségét, az ember hibáit.

Tehát *az „alkalmazott igazságnak" elsősorban türelmesnek kell lennie, és meg kell kerülnie azokat a kiálló, érdes sziklákat, azokat az éles köveket, azokat a hegyes, tüskés gallyakat, amelyek a tévelygés nyomán keletkeztek az emberek lelkében.* ***Mindezt be kell vonnia az elnézésnek, a tűrésnek és a szeretetnek azzal a bársonyos puhaságával, amely járhatóvá teszi az igazság útját,*** **amely lehetővé teszi annak követését, aki megjelent, és aki eltávozott, aki felvette a keresztet**, amelyet a bűn és a tévelygés ácsolt részére. Aki eltűrte a gyalázatot, aki eltűrte az arcul verést, az arcul köpdösést, **mert *benne az igazság a szeretetbe burkolódzott bele*. Ő az igazság**

törvényét nem mint hatalmat érvényesítette, hanem mint dajkáló, szerető szülő fogta ölébe a síró, jajgató és magával tehetetlen világot, és eltűrte ettől a világtól, hogy bemocskolja, beszennyezze az ő szent emlékét. És eltűri egészen addig, ameddig azoknak száma be nem telik, akik az üdvösségre elhívattak. Eltűri addig, ameddig ez a korszak lejár, s azoknak, akik a fejlődés vonalán még nem jutottak el a legvégső állomásig, eléjük siet kegyelmével, szeretetével, a bűnbocsánattal, hogy azok kezét az ő kezébe fogja, és felsegítse őket a meredeken, amelyen mind nehezebbé és nehezebbé válik a járás azoknak, akik Őt követik.

Az igazság törvénye nem kívánatos az ember előtt, és az ember a maga esettségében sohasem fordulna az igazság felé, pedig az ember azért van itt a földön, hogy próbát éljen. Hogy akik a szellemvilágban sok keserű könnyhullatással fogadkoztak, hogy ha még egyszer módjuk és alkalmuk lenne, hogy valamiképp a jóhoz kapcsolódhassanak, a jónak csak egyetlen áldását is érezhessék, akkor ők mindent eltűrnének, mindenen keresztülgázolnának, csak kiszabadulhassanak abból a pokolból, amelyet maguk teremtettek meg maguknak. Isten tehát meghallgatja ezeknek a szellemeknek fogadkozásait, és újra életbe szólítja őket, a természettörvény által újra felruházta tja őket testtel. S újra olyan helyzetbe, olyan állapotok közé állítja őket, hogy a lelkükben való felkészültségükkel megállhassák a helyüket, és ne hallgassanak vakon a tévelygés szellemének hangjára, s ne forduljanak a hamisság felé, és ne meneküljenek az igazság elől, hanem ők maguk is cselekedjék az igazságot, s csak az igazság szavára hallgassanak. És ha vérzik is a lelkük, a hitükkel és reménységükkel fogják meg a feléjük nyújtott segítő kezet, és próbálkozzanak felfelé haladni azon a meredeken, amelyen haladva elhagyhatják a szenvedések és a gyötrelmek világát, s az igazság világába juthatnak, ahol enyhülést nyernek. **Ezért vagytok a földön, testvéreim, mert a lelketekben benne él a vágy, hogy szabadulhassatok a szen-**

vedésektől; mert a lelketekben benne él a vágy, hogy boldogokká lehessetek. Mert hiszen ti nyomasztó szegénységben, nyomasztó nyomorúságban éltek, amelyet magatok szereztetek magatoknak, s amelytől szenvednetek kell az igazság világában, ahol nem használ sem az okosság, sem a hazugság, ahol nem használ sem a furfang, sem az erőszakosság, mert *az igazság törvényének zárai kinyithatatlanok, feltörhetetlenek.* ***Egyetlen lehetőség van csupán a szabadulásra: a kegyelem elfogadása, amelyet Isten az ő szent Fia által, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által nyújtott a földi embernek.*** **Benne, mint ahogyan a földön élők részére feljön a nap reggel, úgy az emberi lélek részére is felsütött a kegyelem napja, amely bevilágítja egész életét, csak ki kell nyújtania a kezét, hogy megfogja azt a segítő kezet, amely lenyúlt érte.**

De csakis ide, ebbe a mulandóság világába, és csakis az emberért nyúlt le, mert a szellemek, akik már eltékozolták a földi életet, csak az emberi életen keresztül nyerhetnek kegyelmet. Itt a földi életben élik az ő próbájukat, hogy szabad akaratuk által mit választanak: a hazugság szellemének csábító beszédét, vagy pedig az igazság törvényét követik-e, amely rideg igazsággal tárja eléjük a valóságot? Az igazság törvénye azt mutatja, hogy itt a kegyelem világában is mindenkinek fel kell vennie a maga keresztjét, és úgy kell követnie azt, aki az ő segítségére leszállt a mennyből, hogy megvilágítsa az utat vissza a földről a mennybe**. Mert senki sem ismeri az utat, senki sem ismeri a megoldást, senki sem rendelkezik olyan bölcsességgel, olyan tudománnyal, amely a földi embert kivezethetné gyötrődéseiből, kétségeiből, vigasztalan állapotából, csak egyedül Az, aki leszállt a mennyből**. Senki sem ismeri úgy az emberi lélek minden hibáját, minden gyengeségét és minden képességét, mint Ő, aki felvette az emberi állapotnak minden gyötrelmét, Ő**,** aki belenéz az emberi lélekbe, és látja annak minden elrejtett érzését és gondolatát; Ő, aki a lélek redőibe bezárt gondolatokat, vágyakat és törekvéseket

szemmel tartja. Csak Ő tudja az embert olyan megoldáshoz vezetni, amely a legkedvezőbb kimenetelű a hívő lélek számára.

Tehát csak kétféle hit lehetséges. Az egyik az a tévhit, amelyet az Istentől való elfordulásával erősített meg a szellem magában. A maga erejében, a maga okoskodásában való hit, amely az Istentől elfordult eshetőségekre épít, s ezektől az eshetőségektől várja vágyainak és törekvéseinek megvalósulását, s a szenvedésekből való szabadulást. *Ez a beteg hit, ez az elferdült hit, ez az elkorcsosult hit.* Aki ennek a hitnek rabja, annak csalódásokon, fájdalmakon, szenvedéseken és gyötrődéseken keresztül kell megtanulnia, hogy nem jó az út, amelyet választott, nem jó az irány, amelyet követett, tehát meg kell fordulnia és egy más irányt keresnie; egy más világot, amelyre építhet. Amikor az ilyen lélek megfárad, elgyengül, kétségbeesik, akkor a kegyelem Istene lehajol hozzája, és olyan helyzeteket, olyan állapotokat ajándékoz neki, amelyeken keresztül megismerheti azt a másik utat, azt a másik irányt, amelyet Isten ad neki ingyen való kegyelméből és szeretetéből.

Isten ebben a másik irányban az ő segítségét, az ő atyai szeretetét ajándékozza az embernek. De azt akarja, hogy az emberi lélek adja át magát neki, hogy a lélek, aki telve van hibákkal, gyarlóságokkal, bűnökkel, helytelen elgondolásokkal, higgyen és bízzék benne. Higgye el, hogy neki van reá gondja, higgye el, hogy Ő nem hagyja el. *Az ilyen lélek számára nem szükséges, hogy ő maga okoskodja ki az életét, a maga szabadulását, mert van, aki helyette gondolkozik, aki helyette igazgatja a sorsát, az érdekeit.* ***Ez a feltétlen hit, az Isten iránti engedelmességre tanító hit, az alázatosságra vezérlő hit szükséges itt ebben a mulandó földi életben,*** hogy amikor ez a hit átvilágítja a lélek minden rejtett és nyilvánvaló gondolatát, érzését, törekvését és vágyát, akkor ezek a vágyak, ezek a törekvések abban az irányban legyenek kihasználhatók, és megpróbálhatok, amely irányt Ő mutat a léleknek a hit világán keresz-

tül. Amikor a lélek ezzel a megvilágosító hittel mintegy felébred a bűn álmából, szükséges, hogy első megnyilvánulása az éhség és szomjúság legyen, az igazságnak éhezése és szomjúhozása. A bűn álmából ébredő lélek érzi, hogy valamit cselekednie kell ebben a világban. De mit cselekedjék, hogyan cselekedjék, mint cselekedjék, hogy abból következménykép reá rossz ne származzék? Ez az éhség és szomjúság keresésre indítja; azoknak a megvilágosításoknak keresésére, amelyekre szüksége van, hogy tudja, mit hogyan cselekedjék, hogyan induljon el az élet útján, hogy valamiképp ne kelljen a kiindulási ponthoz visszatérnie. **Ezért szükséges, hogy a hívő szülők az ébredező emberi lelket, a gyermeküket Isten útjára vezessék, megismertessék vele a jót és a gonoszt, és felvilágosítsák őt arról, hogy mit várhat az egyik úton, és mit a másikon.** Tehát szükséges, hogy megismertessék vele az Isten igazságát, az Isten igéjét. Ennélfogva elsősorban a szülőknek maguknak kell hinniük abban, hogy ők itt csak megpróbáltatás céljából vannak.

Egyáltalában szükséges, hogy minden egyes ember úgy fogja fel ezt a földi életet, hogy ő azért van itt, hogy az Isten rávezethesse őt a helyes útra, és ezen az úton munkába szólítsa őt, hogy ebből a munkából a lelke meggazdagodhassék. Ez a meggazdagodás azonban nem azokból az eredményekből áll elő, melyeket itt ezen a földön várhat a földi ember az ő cselekedeteinek következményeképp, hanem azokból az erőkből, amelyeket a lélek önmagából ad bele abba a munkába, amelyet tőle az Isten Lelke kíván itt a mulandó világban is. Mert Isten az embernek nem ezt a földet szánta ennek gyötrelmeivel, szenvedéseivel és múló örömeivel. Isten a jövendőt adta, a jövendőt ígérte még e világ fundamentumának felvettetése előtt. Ma is azt ígéri. Mert akik megismerték az Isten igazságát, és a lelkükkel bele tudnak ebbe az eszménybe helyezkedni, ezt az eszmét magukévá tudják tenni, azok lelki szemeikkel látják a jövendő elkövetkezését. Látják a megépült mennyei várost, az

új Jeruzsálemet, amelyet Isten a mennyből ad azoknak a lelkeknek, akik hittek az ő beszédének. Nem ez a mulandó élet, nem ez a mulandó világ az, amiért ti is és mi is küzdünk, fáradunk, hiszen *„nincsen itt maradandó városunk”*. Mi mindannyian, akik hittünk és hiszünk, a jövendőt várjuk, annak eljövetelét, amit Isten, a mi Atyánk megígért; azért dolgozunk, azért küzdünk és szenvedünk. Azért ti, akik még itt e sűrű világban, az anyagban küzdőtök és szenvedtek, emeljétek fel szemeiteket Isten ígérete felé, oda, ahová az Úr fölemeltetett. Mert akik hisztek, és a szívetekkel-lelketekkel magatokévá tettétek, azt az igazságot, amelyet Ő hozott le, amelyért Ő szenvedett, amellyel Ő feloldotta a hideg, rideg természettörvényt, a megkeményedett igazság törvényét, titeket ez az eszme, ez az igazság felemel, és képesekké tesz arra, hogy új eget és új földet teremthessetek. Nem a magatok erejével és akaratával, hanem az ő akaratával, az ő erejével, a beléje vetett hit által!

És meglátjátok, hogy ez a kemény rög, amelyen ma jártok, puhává válik a lábaitok alatt, mert ez a hit és ez az Istennel való közvetlen kapcsolat könnyűvé teszi, és a rög fölé emeli a lelketeket, s bár lábaitokkal itt jártok e földön, de a szívetek érzése a mennyeiekkel tart összeköttetést. A tövis megsebezhet, lábaitokból kicsordulhat a vér, amint a vezeklés útját járjátok. De ha a szíveteket átadtátok Istennek, örömteljes és boldog napokká válnak még a szenvedések napjai is; mert amily mértékben összeroskad a lényetekben a régi, bűnnel terhelt ember, abban a mértékben fejlődik ki a mennyei ember, aki minden pillanatban kész elhagyni a roskadozó testet, mert Isten ígérete benne él a szívében, és Isten ígérete új hazát és eddig nem érzett boldogságot ígér neki.

A ti hitetekkel éreznetek kell, hogy *ez nem valami ezután megvalósulandó igazság, hanem ennek a megvalósulását már benne hordjátok a szívetekben, a lelketekben,* mert lépésről lépésre látjátok, hogy minden igaz cselekedet, minden igaz fölemelkedés, minden igaz áldozat, amelyet a föl-

dön Istennek adtok a ti napjaitokból, a ti életetekből, meghozza a maga gyümölcsét. Meghozza valami eddig nem érzett békesség bizonyosságát a lelketekben, s ti már nem rettegtek, nem féltek a haláltól, mert tudjátok, hogy az nem egy rém, amely titeket a szenvedések világába, a bűnök megvalósulásának világába szállít, hanem az engesztelés világába, ahol a lelketeket puha, Istentől megyetett és előkészített pihenőhelyek várják. *Tulajdonképpen ezek a pihenőhelyek már megvannak a ti lelketekben,* mert érzitek, hogy a szeretet nagyobb hatalom mindennél, erősebb a halálnál és a sírnál. Hiszen Isten nektek megadta azt, hogy az elválás fájdalmát megenyhíti az által a megismerés által, hogy ti tudjátok, hogy akik elmentek, nem vesztek el, hanem átmentek a halálból az életbe, abba a világba, ahol bizonyosság, boldogság és békesség uralkodik. Ameddig tehát a ti napjaitok tartanak — bárha próbákon, szenvedéseken, gyötrelmeken kell is végigmennetek, bárha az utatok nem kellemes is, és talán fájdalmas és nehéz a kereszt, talán vércseppeket izzadtok, talán összeroskadtok alatta — ti csak higgyetek és bízzatok. Mert hiszen *Ő, aki előttetek járt, a legnehezebb terheket hordozta: az egész, világ bűnéből összeácsolt keresztet, ti pedig csak a magatok keresztjét, a magatok bűnét, azaz annak következményét hordozzátok.*

Mindenkinek föl kell vennie a maga keresztjét, mindenkinek hordoznia kell a terhet, mindenkinek munkálkodnia kell a jó és igaz érvényesüléséért, mindenkinek tűrnie kell **nemcsak az igazságos büntetést, nemcsak az igazságos vezeklést, hanem az igazságtalan bántalmakat is, mert mindenkinek hordoznia kell azt a terhet, amely az egész világra nehezedik. Ha mindenki kihúzná magát a teherviselés alól, akkor ez a világ összeroppanna a bűn súlya alatt.** Hordozzátok tehát jó szívvel azt a terhet, amelyet a végzet rátok mért, mert minél igazabb odaadással hordozzátok, annál hamarabb elfogy a teher, amely a ti részetek, s annál hamarább elmúlik a megpróbáltatások ideje. Ne úgy értsétek ezt, hogy annál hama-

rább meghaltok, hanem úgy, hogy annál hamarább elfogy a teher, amely a ti lelketekre nehezedik. Ha azonban mesterséges úton, furfanggal kibújtok a kereszt viselésének súlya alól, akkor a kereszt terhe másokra még súlyosabban nehezedik, mert mások kényszerülnek hordozni a ti részeteket is. Azonban aki kihúzza magát a teherviselés alól, az újabb, nagyobb és nehezebb kereszt alá kerül, s annak súlyosabb, terhesebb és vigasztalanabb lesz az útja, ami azután következik.

Megpróbáltatásul vagytok a földre küldve! Tűrjetek tehát jó szívvel, Istenbe vetett hittel, **mert a megpróbáltatások célja nem az, hogy Isten gyönyörködjék a ti szenvedésetekben, hanem Isten gyönyörködni akar a ti hűségetekben, a ti állhatatosságotokban, a ti engedelmességetekben, mert Ő a ti részetekre nagy és mindeneket felülmúló értékes ajándékot tartogat.** Mielőtt azonban ezt a nagy ajándékot odaadná, szükséges, hogy megpróbáltassatok, szükséges, hogy a hűségetekről és engedelmességetekről bizonyságot tegyetek. **És hol ne tehetnétek ezt helyesebben és igazabban, mint itt a mulandóság világában, ahol különböző szerepekben, különböző elképzelt állapotokban próbálhatja ki a mindenható Isten a ti lelketek érzéseit, a ti igaz törekvéseiteket?** Hűnek és igaznak találtattál? Elveszed az életnek koronáját, amelyet Ő fenntartott a hívőknek, a hűeknek és igazaknak. Akkor az ő bűnbocsátó kegyelme eltörli a ti tévelygéseiteket, hibáitokat, bűneiteket, eltakarja azokat, és nem emlékezik meg róluk többé. Elétek jő az úton, felöltöztet titeket mennyei ruhába, és elpecsétel titeket azzal a gyűrűvel, amelyet nektek szánt, hogy bevezessen a nagy lakodalomba, amelyet a tőle eltávozott, de hozzá ismét visszatért tévelygő gyermekei részére rendezett.

Legyetek igazak a ti megpróbáltatásaitokban. Legyetek hűek, legyetek engedelmesek, hogy a ti mennyei Atyátoknak öröme teljék bennetek. És viseljétek a keresztet jó szívvel, hogy a ti Megváltótok, aki előttetek haladt, befogadhasson titeket, és átsegítsen azon a folyón, amely elvá-

lasztja az örökkévalóságot a mulandóságtól. Áldjon meg titeket az Istennek Szentlelke, akik a lelketekbe beszívtátok az én egyszerű útbaigazításaimat; és segítsen titeket az úton, amely előttetek van. Ne firtassátok, hogy mi történik a világban, ne keressétek, hogyan szabadulhattok attól a tehertől, ami fölöttetek és körülöttetek van. Ti csak higgyetek és bízzatok, és Isten megadja nektek a szabadulást azon az úton, amely a ti lelketeknek a legközelebbi szabadulási lehetősége.

Figyeljétek a lelketeknek minden külső és belső részecskéjét vizsgáló szemmel, hogy megláthassátok minden hibátokat, minden gyarlóságotokat, és az Isten által adott világossággal szemlélve azokat, igyekezzetek mindattól elszakadni, ami titeket az Istentől és az igazságtól elválaszt. Érezzétek át azt, amit minden Krisztushoz kapcsolódó léleknek át kell éreznie. Az ő méltatlanságát és nagy háláját, amiért az Isten kegyelme elküldte az ő egyszülött Fiát, hogy akik a bűn szakadékában vannak, azokat kiszabadítsa és megmentse az örök életre.

A Szentlélek munkájának benső értelmezése. (**)

Egy-egy korszellem Istennek egy-egy gondolatát van hívatva továbbvezetni a megvalósulás felé. — Aki ebben hűen munkálkodik, az a saját üdvösségét is munkálja. — Az Isten iránt való engedelmesség a haladás első kelléke. — A szenvedések célja. — Krisztus ragyogó lábnyomai. — A Szentlélek átformáló ereje. — Az első pünkösd az utolsóig egy egészet képez, egy kiválasztódási folyamatot. — Miért nem tudja a Szentlélek áthatni az emberi lelket? — Mikor a kevésbé értékes lélek menti meg az értékesebbet. — Békességre hívta elő az Isten az embert. — Minden élőlény a mi énünknek egy része. — Az alázatosság növeli az összetartást.

1940, május 12. Pünkösd.

A mi szívünknek, lelkünknek Istent dicsérő örömével és hálaadásával közeledünk a mi Urunkhoz, aki életével beváltotta az idők kezdetén tett ígéreteket, és beteljesedésre hozta azokat a reménységeket, amely reménységek a szellemek birodalmában, a láthatatlan világban ott éltek, vártak arra a beteljesedésre, amellyel minden megváltozik, amely időben minden átala-

kul, újjáformálódik, újjáteremtődik. A szem nem látja ezeket az átformálódásokat és újjáteremtődéseket, hiszen az emberi élet csak egy röpke pillanat az örökkévalóságban. És akik ma születnek, amikor elérkezik az ő idejük, hogy ismét lehunyják testi szemeiket, és szellemi szemekkel tekintenek vissza rövid földi életük elmúlására, eseményeire, történéseire, munkáira, családásaira és szenvedéseire, azok el vannak foglalva annak a kicsiny körnek a megvilágításával, amelyet életükkel belerajzoltak az, örökkévalóságnak ebbe a kicsiny szigetébe. El vannak foglalva a saját dolgaikkal, a saját eredményeik összeszámlálásával, mérlegelésével, megbírálásával. Akik azonban kezdettől fogva figyelemmel tekinthetnek vissza az idők folyására, azok láthatják, mint alakulnak át az erők, mint formálódnak, s vesznek fel új alakot, és látják azt is, hogy azok a lelkek, akik ebben az alakulásban részt vettek és részt vesznek, mennyiben járultak hozzá a saját erejükkel és akaratukkal ehhez a formálódáshoz. Mert ezek a formálódások, amelyekből egy-egy ember csak egy kicsiny részletet érezhet és láthat meg, Isten nagy gondolatainak, nagy terveinek egyes részletei, amelyek majd az idők befejezésére egy teljes egészet alkotnak.

Egy-egy korszak, egy-egy életturnus, amelyben az egymáshoz tartozó, egymáshoz hozzáalakult, és egymástól messzire elesni nem is tudó lélekcsoportok vesznek részt, s amely korszak éppen ennek a lélekcsoportnak a kialakulására van adva, felveszi Istennek azt a gondolatát, azt az akaratát, amelyet az örökkévalóságban kitervezett, elgondolt, és az ő mindenható erejével a világmindenség átformálására elhelyezett a világban, s egy lépéssel továbbviszi a megvalósulás felé.

Ezeket a csoportokat tehát mind egy-egy isteni gondolat, azaz egy-egy isteni gondolat után kialakított terv irányítja és vezeti tovább-tovább, hogy majd egykor egy tökéletes egészet képezzenek. Egy ilyen turnus ez is, amelyben most éltek, testvéreim. Ebben a korszellemben, s ebben a csoportban már többször részt vettetek, s hozzájárultatok a földi élet

formálásához és alakításához, és egyúttal a magatok átformálásához is hibás elgondolásaitok következményeinek elszenvedésével azokban a korszakokban, amikor új leckét kellett megtanulnotok, mert Isten új feladat elé állította a lelketeket.

Nagy, emberi fogalmakkal nehezen elképzelhető alakulatok azok, amelyekben embercsoportok, nemzetek és fajok végzik a maguk fejlődését, amelyekben az egyes emberek szinte elenyésző kicsiny pontoknak látszanak a maguk erejével, a maguk munkájával! És mégis szükséges, hogy ráirányítsam erre a figyelmeteket, hogy fogalmatok legyen azokról a hatalmas méretekről, amelyek szerint ezek a fejlődési turnusok alakulnak, amelyekbe Isten tervei és elgondolásai szerint nektek is bele kell illeszkednetek. Mert bele kell illeszkednetek a szerint a gondolat, a szerint az eszme, a szerint a világosság szerint, amelyet a kegyelem Istene rátok árasztott, s amely hívatva van arra, hogy a lelketeket felszívja magába, és veletek, rajtatok keresztül munkát végezzen el a mindenségen. Ezzel a munkával Isten akaratát kell teljesedésbe vinnetek. És amikor ezt a feladatot elvégeztétek, azzal egyúttal eléritek a magatok lélek szerinti üdvösségét, megigazulását, megtisztulását és majdan megdicsőülését is. És amikor az isteni tervbe tökéletesen beleilleszkedtek, akkor kiteljesedik a sorsotok, az a sors, amelyre Isten benneteket a teremtés pillanatában előhívott; rajtatok keresztül pedig kiteljesedik az Isten akarata. És amikor eddig eljutottatok, *akkor magatok is felemelkedtek az idők feletti magaslatra a végtelenségben,* s onnan, arról a magaslatról szemlélhetitek azt a nagyszerű munkát, azt a történésekben gazdag élethullámzást, amelyben ti is részt vettetek, amelyben ti is szenvedtetek, amelyet a ti kicsiny erőtökkel ti is előbbre vittetek.

De ameddig ezt eléritek, addig a ti kicsinységetek tudatában legelsősorban annak a megértésére kell összpontosítanotok minden figyelmeteket, hogy tulajdonképpen mi is a célja

Istennek veletek, a ti életetekkel, a ti életetekben előforduló mindenféle eseményekkel. Ha ezt valamennyire is fel tudjátok fogni, meg tudjátok érteni, akkor a szívetekben, lelketekben mélységes hála alakul ki Isten iránt, amely minden más érzést elnyom, megsemmisít a lelketekben. Ezzel a hálával azután hozzákapcsolódtok a ti teremtő Istenetekhez, és mindörökké dicsőítitek a ti Megváltótokat, aki megszánta nyomorúságban sínylődő teremtményeinek állapotát, és Ő maga is alámerült a dicsőségből a homályba, a szenvedésekbe, a bizonytalanságokba, az ellentétes erők hullámzásába, amely hullámzás az isteni akarattal küzdve és harcolva a legmélyebb pontra süllyesztette Őt alá. Ő azonban ezt az állapotot is isteni céljának megvalósítására fordította azáltal, hogy akik ezen a mélyponton fekszenek a halálban, az elvettetésben, azoknak is világosságot, életet és menekülést nyújtott. Ezeknek is odanyújtotta az ő segítő kezét, hogy felemelhesse őket abba a dicsőségbe, ahonnan Ő értük lejött.

Tehát a földi embernek, aki itt a megpróbáltatások világában él, első és fő kötelessége az, hogy keresse az Isten akaratát, az Isten szándékát. Az ember azonban csak a maga erejére támaszkodva hiába keresi, hiszen őt sötétség és homály veszi körül; csak a lelke vágyakozásával, az imádság szárnyain emelkedhetik fel az ő mennyei Atyjához, hogy a mennyei Atya gyújtson a lelkében egyelőre csak annyi világosságot, hogy vele az élet útján előrehaladhasson, és le ne térjen az eléje kiszabott pályáról, hanem eljuthasson a számára előírt legközelebbi állomásig. Ha hűen keresi és kutatja Isten akaratát, Isten leszáll hozzá az ő kegyelmével, és megvilágítja előtte az utat. Ezen az úton azonban megpróbálja az ember lelkét az engedelmességben, mert az a legfőbb szükségesség, hogy az ember lelke engedelmes tudjon lenni az Isten akaratával szemben. *Hiszen ha az emberi lélek ezt az egyetlen erényt nem mondhatja magáénak, akkor okvetlenül letér az útról,* s nem képes előrehaladni, hanem megmarad egy helyben, ahol őt az ellensége,

a sátán mindabból kifosztja, amit a kegyelem ajándékozott neki a földi életben, és ott hagyja kifosztva az úton. És akkor nincs aki segítsen rajta; hullik le a mélységbe, annak az igazságnak a fokozatára, amelyet t.i. ő hitt igazságnak, és amely szerint cselekedett.

Ezért mondja az Úr: *„Szükség nektek újonnan születnetek.”*. .. *„Szükség nektek, hogy újonnan szülessetek víztől és Szentlélektől.”* **A víztől való újjászületés azt jelenti, hogy a lélek megismerje azt az igazságot, amely igazságban fölismerheti, az ő Istenét, s hogy az Isten törvényének engedelmeskedve járja az élet útját.** Az isteni kegyelem azután, amikor elégnek látja azokat a hiábavaló fáradozásokat és erőfeszítéseket — *amelyek csak arra vannak hívatva, hogy az embernek megmutassák a saját kicsinységét, tökéletlenségét, gyengeségét és gyarlóságát,* s amikor az ember kicsinységének tudatában segítségért kiált, elküldi hozzá az ő Szentlelkét, amely megvilágítja az ember lelkét, és átemeli a nyomorúságok, a tudatlanság és a bizonytalanság világából a világosságra, a bizonyosságra, az ismeretre. Amikor az Úr az ő feltámadása után bizonyságot adott magáról azoknak, akik hittek neki, akik az ő igazságát megértették, elfogadták, magukévá tették, akkor eltűnt a látható világból, eltűnt azok elől, akik üldözték. De megmutatta magát azoknak, akik őt befogadták, akik hittek az ő beszédének, akik tanítványul szegődtek hozzá, akik szerették Őt. Akik a szívükbe, a lelkükbe zárták, és akik érezték a lelkükben, hogy Ő volt az üdvözítő, Ő volt a Megváltó, akit az Isten elejétől fogva megígért. Ezekért élt, ezek számára támadt fel, ezeknek mutatta meg magát, és ezekkel továbbra is fenntartotta a kapcsolatot.

A búcsúzás pillanatában pedig, mielőtt elhagyta a föld szféráit, ismét és újra ígéretet tett azoknak, akik lélekben hozzá kapcsolódtak, hogy nem hagyja őket árván, hanem megtér hozzájuk, s elküldi a vigasztaló Szentlelket. Azt az örök kapcsolatot létrehozó hatalmat és erőt, amely eggyé teszi, összeforraszt-

ja azok lelkét, akik hittek benne, az általa hozott eszmében, az ő ígéretében. Egybeforrasztja őket Önmagával: a beteljesedéssel. Ő előttük ment azon az úton, amelyen a megváltás munkáját elvégezte, de fényesen megvilágítva nyitva hagyta azt az utat maga után, hogy valakik hisznek benne, el ne tévelyedjenek a világban, hanem azon az úton kövessék őt, amelyet megmutatott, amelyen az ő fénylő lábnyomai világítanak az őt követők részére. És amikor az árván maradt tanítványok együtt voltak, az ő szívük szomorúságában, elérkezett az ígéret beteljesedése a szélviharban, az égiháborúban, amely megreszkettette a levegőt és az erőket, s közéjük szállt a megvilágosító Szentlélek látható alakban, és átformáló erejével erősekké, bátrakká, hatalmasokká tette az árván maradt tanítványokat, a félénkeket, akiket a sátán megriasztott, akiket a földi hatalom elkezdett üldözni. Ettől fogva erősek, bátrak lettek. *Nem az ő emberi énjük változott át, nem ők maguk voltak azok, akik azután felvették a harcot a sötétség fejedelmével, hanem a bennük lakozó Szentlélek, aki ezeken az eszközökön keresztül elkezdte a munkát, a kiválasztást, amely még ma is tart, és tart mindaddig, ameddig a menny kapui be nem zárulnak.* **Ebbe a kiválasztási időbe esik ez a ti mostani életetek is. De ez az idő nem tart sokáig. Azért minden perc, minden pillanat drága — mert az Isten ingyen való kegyelméből kaptátok — hogy ameddig ez a korszak befejeződik, ti is elvégezhessétek a magatok munkáját, amelyet el kell végeznetek. Hogy az Isten akarata, az Isten gondolata általatok és rajtatok keresztül valósággá válhassék itt ezen a földön.**

Csak ezért az egyért kaptátok a földi életet, a földi testet, hogy itt a mulandó világban munkát végezhessetek az örökkévaló terv szerint, az Isten eleve elrendelése szerint. Hogy itt, ahol még választhattok a jó és rossz közt, megismerjétek a jót, az, isteni igazat, és ahhoz kapcsolódhassatok a lelketek minden erejével. Így rajtatok keresztül is a Szentlélek munkálkodhat a világon, hogy semmi kárba ne vesszen, hanem

minden szemernyi jó, amit az Isten adott a földnek felemelésére, megtisztulására és megigazulására, kiválasztódjék és fölemeltessék az örökkévaló dicsőségbe. Hogy minden kis reménység, ami az elfáradt lelkekben még felcsillan, megvalósulhasson, hogy minden fájdalom elmúljék, minden gyötrelem megszűnjék. Minden könny felszáradjon, minden panasz elhallgasson, és minden és mindenki boldogan dicsérje és dicsőítse az örökkévaló Istent, aki szeretetével és kegyelmével lehajolt a mélyen bukott emberért, hogy fölemelje és megtisztítsa a lelkeiket, és magához vonhassa őket az ő atyai kebelébe. *Ez a kiválasztódási folyamat egyre tart, és az első pünkösd ünnepe az utolsó pünkösdig egyet jelent, egyet képez.* Az emberlelkek millióit egyre hívja az a Lélek, aki akkor Péteren keresztül azoknak lelkébe beletekintett, és meglátta azoknak lelkében az önvádat, a bűnbeismerést, a bizonytalanságot, akik ezt kérdezték egymástól: Mit tegyünk, ha ekkorát tévedtünk, ha ilyen nagy a mi bűnünk? Mit cselekedjünk, hogy el ne vesszünk, hogy az Isten ítélete be ne következzék rajtunk? Az a hang, a *Szentlélek hangja ma is ezt mondja a lelketeknek: Térjetek meg, hagyjátok el tévelygéseiteket, bűneiteket; hagyjátok el a világot minden dicsőségével és hiúságával együtt. Hagyjátok el az önzést, az élvezetek után való sóvárgást; hagyjátok el a hazudozást, a valótlanság szeretését; hagyjátok el a világ csalfa káprázatát — s térjetek meg.* És akkor veszitek a Szentlélek erejét, és ez a Szentlélek titeket ma is munkásaivá avat Isten akaratának, Isten tervének!

Térjetek meg és keresztelkedjetek meg; először keresztelkedjetek meg vízzel, hogy a Szentlélek megkeresztelhessen titeket tűzzel, és a tűz bevilágíthassa a ti lelketeket, és megvilágíthassa előttetek az utat a földről a mennybe. Térjetek meg, hagyjátok el a test kívánságait, hagyjátok el a hiú, sátáni csábítás okozta tévelygéseket! Ne keressétek a ti örömeiteket itt a mulandóban, hanem az örökkévalóban! Mert hiába szerzitek meg magatoknak a világ legnagyobb dicsőségét, a világ

legnagyobb hatalmát, a legnagyobb gazdagságot, ha az emberek milliói görnyednek is előttetek a porban, félve a ti hatalmatokat: mindent itt kell hagynotok a Lélek egyetlen szavára, amellyel a ti lelketeket visszahívja a föld porából. Mindent itt kell hagynotok, mert semmi sem a tiétek. **Vándorok vagytok itt ezen a földön, akik a megnyugvás, a vigasztalás hazáját keresitek.** Hallgassatok tehát az előttetek járó Krisztusra, aki titeket elvezet az örökkévaló megnyugvásba és boldogságba. De lássátok meg azt is, hogy Ő felvette az ő keresztjét, és engedelmes volt az utolsó pontig, a befejezésig, engedelmes volt a kereszthalálig a gyötrődésben, a szenvedésben, a megszégyenítésben, a gyalázatban. Ti pedig, ha csak a legkisebb megpróbáltatás ér is benneteket, a gőg és hatalmaskodási vágy felágaskodik bennetek, és a megtorlás érzésével gonoszt kívántok, és gonoszt cselekedtek is egymásnak. Nem bocsátjátok meg egymás tévelygéseit; egymással szemben nem vagytok szeretetteljesek, hanem hirtelen ítélkeztek, és ez az ítélkezés mindig a magatok javára, és a másik hátrányára történik. Így nem tudtok eggyé lenni, nem tudtok Isten előtt igazak lenni, s azért a Szentlélek sem tud a lelketek minden részére kiterjedni, azt átsugározni, mert nem tudjátok magatokat átadni Istennek azzal az engedelmességgel, amely megkívántatik ahhoz, hogy az isteni kegyelem felszívhasson benneteket, és teljesen a maga céljaira használhassa fel az életeteket.

Imádkozzatok, s kérjétek a Szentlelket, hogy világítsa meg a ti szívetekben mindazokat a tévelygéseket, hibákat és bűnöket, amelyek titeket visszatartanak attól, hogy teljesen Isten útjára térhessetek, hogy ti magatok is megláthassátok azokat a tévelygéseket, amelyekből még meg kell térnetek, amelyek még visszatartanak benneteket attól, hogy egészen és maradéktalanul elkötelezhessétek magatokat az Isten szolgálatára. Pedig nagy dolgok várnak reátok, testvéreim! **Mert *akiket az Isten megkeresett, és akiknek kijelentette magát, akiknek bizonyosságot adott ezekben az utolsó időkben, azokkal az***

isteni Léleknek céljai vannak. **Nem azért adta ezt tinektek, mintha ti érdemesebbek volnátok más embereknél, mintha ti jobbak volnátok, vagy több igaz és jócselekedetet cselekedtetek volna**! Hanem azért adta, mert a ti lelketekben megvannak azok a képességek, azok a kellékek, amelyeket Isten fel tud, és fel akar használni terveinek végrehajtására, és azért kikeresett benneteket a tömegből, a százezrekből, a milliókból. S az Isten Szentlelke megvilágosította magát a ti lelketek előtt, hogy ti higgyetek, és hogy a ti hitetek ne legyen hiábavaló, ne legyen széjjelfoszló köd, hanem élő, eleven valóság, amely munkára képesít benneteket. Ebben a munkában az Isten Szentlelke a ti lelketeken keresztül akarja az ő tervét végrehajtani. De valahogyan félre ne magyarázzátok a szavaimat, s ezt a ti közvetítő hivatásotokat. **Mert hiszen *vannak esetek, amikor a közvetítő nem olyan értékes, mint az, akit, vagy amit a Szentlélek ki akar menteni a mélységből, a kárhozatból; talán éppen egy kevésbé értékes lélek alkalmas erre.*** *Talán a Szentlélek ennek egy érzésszálán keresztül kapcsolatot tud teremteni, és sikerül az, ami elől az a megmenteni szándékolt lélek vagy a bűn, vagy a fájdalom, vagy a hosszú hiábavaló kísérletezés miatt bezáródott, és önmaga nem nyitná meg magát a Szentlélek hatásának. Azonban egy másik lélek alkalmas arra, hogy azt a kicsiny rést, ami még nyitva maradt, kitágítsa a hit számára, a hiten keresztül pedig a bizonyosság: a Szentlélek számára.* Így az, aki előtt úgyszólván az önmaga hibája folytán el volt zárva a lehetőség, hogy fölemelkedhessék, azáltal, hogy eszközül szolgált a Szentlélek akaratának megvalósulásában, a nagyobbnak, az érdemesebbnek fölemelkedésében kiváló szolgálatot teljesít. És amikor a megmentett már magasan lebeg — sokkal magasabban, mint a közvetítő eszköz — akkor a közvetítő eszköz is megkapja a maga munkájának gyümölcsét abban a felszabadulásban, abban az örömben, hogy talán tudtán és akaratán kívül ő is jót cselekedhetett.

Talán ilyen közvetítő eszközökké avatott, vagy avat titeket a Szentlélek, hogy a ti tévelygéseiteket elfödhesse, hogy betakarhassa és megbocsáthassa a bűneiteket, hogy a ti engedelmességeteken keresztül — nem a ti érdemeitekért, hanem a Krisztus érdemeiért — bűnbocsánatot és kegyelmet adhasson nektek, s felöltöztessen titeket a hitnek fénylő ruhájába abban az időben, amikor majd az igazság törvénye előtt számot kell adnotok. Ezer meg ezer eshetőség kínálkozik számotokra. Ragadjátok meg embertestvéreim ezt az időben való alkalmat, és sorakozzatok ti is oda az első keresztények csoportjába. Nyissátok ki a Szentlélek előtt a szíveteket, hogy besugározhassa a ti egész lényeteket, s újjáteremthesse azt, hogy alkalmassá válhassatok az ő munkájára. Legyetek ebben az elmúló korszakban apró világító lámpásai az igazságnak, a hitnek, a reménységnek és a szeretetnek! Legyetek imádkozó eszközei annak a békességnek, amely az emberek szívében és lelkében harcot üzent a háborúságnak, mert hiszen az emberi lelkek elfáradtak a szenvedésben, a nyomorúságban, és rettegnek az elkövetkezendő nyomorúságoktól. Imádkozzatok a békességért, imádkozzatok azért, hogy az Isten kegyelme besugározhasson az emberek lelkébe, hogy megérjenek annak megértésére, hogy Isten békességre hívta elő az emberiséget, arra a békességre, amelyben az ember megérti Isten szavát, és hozzá siet, megtérve tévelygéseiből és bűneiből.

Nem a visszavonás, nem a háborúság, nem, az indulatok lelkét, hanem a békességnek, a szeretetnek, a megértésnek lelkét hívjuk ebben az időben is, amikor ünnepeljük a Szentléleknek folyton-folyvást való kiteljesedését és közlését veletek, emberekkel. Az emberi lélek elfárad, óhajtja a megnyugvást, kívánja az igazságot, az igazságos ítéletet, és egyben rettegi azt, mert hiszen tudja, hogy az ő cselekedetei, az ő gondolatai tisztátalanok és igazságtalanok. Megtérni azonban mégsem akar; amikor próbára hívja őt az élet, inkább enged a gonosznak, mint az igaznak. Elhiszi, hogy ő érte az isteni kegye-

lem lehajol, hogy fölemelje őt, elhiszi Krisztus áldozatát, ragaszkodik is hozzá. Azonban Krisztus példáját felvenni nem akarja, nem gyakorol kegyelmet, nem gyakorol irgalmasságot, nem bocsátja meg a bűnöket, hanem bosszút áll, és hacsak teheti, gonosszal fizet a jóért. A jóért hálát nem érez, hálát nem ad, hanem önzésében azt tartja, hogy mindaz, amit elgondolt, neki jogos és természetes legyen.

Az Isten nem erre hívta elő a földi embert, hanem arra hívta elő, és azért mutatja meg neki az igazság világosságát, hogy az ember tanulja meg, hogy amiképp ő cselekszik, amiképp ő gondolkozik, az igazság törvénye hasonlóképen cselekszik ővele. És valaki gonoszul cselekszik, gonosz következményt lesz kénytelen elszenvedni mindaddig, míg lelkében meg nem tér, és el nem fogadja Isten igazságát. A Szentlélek minderre megtanít titeket, és mindenre megtanít, amire szükségetek van. De a lelketeket ki kell nyitnotok a Szentlélek előtt, ragaszkodnotok kell hozzá, kérnetek, könyörögnötök kell, hogy Isten bocsássa ki az ő Szentlelkét. Hogy átvilágítson, és az ő útjára vezéreljen titeket, hogy megérthessétek, hogy Isten mit akar, és hogyan akarja, hogy cselekedjetek életetek minden napján, minden percében azokban az alkalmakban, azokban a próbákban, amelyekbe beleütköztök. Különben minden reménységetek és minden hitetek ellenére is eltévedtek, és a sötétségbe kerültök. Amikor megvilágosodik előttetek az út, és látjátok Krisztust előttetek járni, és látjátok azt a világosságot, amely belőle felétek sugárzik, és érzitek azt a kegyelmet, amellyel Ő hozzátok lehajol, akkor adjatok hálát, és ti is álljatok meg. Legyetek tanítványokká, vállaljatok munkát — nem a hatalmaskodás eszközével, hanem az alázatosság eszközeivel — és szolgáljatok a ti Uratoknak, Isteneteknek, s szolgáljatok minden élőlénynek, amelyeket Isten az életre előhívott.

Hiszen minden élőlény a te énednek egy része, amellyel téged a szeretet egybeforraszt, egybeköt; de ameddig te ezt az egységet nem érzed, *ameddig a szívedben a szeretet nem súgja*

meg azt neked, hogy mindenekkel jót és igazat kell cselekedned, addig a Szentlélek még messze van tőled, addig a Szentlélek még nem hatotta át a te lelkedet. És amikor úgy érzed, hogy valami helytelent cselekedtél, hogy valamit Isten törvényével nem összhangban cselekedtél, és a lelkiismereteden és a hiteden keresztül a Szentlélek igazolásra és elszámolásra hív téged elő, ne szégyelld önmagad előtt bevallani, sőt ne szegyelld mások előtt se bevallani, hogy tévedtél, hogy helytelenül cselekedtél, hogy rosszul fogtad fel, és helytelenül értelmezted Isten akaratát, Isten törvényét. Így építsétek egymásban az alázatosság erejét. Mert *ha ti, tévelygő, hibázó és feddésre szoruló földi emberek, sohasem ismeritek be egymás előtt a magatok hibáját, tévedését, vétkét, akkor tőletek az alázatosság lelke messze eltávozik. És ha az alázatosság lelke nincs köztetek, akkor nem tudtok egybeforrni, és akkor a Szentlélek nem tudja rajtatok keresztül azt a munkát elvégezni, amit rátok bízott.* Még a nálatok sokkal gyengébb lélek előtt se szégyelljétek bevallani tévedéseteket, hibátokat, tökéletlenségeteket. Mert amikor megalázzátok magatokat egymás előtt, *az alázatosságnak lelke építi az együttes erejét és egységét, építi azt az erőt, amellyel majd kifelé, a világra is nyomást tud gyakorolni, és elvégezheti a maga munkáját.*

Szeressétek egymást, testvéreim, szeressétek egymásban nem a hibákat, az emberi gyengeségeket, hanem a Krisztus arculatát, amelyet mindegyik lélekre rányomott, rápecsételt abban a hitben, abban a megismerésben, amellyel megismertétek Őt. Megismertétek azt az igazságot, annak az igazságnak felmérhetetlenül hatalmas értékét, amelyet Ő hozott a világnak és egyenként mindenkinek. Igyekezzetek ezt az igazságot egymás lelkében építeni, nem hatalmaskodással, nem fölényeskedéssel, hanem azzal az alázatossággal és beismeréssel, amellyel a magatok hibáit beismeritek, rosszaljátok, elítélitek. Ha ebben a szellemben építitek az egységet, nem lesz hatalom, amely titeket szétszaggasson és szétszórjon. Ellenben ha szétszóród-

tok, akkor egyenként könnyebben el is bánik veletek az ellentét, egyenként könnyebben legyűr benneteket, mint ha együtt vagytok. *Építsétek egymást szeretettel, igazsággal és azokkal az eszmékkel és gondolatokkal, amelyeket magatokéinak vallotok, amelyeket a telketekbe felszívtatok, amelyek nektek örömöt, békességet és világosságot nyújtottak*. Vigasztaljátok egymást; valahányszor igaz lélekkel, igaz vágyódással keresitek egymás társaságát, a Szentlélek erejét vonjátok magatokhoz, amelynek világossága és hatóereje rajtatok és bennetek felerősödik, és összefog titeket. Ennek áldását mindenki külön-külön megérzi a maga életében. De ez a Hatalom nemcsak a földi életben vezérel titeket a ti apróbb-nagyobb cselekedeteitek és kérdéseitek közt, amelyek végeláthatatlan akadályokkal teljes labirintust képezve állnak előttetek. Hanem elvezet titeket a síron túli életbe, és összeköt titeket szeretteitekkel és összeköt Istennel, akinek engedelmes szolgái voltatok a földi életben, és maradtok az örökkévalóságban is, míglen Isten akarata végleg beteljesedhetik rajtatok.